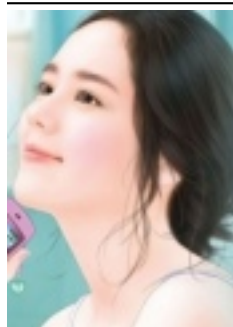


Mối Tình Đầu - Lâu Vũ Tình

Contents

Mối Tình Đầu - Lâu Vũ Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	54

Mối Tình Đầu - Lâu Vũ Tình



Giới thiệu

Người đàn ông với dáng vẻ hơi cứng đầu, cọc cằn, mặt mũi ương ngạnh, tính khí quá hoang dã, chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau-lau-vu-tinh>

1. Chương 1

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : vit4mat2212

Chỉnh dịch : Xiao Fang Fuong

Biên tập : Jack

“Học trưởng, học trưởng...”

Học trưởng: nam sinh học khoá trên, còn gọi là sư huynh

Nghe thấy tiếng gọi sau lưng, anh ngẩng lên nhìn trời ba giây với dáng vẻ chấp nhận số phận, sau đó mới dừng chân quay đầu lại “Cô gọi cái quái gì thế?”

Người tới chẳng phải ai xa lạ, chính là hoa khôi danh chấn giảng đường, không ai không biết.

Nhưng, có là hoa khôi giảng đường thì cũng thế thôi, cái hư danh ấy chẳng giúp cô nhận được sự quan tâm của anh, nói trắng ra anh là một người đàn ông mặt sắt, xưa nay chưa từng biết thương hoa tiếc ngọc.

Người như cô không chịu đi cùng đám fan hâm mộ để được yêu chiều mà lại cứ bám theo bất kể anh trốn mắt lạnh lòng thế nào, rốt cuộc thì có vấn đề gì đây?

Song, nói đi nói lại, thật bất ngờ cô hoa khôi này chẳng phải kiểu con gái ông ọ, giả tạo như anh thường nghĩ, khi vui thì cười sảng khoái, khí thế rót rượu đầu ra đầy, trên sân bóng phải đối đầu cũng không hề nao núng, vẻ đẹp của cô thuộc kiểu đẹp tự nhiên, không pha tạp hay thêm bớt bởi công nghệ thẩm mỹ thời buổi này. Nói tóm lại là kiểu đẹp có thể khiến người khác chói mắt khi đối nhìn.

Nếu không phải thế, sinh vật nào là phụ nữ dám quần quai anh đã sớm bị anh đá tới tận Bắc cực rồi!

Bỏ qua một đồng người ái mộ đang chờ được bày tỏ vì anh, thôi thì xinh đẹp và giới tính không phải lỗi của cô, được rồi, miễn cưỡng chấp nhận người bạn giống cái này vậy.

Ai ngờ anh chiều ý cô vài lần, cô lại càng không coi ai ra gì. Cả ngày cứ bám theo hỏi anh đọc một câu “Có muốn làm bạn trai tôi không?”!

Thử hỏi lần nữa xem, nếu không bẻ sạch răng cô thì anh sẽ đổi sang họ giống cô.

“Chúng ta biết nhau lâu thế rồi...”

“Hai tuần ba ngày.” Không cần nói như vợ chồng già thế, danh tiết nam tử hán trong sạch của anh sau này vẫn phải dùng đến.

“Anh tính toán kĩ thế! Ý em là, tốt xấu gì chúng ta cũng đã chơi bóng cùng nhau hai lần, thì uống rượu một lần, rồi cả kì thi lần trước em giúp anh quay cóp, còn có N lần cùng dưới ánh trăng...”

“Gì mà cùng dưới ánh trăng! Nếu không phải tại cô hại tôi bị chủ nhiệm phạt, tôi sẽ cùng nhổ cỏ với cô chắc?”

“Được rồi, ý em là, chúng ta đã quen nhau tới vậy rồi mà em còn chưa biết tên đầy đủ của anh, chỉ nghe mọi người gọi Sinh, rốt cuộc họ của anh là gì!”

Anh mồm miệng há hốc, sau đó khóe môi khẽ mấp máy.

“Cái gì, cái gì Sinh?” Cô day day tai nhưng rõ ràng là vẫn không nghe rõ.

“Hà Tất?” Mặt anh không tự nguyện một chút nào.

Hà Tất trong tiếng Hán nghĩa là Tại Sao Phải, Sao Lại, nghĩa tên của anh ý mọi người tự suy ra nhé.

“Không phải chứ, học trưởng, anh như thế rất không có thành ý, dù gì cũng là bạn bè, cho em biết thì có làm sao? Rốt cuộc là cái gì Sinh?”

“Hà, Tất!” Anh nghiêng răng phun ra.

“Em nói rồi.... Học, trưởng!” Người gì mà nói không chịu nghe, không chịu tiếp thu!

Cô quyết tâm phải hỏi tới cùng mới thôi, trừng mắt chiếu vào khuôn mặt không chút tự nguyện kia, mắt càng trừng càng to, càng trừng càng to...

Không, không phải chứ? ”

Anh trao cô một ánh nhìn vừa kiên định vừa buồn bã.

“Anh —” Thật sự là rất.....

“Em có ý kiến gì hả?” Anh trừng mắt dọa nạt.

Đôi môi hồng chúm chím của cô hé mở muốn “A” một tiếng nhưng cuối cùng lại không thốt ra được, vì trên mặt đối phương rõ ràng viết dòng chữ “Em dám cười thì phần đời còn lại chúng ta tuyệt giao luôn.”

“Phì — ha ha ha ha —” Buồn cười quá cơ.

Cô không chỉ cười, mà còn cười nghiêng ngả, không thềm bận tâm chút nào tới hình hình tượng hoa khôi giăng đường, chỉ thiếu nước lặn lội trên cỏ nữa thôi.

“..... Nông cạn!” Anh oán hận rửa thầm, đây là người thứ N, anh thề, sau này dù có thế nào cũng không bao giờ cho ai biết họ tên đầy đủ của mình nữa!

Đã mang tiếng là thằng đàn ông thì phải lạnh lùng, ăn nói phải dứt khoát, tay chân phải mạnh mẽ, còn ...

“Anh Sinh, bắt được người rồi!”

“Tốt lắm!” Anh nở một nụ cười ghê rợn, chẳng nói tới câu thứ hai đã giận dữ vung tay vào không khí.

...còn đánh người phải có khí thế.

“Mẹ nó! Dám chạy trốn ông đây sao! Cả đời ông đây đi đòi nợ, chưa có đứa nào dám chày bửa đâu.”

“Anh Sinh, em sai rồi.....” một gã trung niên vừa bịt máu mũi đang chảy ra vừa thống thiết bám chân anh van xin.

“Thế tiền đâu?” Đã có người tự nguyện ăn đập, anh cũng cung kính không bằng tuân lệnh đập cho người đó một phát.

“Anh Sinh, xin lỗi, xin lỗi, tạm thời em hơi khó khăn, có thể thư thả vài ngày.....”

Lời còn chưa dứt đã bị ai đó hất mạnh chân khiến gã ta quỳ rạp trên đất.

“Mày nói lại lần nữa xem!”

“Ba... chỉ ba ngày thôi...”

Bàn chân trên lưng giẫm mạnh xuống, gã trung niên kia lập tức thay đổi “Hai ngày... không... chỉ cần một ngày thôi”

“Mày khá lắm! Dám cò kè mặc cả với ông đây!” Tới lúc này rồi còn định vòng vo sao? Lửa giận càng lúc càng cao, anh kéo gã ta dậy, rồi tung một cú đấm.

Gã trung niên bị đánh tới mặt mày choáng váng, lảo đảo vài bước rồi ngã tựa vào tường. Con người ta khi gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng, thường le lói bản năng muốn sống, mắt liếc thấy đồng phệ liệu trong ngõ, một ý nghĩ bất chợt lóe lên, hấn tóm lấy cây gỗ rồi quay lại lao về phía anh.

Quả thật, anh chưa từng nghĩ trong trường hợp này còn ai dám phản kháng, vừa lách người tránh cây gỗ vừa lùi vài bước, lúc chạy tới đầu ngõ bất thành linh va vào người khác, anh quay lại nhìn—là một đôi mắt trong veo như nước.

Cô ấy..... thật đẹp.

Anh không đọc nhiều sách lắm nên giờ phút này không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả chính xác vẻ đẹp của cô, cả người cô toát lên một loại khí chất hoàn toàn thoát tục vốn có của một đại mỹ nhân, đến học muội hoa khôi của anh cũng chưa từng khiến anh không thể rời mắt thể này, đôi mắt to tròn sáng ngời kia suýt nữa khiến bản thân quên cả thở.

Học muội: nữ sinh khoá dưới, học tỷ là nữ sinh khoá trên

...Không phải! Giờ đang là lúc nào rồi anh còn ngần ngại thế này?

Chó cùng đường tất sẽ dứt giậu, mà con chó kia lại đang hướng về phía anh!

Lý trí mách bảo anh phải tránh đi ngay lập tức, nhưng lúc đó, đầu óc anh xẹt qua một ý nghĩ, cô gái kia tay chân không thể lanh lẹ nên chẳng hiểu sao động tác tiếp theo của anh là giang tay ôm lấy cô, hứng trọn đòn gậy kia giáng xuống người mình.

Cây gậy như khúc củi mục gãy thành hai, anh cắn răng chịu đựng cơn đau ở bả vai, cố gắng nở nụ cười thân thiện nhất từng có trong đời, dịu dàng nói: “Em gái, đi chỗ khác chơi đi, đây là nơi người lớn làm việc.”

Cô gái bình tĩnh nhìn anh, không nói lời nào, lẳng lặng bước qua.

Ồi, tiếc quá, quên hỏi tên cô ấy mất rồi.

Ngừng lại! Tạm kìm nén tình cảm bộc phát như gã trai lần đầu rung động chỉ biết đàn ra ngóng theo bóng hình khiến bản thân chảy nước miếng kia, anh chạm vào vết thương đang chảy máu do bị giáng một gậy, quay đầu, lại mang bộ mặt dữ dằn khi nãy.

Có người chết chắc rồi!

Tình thế hỗn loạn chỉ kéo dài năm giây đã bị đàn em của anh khống chế, những người này có quá nhiều kinh nghiệm rồi, làm gì đến lượt gã trung niên kia giương oai. Anh hung dữ chỉ tay về phía hắn, bước đến gần hơn.

Cú đấm đầu tiên. “Mẹ mày! Đánh tao thôi được rồi, đánh con gái nhà người ta mày đền nổi không? Đồ không còn tính người!”

Cú đấm thứ hai. “Không có tiền? Không có tiền mày còn có thể đi uống rượu, còn có thể bao gái chơi sao?”

Cú đấm thứ ba. “Phá sản? Công ty phá sản, đã thế không thu hồi được tiền về, mày phá sản hay thật, chỉ biết ôm tiền một mình bỏ trốn hưởng thụ hả?”

Cú đấm thứ tư. “Mày có nghĩ đến vợ con mày không? Đứa nhỏ nhất mới đi nhà trẻ! Có gan thì vay tiền ngân hàng, sao mày lại đem khoản nợ đó đổ lên đầu họ, mày muốn ép họ tới chết sao?”

Cú đấm thứ năm. “Gì cơ? Lý do? Không có lý do gì hết? Ông đây muốn lấy mày làm bao cát luyện chân tay đấy! Ông mày thích thế đấy!”

Đánh xong mười quyền anh mới chịu dừng tay “Hùm xám, dần cho nó phải nôn tiền ra, cả vốn lẫn lãi còn thiếu một xu cũng không được thả đi!”

“Dạ, anh Sinh.” Hai thủ hạ nhanh chóng chạy đến kéo gã trung niên vừa bị đánh như tử.

“Cặn bã!” Anh phui tay xoay người định rời đi, ánh mắt đột nhiên bắt gặp hình dáng nơi đầu ngõ.

Cô vẫn đứng ở chỗ lúc nãy, bất động nhìn anh.

Tim anh đập thình thịch.

Đôi mắt long lanh ngập nước kia vừa ngước lên đã khiến nhịp thở của anh không còn khống chế được nữa.

Khốn kiếp thật! Anh tự chửi mình.

Chẳng gì anh cũng đã từng tiếp xúc với không ít bông hoa nghiêng nước nghiêng thành, sao lại vì một người đẹp gặp chưa tới năm phút, chỉ bằng một cái liếc mắt của cô đã làm tim anh nhảy rộn rã, căng thẳng như một cậu trai tân lần đầu rung động thế này?

“Việc vừa rồi...” Anh ho khan vài tiếng, cố gắng điều chỉnh giọng nói sao cho tự nhiên nhất. “Sao cô quay lại đây? Vừa rồi cô không thấy rất nguy hiểm sao?”

Cả đời chưa từng làm ra vẻ một người tốt nên giờ phút này anh không biết khuôn mặt mình đã đủ hiền lành chưa?

Cô bước đến gần anh, không nói lời nào, kéo kéo vạt áo anh, ý bảo anh cúi thấp người xuống, anh thấy—trong bàn tay mềm mại kia là một miếng băng dán cá nhân nhỏ.

Anh ngạc nhiên: “Cô... muốn giúp tôi?” Không phải nghi ngờ mà chỉ đơn giản anh không dám tin điều may mắn này bỗng nhiên tìm tới với mình.

Cô gật đầu, cẩn thận bóc băng dán, giơ lên bên phải rồi sang trái cổ anh, ước chừng không ổn nên cô hướng lên trên, rồi lại hướng xuống dưới nhưng miếng băng dán quá nhỏ, dán kiểu gì cũng chẳng thể vừa vết thương của anh, cô nhú nhú đôi mày thanh tú, rõ ràng không biết phải làm gì.

Bất kể ai, chỉ cần có một chút lương tri đàn ông khi nhìn thấy vẻ khổ não của ngọc nữ tới rung động tâm can thể này chắc chắn đều không đành lòng.

Ngọc nữ: ý nói những cô gái thuần khiết, xinh đẹp

Nhìn cô mà tim anh cũng muốn vụn vỡ. Nguyên rửa mấy vết thương đáng chém nghìn đao này, dám làm cô buồn lòng!

“Không sao, cô dán đâu cũng được, không phải bận tâm đâu.”

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng hạ quyết tâm dán miếng băng vào chỗ vết thương có vẻ sâu nhất, sau đó nhìn lại lần nữa, vẻ mặt nhẹ hẫ đi và kèm theo một nụ cười hài lòng.

Nụ cười đó làm anh hoa mắt choáng váng mắt rồi.

Đời này ngoại trừ mẹ ra, chưa người con gái nào thấy phiền lòng khi anh bị thương cả, tuy chỉ là một miếng băng dán cá nhân nho nhỏ...

Thật, thật quá hạnh phúc...

Anh cảm thấy trước mắt mình một màu tối đen, ngoại trừ nụ cười ngọt ngào trong sáng ấy thì chẳng còn nhìn thấy gì nữa, anh muốn được phủ phục dưới chân để làm trung thần của cô, đời này kiếp này thề tận trung...

Giờ anh đã hiểu cảm xúc tựa như một đóa hoa hồng nở rộ nơi đáy lòng trong truyện tranh thiếu nữ là thế nào.

Sống đến từng này tuổi mới cảm nhận được hương vị mới tình đầu, liệu có phải quá muộn không?

Anh lắc lắc đầu, cố bắt mình tỉnh táo hơn đôi chút, không để bản thân biến thành tên háo sắc lao đến nắm lấy bàn tay nhỏ bé xinh đẹp của cô...

Anh sờ sờ miếng băng cá nhân trên cổ, nơi vẫn vương vấn hơi ấm từ đầu ngón tay cô mà ngất ngây vui sướng...

Anh ho khan vài tiếng, cố thể hiện vẻ mặt của một bậc chính nhân quân tử. “Vừa nãy... cảm, cảm ơn cô. Cô có đói không? Không phải, tôi, ý tôi là, tôi đói bụng rồi, cô, cô...”

Chỉ một lời mời đơn giản, nhưng vừa tới miệng lại thành ra không đầu không cuối, khốn thật, muốn đập vỡ cái đầu này quá!

Cô không nói, im lặng xoay người bước đi.

“Haiz...” Anh muốn đuổi theo nhưng lại ngại làm cô sợ.

Tôi không phải người xấu mà...

Nỗi oan ức của người đàn ông bị bỏ rơi, muốn đuổi theo, song lại sợ bị xem là đồ biến thái dê xồm đáng ghét.

Haiz, anh... hình như bị vừa từ chối rồi.

Nghĩ lại mới gặp mặt đã mời người ta ăn cơm đúng là có phần quá đường đột. Anh sờ sờ mũi rồi lặng lẽ rời đi, chấp nhận hiện thực chỉ vốn vẹn 20 phút mà mối tình đầu vừa chớm nở của mình đã nhanh chóng biến thành thất tình.

Sau khi đòi được món nợ, các anh em la hét muốn đi uống rượu, Hùm xám ngà ngà say chỉ vào ngực anh nói: “Chị Anna chờ anh lâu lắm rồi đấy.”

Anh không đi.

Những nơi như khách sạn anh vốn không lưu luyến gì, lên giường, với anh chỉ đơn giản là cần phải giải quyết nhu cầu sinh lý bình thường thôi, mấy chuyện này ai không làm chứ, cứ tắt đèn thì có gì khác biệt.

Anh cảm thấy rất nhàm chán, bắt giấc lại đi tới nơi này.

Sống ba mươi năm, chưa từng khát khao hay có ý theo đuổi bất cứ điều gì, xưa nay một mình lang bạt, khiến anh phải bận lòng cũng chỉ có mẹ.

Trước đây không thấy cuộc sống thế này có gì không tốt, giờ lại cảm thấy thật trống vắng.

Không biết tại sao, chỉ khát khao được gặp lại cô gái kia.

Anh biết mình không xứng với người ta, nhưng... nhìn thôi cũng được rồi, không cần phải ở gần, đứng nhìn từ xa là tốt lắm rồi!

Một tuần sau đó, anh như bị ma nhập, hễ có thời gian lại tới nơi này, anh nhớ nụ cười trong sáng không nhiễm bụi trần kia.

Đời này anh chưa từng thương nhớ cô gái nào, hơn nữa còn là cô gái chỉ gặp mặt một lần... được rồi, miễn cưỡng cũng xem như hai lần.

Anh thậm chí không biết cả tên cô.

Thánh thần ơi, khi dạo qua bên sườn một công viên nhỏ, tay trái anh xoay xoay bật lửa, tay phải đút vào túi áo khoác tìm bao thuốc lá, trong vòng 0.3 giây sau khi nào bộ nhận được tín hiệu vừa nhìn thấy, anh đã quên mất động tác tiếp theo là gì, ngờ nghệch bước quay lại.

Đúng là cô ấy!

Cô đang đứng chau mày dưới một cái cây, vươn tay cố nhảy lên cao.

Anh hiểu ra ngay tức thì, nhanh bước về phía trước, kiễng chân lấy bức họa bị mắc trên cành cây xuống. “Của cô đây.”

Cô quay đầu, nhận ra anh, cảm ơn bằng một nụ cười mỉm nhẹ nhàng.

“Cô còn nhớ tôi?” Tâm hồn anh lơ lửng, say sưa tới mức quên mất giờ là lúc nào.

Cô gật đầu, không nói câu nào xoay người rời đi, lần này anh sẽ mặt dày đi theo.

Cô bước đến một băng ghế dài trong công viên, cầm ba lô đặt lên rồi cúi đầu lục lọi gì đó bên trong.

Một thoáng sau, cô lấy ra một phần sandwich đưa cho anh.

Cái này... là để cảm ơn sao?

Anh vội vàng nhận lấy, sợ rằng chỉ chậm một giây thôi sẽ phụ lòng cô.

Cô lại cúi đầu, cẩn thận làm nốt những việc còn dang dở.

Anh liếc trộm cô một cái.

Theo suy đoán ban đầu, hình như cô không phản đối việc anh ngồi cạnh, vì thế anh không hề xấu hổ cố nhích lại gần một chút, thêm một chút nữa, đến khi cả hai vai sát vai ngồi sát nhau.

Nghiêng đầu nhìn, cô đang vẽ hai cha con ngồi bên một cái đình nghỉ mát phía bên trái, người cha trẻ tuổi cúi đầu đọc truyện thiếu nhi, bé gái được ôm trong lòng tầm tuổi bi bô tập nói dường như chẳng hiểu gì nhưng cũng vui vẻ khoa chân múa tay, chốc chốc lại ra sức gặm ngón tay cha. Người cha để mặc cho bé gặm, nở nụ cười tràn đầy tình yêu thương, nhẹ nhàng lau nước miếng ướt trên cằm con gái.

“Cô vẽ đẹp thật.” Đây hoàn toàn không phải nịnh nọt, anh thật sự thấy cô vẽ rất đẹp, dường như tất cả tình cảm và thanh âm ấm áp của tình phụ tử đều hiện hữu trên bức tranh, khiến người xem ấm lòng.

Một hồi lâu, cô chỉ chăm chú cúi đầu vẽ tranh, anh không tìm ra đề tài khơi chuyện nào nên đành cúi đầu gặm sandwich.

Hết gặm rồi gặm, cái sandwich rốt cuộc cũng bị ăn hết, không chịu nổi bầu không khí im lặng thế này, anh mở miệng.

“Tôi... tên tôi là Hà Tất Sinh” lông mày anh nhíu chặt, cuối cùng cũng cố gắng thốt ra được.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động nói cho người khác biết tên mình, nếu không anh sợ cô sẽ quên anh, hoặc trách anh không đủ thành ý, mặc dù anh thật sự rất xấu hổ với cái tên khiến người ta cười đến rơi răng này.

Đúng thế! Dù không muốn thừa nhận thế nào đi nữa tên anh vẫn là Hà Tất Sinh, năm 15 tuổi anh muốn nộp đơn xin đổi tên đã bị nhân viên hộ tịch cười vào mặt một trận, đến cuối cùng vẫn không đổi được.

Ba mươi tuổi, giờ đây, anh vẫn tên Hà Tất Sinh!

Để anh nghĩ lại xem, lúc đó bà mẹ đáng hổ thẹn của anh đã nói gì nhỉ?

“Tất Sinh, Tất Sinh, bất kể ai nghe thấy đều sẽ biết mẹ mong chờ tiểu bảo bối này ra đời đến mức nào, rất vui, rất cảm động phải không?”

Trán anh nổi gân xanh, nghiêng răng trợn mắt: “Vậy xin hỏi cái ông già vô trách nhiệm của con họ gì? Ông ta họ Hà! Mẹ biết thế nghĩa là gì chứ? Ông ta họ Hà!” Phải dùng toàn bộ sức kiềm chế anh mới có thể không gào tướng lên, vậy mà mẹ anh còn có mặt mũi khoe khoang nữa!

“Cái này sao lại trách mẹ! Từ nhỏ mẹ đã ao ước sau này sẽ đặt tên con trai mình là Tất Sinh, còn lâu mẹ mới để người khác phá hỏng giấc mơ của mẹ! Con có trách thì trách bố con tại sao họ Hà ý, sao lại trách mẹ đặt tên chứ?” Không công bằng, con trai như thế là thiên vị!

Họ là do mẹ anh tự nguyện gả cho cha nên anh mới phải nhận chứ! Không trách mẹ chẳng lẽ trách cha?

Miệng anh đắng ngắt như ngâm Hoàng Liên (một vị thuốc bắc có vị đắng), chỉ vì mộng đẹp thời thơ ấu của ai đó mà tên anh thành ra không thể chấp nhận được.

Nhưng thảm nhất không phải chỉ mỗi mình anh.

Em trai thứ hai, Hà Tất Dương

Dương có nghĩa là to lớn, đại dương, phong phú, tên anh này chắc hiểu theo nghĩa đầu tiên ẽ means tại sao phải to lớn?

Em trai thứ ba, Hà Tất Vấn

Vấn nghĩa là hỏi ẽ sao phải hỏi? (hay người mình vẫn nói là: còn phải hỏi?)

Quả thật ác độc! Hại anh em nhà anh mỗi lần đăng ký tên đều bị cười mất hết mặt mũi, điều này chưa bao giờ có ngoại lệ.

Đăng ký học tiểu học, bị cười.

Trung học, trung học phổ thông, tiếp tục bị cười.

Nhập ngũ, tất cả mọi người ở đó ai nấy đều cười không ngừng nổi!

Bất kể ai lần đầu tiên nghe thấy sẽ y như rằng cười sảng sặc.

Anh nhắm mắt chờ đợi tiếng cười điên loạn của cô.

Một giây, hai giây, ba giây, im lặng không một tiếng động.

Hơi có chút bất ngờ, anh lặp lại lần nữa “Tôi nói, tên của tôi là Hà Tất Sinh”

Cô quay mặt lại, quả nhiên cô cười nhưng không giống điệu cười điên cuồng của học muội hoa khôi mà là một nụ cười nhẹ nhàng.

Lần đầu tiên không bị cười nhạo, anh thấy có chút không quen.

Cô không thấy cái tên này rất kỳ quặc, rất buồn cười sao? Hay...

Một cảm giác khác lạ ủa vào trong lồng ngực nhưng chính anh cũng không hiểu nổi nó tới từ đâu.

“VẬY, tên cô là gì?”

Cô giơ cao một tấm giấy vẽ, chỉ cho anh thấy chữ kí ở góc bức tranh.

Tranh.

Một tia sáng chiếu rọi vào não anh, anh cuối cùng cũng hiểu kỳ lạ ở chỗ nào rồi!

Ngực như bị đè nặng, anh khó nhọc hỏi: “Cô... nghe thấy tôi nói không?”

Mỗi khi anh nói chuyện với cô, cô đều chăm chú nhìn anh nhưng chưa bao giờ phát ra một tiếng nào.

Cô liếc nhìn anh một cách kỳ quái, sau đó gật đầu.

“Cô... có thể nói với tôi được không?”

Cô há miệng rồi lắc đầu, khó xử nhìn anh.

Hóa ra cô nghe được, nhưng không thể nói!

Cổ họng anh nghẹn lại, lúc lâu sau cũng không thể thốt ra tiếng nào.

Bất cứ đứa cặn bã nào anh từng gặp có bị ông trời đánh chết anh cũng đều cho đó là đương nhiên, đỡ một người tranh ôxy trái đất sẽ càng tươi đẹp hơn thôi, nhưng cái lũ đó đều rất khỏe mạnh, đầy đủ cả chân lẫn tay. Còn cô, một cô gái xinh đẹp, trẻ trung lại không thể nói được. Mẹ nó chứ, ông trời thật không công bằng!

Ôi! Đau lòng quá, buồn quá, muốn ôm cô để an ủi quá.

Không được, làm vậy nhất định cô sẽ sợ.

Len lén lau nước mắt, anh vờ như thiên hạ vẫn thái bình. “Không nói được thì thôi, sau này em không cần nói nữa, chỉ gật với lắc đầu là đủ, phụ nữ biết cách im lặng một chút mới tốt. Em phải tin anh, anh nói cho em biết, anh quen rất nhiều phụ nữ, đẹp đẽ có ích gì chứ? Mẹ nó...á, ý anh là bọn họ còn nói nhiều hơn cả mẹ họ, họ chưa mở miệng anh đã muốn bảo họ đừng nói nữa rồi, vừa mới nghe tai đã như mọc bao cao ...”

Trước mặt thực nữ mà nói chuyện bao này nọ hình như hơi khiếm nhã... Anh vội sửa lời... “Ý anh là cứ như mọc thêm một lớp da ngoài lỗ tai ý! Cho nên em thế này là được rồi, thật sự rất tốt rồi, trăm ngàn lần đừng thay đổi...” Anh nói nhanh tới mức chính bản thân anh cũng chẳng hiểu mình vừa nói gì nữa.

Anh liếc trộm cô một cái dò xét, như vậy có an ủi được cô không?

Nếu cô rơi lệ, hoặc có vẻ mặt buồn bã, nhất định anh sẽ hối hận thiếu nước mỗ bụng tự sát để tạ tội với cô.

Nhưng đôi mắt cô vẫn trầm tĩnh như một khiên anh bắn loạn đến sắp mất kiểm soát, rồi không hề báo trước, nụ cười ấm áp đó lại phiêu du tới trước mặt anh, cô gật nhẹ đầu.

Tối hôm đó, anh mất ngủ.

Ở trên giường lăn qua lộn lại, nhớ tới bức tranh cô vẽ hôm nay.

A, cô thật là một cô gái vừa tốt vừa thông minh, ngay cả tranh vẽ khi mới nhìn đã thấy ấm áp rồi, càng nghĩ nhiệt huyết càng sôi trào.

Khi chia tay hôm nay, cô đã tặng anh bức tranh đó, về nhà anh nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng đoán ra nguyên nhân là vì anh cứ ba hoa ca ngợi cô vẽ đẹp! Cho nên cô tưởng rằng anh thích nó.

Anh phát hiện dần dần mình đã có thể hiểu được suy nghĩ của cô.

Những điều cô làm biểu hiện những gì cô nghĩ, thực ra cũng không khó hiểu lắm.

Sau đó, anh xúc động hỏi cô: “Lần sau, anh có thể đến đây chờ em không?”

Cô gật đầu! Có nghĩa, cô không ghét anh?

Nếu không phải hành động lăn lộn trên giường vì sung sướng là quá nữ tính thì anh đã làm từ lâu rồi.

Quyết định rồi!

Sáng mai, việc đầu tiên – đem bức tranh này đi lồng khung.

Việc thứ hai – anh muốn theo đuổi cô!

Mặc kệ có xứng hay không, cho dù bị cười nhạo là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, anh cũng sẽ gắng sức theo đuổi!

Nghĩ đến đây, nhiệt huyết anh dâng trào, chẳng quan tâm đang đêm khuya hay không liền tóm lấy điện thoại ầm ồ.

“Alô” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khàn khàn như sắp chết.

“Bà nương thối, em từng nói muốn dạy anh tán gái đúng không?”

Liên tục N năm giữ danh hiệu hoa hậu giảng đường, những tính từ dùng để miêu tả cô càng ngày càng tăng, mỗi cái đều dễ nghe, đều động lòng người, chỉ duy nhất mình anh gọi cô là bà nương thối, đến nghĩ tới cũng không muốn nghĩ nữa.

“Haiz, không phải anh đã nói nếu em dám nhắc lại lần nữa anh sẽ đánh em đến ba ngày sau cũng không đi nổi nữa sao?”

“Thì anh để cho em đánh anh đến ba ngày sau cũng không đi nổi, làm ơn dạy anh đi.”

Con sâu ngủ trong Nhạc San San lập tức chạy biến mất, toàn thân cô bị dọa tới tỉnh táo.

Là anh ta! Hà lão đại, là anh Sinh uy chấn bốn phương, là người mình đồng da sắt duy nhất toàn Đài Loan, đang nhờ vả cô?! Lại còn bằng giọng điệu không giúp không được này.

Trước kia không phải cứ nhắc đến con gái anh ta sẽ giơ nắm đấm lên trở mặt sao?

Cô từng bị không ít người theo đuổi, phiền phức không yên, sau đó nghĩ ra cách xin anh giả vờ làm bạn trai cô đến dự lễ tốt nghiệp, chuyện xảy ra cách đây chỉ mới vài năm thôi, hồi đó thiếu chút nữa cô bị anh ta đánh gãy răng, người như vậy lại hỏi cô cách tán tỉnh thế nào sao?

“Lão đại, anh bị ma nhập hả? Có cần em đi cùng tới chùa cúng lễ không?”

“Cái gì! Có em mới bị quỷ ám!” Dám nói tiểu thiên sứ của hắn là ma, cô ta chán sống rồi hả?

Thời điểm anh ta biết yêu đến rồi... Nhạc San San thì thào tự nói.

Mà lại là lần đầu tiên trong suốt ba mươi năm.

Nên nói anh ta là người thế nào nhỉ? Một tên vừa to vừa thô, cùng phụ nữ mây mưa trên giường còn được, chứ bảo yêu thì ...tuyệt đối nên tránh xa cho lành.

Không phải vì xem thường tình yêu, mà ngược lại, chính vì quá tôn sùng, cho nên mới không dễ dàng trao gửi cho ai.

Anh không thích chơi trò tình cảm, khi cần giải quyết nhu cầu tới khách sạn tìm người, thỏa thuận rõ ràng, không ai phải chịu trách nhiệm gì hết, còn tình yêu là thứ không thể vắn đục, nói trên một phương diện nào đó, anh còn trong trắng hơn cả xử nữ.

“Cô gái đó là người thế nào?”

“Rất ngoan ngoãn, thông minh, trầm tĩnh, đáng yêu, ôn nhu, xinh đẹp, thuần khiết như búp bê sứ vậy...”

Mỗi lời nghe được đều khiến cảm San San rơi xuống một tác...

Trước kia không phải anh ghét kiểu con gái ông ọ, yếu đuối sao? Chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ vỡ nát, mà anh ta lại thô lỗ phát khiếp, loại con gái dễ vỡ như thủy tinh thế này, anh xưa nay tránh xa còn chẳng kịp nữa là.

“Lão đại, anh tiêu rồi...” Ngay cả những khuyết điểm đáng ghét nhất đều trở thành ưu điểm với anh ta, đơn giản chính là vì yêu điên cuồng mất hết lý trí rồi!

“Ai cần em nói mấy lời vớ vẩn này!” Tự anh không biết chắc?

“Em xin kiến nghị một cách cực kỳ có lương tâm, trước mặt cô ấy anh tốt nhất không nên phô bày bản thân, cử chỉ không được quá thô lỗ, hành vi không được quá bạo lực, tần suất nói tục cũng không được quá nhiều...” Nếu không chắc chắn con gái nhà người ta sẽ sợ xanh mặt, trên đời làm gì còn cô gái nào kiên cường được như cô, nếu không anh ta sao có thể sống đến ba mươi tuổi mà chẳng có ma nào thềm tiếp cận— cô là duy nhất, ngoại trừ mấy cô nàng trong khách sạn và những người có ý đồ không tốt ra.

“Được rồi...” Không cần cô phải nói anh cũng tự biết trước mặt một cô gái trong sáng như nước mà nói mấy lời thô tục là làm ô nhiễm lỗ tai và tâm hồn thuần khiết của cô. Cho nên anh đã tự giác giảm thấp giọng xuống để tránh dọa cô. Đời này anh chưa từng che chở ai như thế đâu.

“À còn nữa... Anh hỏi em, bên trái chữ vương, bên phải chữ tranh, đọc là gì?”

“Ha ha...” Thời cơ đến, cô lập tức cười nhạo anh một phen. “Bảo anh đọc nhiều sách vào anh không chịu, suốt ngày toàn dụ em giúp anh quay cóp, cho nên bây giờ ngay cả tên người con gái mình thầm mến cũng không biết, xấu hổ quá đi!”

“Sao cô lẩm lời thế. Rốt cuộc đọc sao!” Đáng buồn một điều nhà anh luôn nghèo nàn sách vở, đi khắp nơi tìm chỉ có thể thấy toàn sách khiêu dâm và danh bạ điện thoại, đến cả từ điển cũng không có, nếu không anh đã chẳng cần ăn nói nhỏ nhẹ nhờ vả cô ta rồi.

“Tranh, tranh. Thanh một. Hình tượng như âm thanh trong suốt của ngọc bích vậy. Nào, nói tranh đi nào.” Người có tên thế này vừa hay cô cũng quen một người, Ha ha!

“Ngu ngốc!” Anh khịt mũi.

Cũng may có người để hỏi chứ nếu không anh mò tới năm kia cũng chẳng ra.

Aiz... Ngay cả tên cô đọc lên nghe đã có khí chất rồi, còn của anh thì thật tầm thường...

Sống thoải mái, bực trực suốt ba mươi năm, vào thời khắc này anh lần đầu tiên cảm nhận được ranh giới của một điều gì đó không thể bước qua: sự đối lập giữa hai người.

2. Chương 2

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : yoohy

Chỉnh dịch : Xiao Fang Fuong

Biên tập : Jack

“Như Tranh, em lại định ra ngoài à?” Chân sắp bước gần tới cửa bỗng dừng lại, cô quay người gạt đầu với anh trai đang đứng trong phòng bếp. “Dạo này em rất hay ra ngoài đấy?” Từ trước tới giờ, cô thường không thích ra ngoài, thậm chí còn cố gắng hoàn toàn tách biệt bản thân với thế giới bên ngoài, thế nên biểu hiện dạo gần đây phải nói là khá lạ lùng.

Điều gì khiến cô thay đổi nhiều tới vậy?

“.....” Đôi môi hồng phấn mấp máy vài thanh âm nhẹ nhàng không thành tiếng.

“Cái gì?” Phạm Như Thâm nghiêng người lại gần cô hỏi.

“..... Hai cái ạ.” Cô nói.

Phạm Như Thâm nhìn miếng sandwich đang làm dở dang trên tay mình, anh hiểu ý cô rồi.

“Một mình em ăn hết nhiều vậy sao?” Em gái anh thường ngày ăn rất ít mà. “Là muốn cho người khác nữa phải không?” Cô quen với bạn mới sao?

“Anh ấy đói.” Lần trước, anh ấy nói đói bụng, nhưng khi cô chạy về nhà lấy sandwich ra thì anh đã đi mất rồi.

Là... dân lang thang ở gần đây sao?

“Như Tranh, em! Có một số người, ý anh là.....” Cô xưa nay chẳng dám tiếp xúc với ai ngoài anh và anh cả, hiếm lắm mới đồng ý chủ động tiếp nhận người ngoài, anh thực sự không muốn làm cô vỡ mộng bởi hiện thực là cái thế giới này rất phức tạp, lòng người quá đổi khó lường. Nhưng làm thế, anh sợ cô sẽ lại thu mình vào thế giới cô độc của bản thân, mãi mãi không thể thoát ra.

Nhưng..... tình trạng hiện tại của em gái anh lại không giống những người bình thường khác, liệu cô có thể phân biệt được tốt xấu không?

“Anh chỉ nói vậy thôi, người kia không chắc đã là người xấu nhưng em cũng nên cẩn thận nhé.”

“Người xấu, không phải. Anh ấy! Bảo vệ em, giống anh cả.”

Phạm Như Thâm có chút kinh ngạc. Em gái anh chưa bao giờ cuống quýt bênh vực một ai như thế, trong toàn bộ ý thức của cô, bảo vệ.... giống như việc anh cả đã làm khi còn nhỏ, ôm lấy cô, chắn cho cô những đòn roi, đấm đá của cha dượng họ.

Có người cũng làm giống vậy sao?

Phạm Như Thâm không vì thế mà thấy an lòng hơn, anh muốn tìm hiểu em gái anh đang quen biết với ai, “Em có nói chuyện với anh ta không?” Cô lắc đầu, “Không nói chuyện cũng không sao, anh ấy nói thế.”

“Vậy sao?” Anh cười xoa đầu em gái. “Vậy em đi đi, đừng để bạn em phải đợi lâu.”

Cô gật đầu, nụ cười chúm chím ngọt ngào lại thấp thoáng, không quên mang theo hai chiếc sandwich trên bàn rời đi.

Phạm Như Thâm lặng lẽ theo sau cô. Cô nói đó là người tốt, anh cũng muốn tin, nhưng ít nhất anh cũng phải biết em gái anh đang quen ai? Có an toàn không?

Cô đi đến công viên nhỏ gần nhà, người đàn ông ngồi trên ghế băng dài kia chắc hẳn là người bạn Như Tranh nói.

Người đàn ông đó.... mới nhìn thì không giống kiểu người lương thiện. Thân hình thô kệch, mặt mày dữ dằn như chưa được thuần hóa, chỉ mặc một cái áo may ô, chân mang dép lê, khí chất quá hoang dã, xem ra giống kẻ bảo kê chuyên đi thu tiền dân lành hơn. Để xem nào, không biết đứa bé ba tuổi bên cạnh có bị dọa khóc thét lên không?

Anh thậm chí còn dám khẳng định nếu động cơ bắp kia mà nổi giận thì chỉ một cái ngoắc tay thôi cô em gái nhẹ như gió bắc của anh sẽ bay xa cả chục mét, Như Tranh lấy dũng khí ở đâu mà dám làm quen với hạng người này?

Anh phải tự trấn an mình, trông mặt bắt hình dong là không đúng, Như Tranh nói anh ta tốt thì nhất định anh ta có chỗ tốt.

Sau đó, trong vòng mười phút anh thấy người đàn ông đó đập chết hai con muỗi đáng ghét giúp em gái anh, hất con sâu rơi trên vai cô, nhặt chiếc lá lỡ rơi vào tóc cô, mọi động tác đều cố không gây tiếng động để khỏi quấy nhiễu em gái anh.

Cô im lặng vẽ tranh của cô, anh ta an phận ăn sandwich của anh ta, chăm chăm bảo vệ em gái anh nhưng lại ngồi ngoan ngoãn như một bức phù điêu, không dám huyền não làm phiền cô.

Một lúc sau, người đàn ông đó ngửa mặt nhìn lên trời, ngó nghiêng một hồi rồi đứng dậy đi mất, một lúc sau trở lại thì trên tay anh ta cầm một cái nón che nắng và một cây dù.

Như Thâm muốn lên tiếng phản đối một chút, vì cái nón che nắng kia... xấu quá. Mất thẩm mỹ của anh chàng này làm người khác phải thờ dài, nhưng cũng vớt vát được tí chút là nó khá vừa với em gái anh. Hình

như anh ta thấy rất hài lòng nên hớn hởi tự gật đầu rồi mở dù che nắng, để ánh mặt trời kia không thiêu đốt làn da em gái anh. Người đàn ông này...

Phạm Như Thâm bỗng nhiên muốn cười.

Tuy rằng không phải kiểu hào hoa phong nhã, nhưng cách bày tỏ tình cảm vừa vụng về vừa ngượng ngập của anh ta với Như Tranh không thể không nói rất, rất đáng yêu.

Như Tranh không dễ dàng để người khác đến gần, mấy năm trở lại đây cũng chỉ có duy nhất người đàn ông này thôi. Tâm hồn em gái anh trong sáng, cũng bởi quá trong sáng nên sự cảm nhận vĩnh viễn chỉ là những điều chân thật.

Vậy nên, người đàn ông này thật sự rất tốt với cô!

Suy tính hồi lâu rồi anh đưa ra một quyết định! Để em gái anh làm quen thêm một người bạn cũng không có gì là xấu cả.

Hà Tất Sinh không ngờ rằng bản thân mình bước vào tuổi ba mươi mới biết thế nào là tình yêu, lại càng không ngờ rằng, mình lại biến thành một cậu học trò hoàn toàn ngỡ ngàng trên con đường tình yêu này. Hơn một tháng sau khi quen cô, họ lần nào cũng gặp nhau ở công viên... mà lần nào cũng là do anh chủ động đề xuất còn cô chỉ biết gật đầu đồng ý. Nhưng như vậy cũng đã khiến anh rất vui rồi. Những lời anh nói, cô chưa từng từ chối. Vậy nên, anh tự rút ra kết luận là: tình yêu của anh không hẳn đơn phương, cô cũng có chút, chút thích anh.

Cho tới bây giờ, anh chỉ mới nắm bàn tay bé nhỏ của cô, đến vai cũng không dám tùy tiện chạm vào, việc này nếu để bầy huynh đệ của anh biết có khi bọn họ cười đến rơi răng ra ngoài ý chứ!

Cô không quá để ý tới anh mà chỉ chuyên tâm vẽ tranh, một tháng này, anh nhìn bài Thái cực quyền và mấy điệu khiêu vũ cũ rích của người già sắp thành thuộc lòng rồi, nhưng anh chưa bao giờ thấy chán hết, được ngồi bên cô, được ngắm nhìn gương mặt thanh tú xinh đẹp của cô thế này anh đã cảm thấy quá hạnh phúc rồi!

“Như Tranh.....” sợ quấy rầy cô nên anh nhỏ giọng gọi. “Em có khát không? Muốn ăn hay uống gì không?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh một cái, gật đầu.

“Để anh đi mua.” Anh đứng lên, song vật áo lại bị ai đó kéo lại, anh hiểu ngay: “Em muốn đi cùng anh sao?”

Cô nghĩ một chút rồi cúi đầu vẽ vài bức tranh rất nhanh. Một tháng qua, anh đã nhận ra khả năng vẽ của cô rất khá, dường như khiếm khuyết trong việc biểu đạt bằng lời nói của cô được bù đắp bằng ngôn ngữ của những bức tranh, chính vì thế giao tiếp với cô không hề khó. Bởi vậy mới nói, ông trời đóng cánh cửa này tất sẽ giúp cô mở ra một cánh cửa khác.

Anh tiến lại gần nhìn xem cô vẽ cái gì.

Bức thứ nhất: một cảnh gia đình hạnh phúc vui vẻ bên nhau.

“Anh đoán nhé, đây là ba em? Mẹ em? Anh cả? Anh hai? Em?” Chỉ vài nét đơn giản cô đã biểu đạt được những suy nghĩ trong lòng mình. Người đàn ông yêu chiều ôm chặt một bé gái tay cầm que kem với phần bánh giòn rụm phía trên đang cười toe toét không biết trời đất là gì.

Vậy ra cô là em út, bên trên còn có hai anh trai?

Anh chuyển xem bức tiếp theo.

Giường bệnh, túi truyền dịch, quần áo trắng, không thấy người đàn ông đó nữa.

Bức tiếp theo, không thấy người phụ nữ nữa.

Bé gái như bị thu nhỏ lại, cuộn mình vào một góc, ăn kem với hai hàng lệ chảy dài. Tim anh se lại, anh vuốt vuốt má cô, hai mắt cô nhìn anh chăm chú như đang chờ đợi một điều gì đó.

“Có muốn ăn kem không? Chúng ta đi mua nhé.” Cô khẽ gật đầu, chủ động nắm tay anh, thật chặt.

Anh mua hai cây kem, hai người ăn ngay bên đường.

Của cô là vị dâu tây, của anh là vị socola, loại mà phía trên có rải một lớp lạc vụn.

Cô nhìn chăm chăm vào cây kem trên tay anh, vậy nên anh nghĩ cô thích vị socola hơn, bèn đổi cây kem cho cô.

Anh đoán không sai, cô thật sự thích kem vị socola, nhất là phần có lạc vụn.

Vì thế sau này, anh đều mua hai cây kem vị socola, nhường cô ăn hết phần có lạc vụn trên đó trước. Đổi lại chính là nụ cười ngọt ngào cô dành trao anh.

Anh chẳng thích thú gì cái thứ đồ ăn này, vừa ngọt vừa ngấy, nam tử hán đại trượng phu có thể liếm máu trên đao chứ tuyệt đối không thể liếm kem trên que được.

Nhưng mà..... Tranh Tranh thích. Anh nhut chí như quả bóng xì hơi. Chỉ riêng lý do này thôi cũng to hơn trời, vì thế anh cùng cô ăn kem hết lần này tới lần khác.

Anh cũng dần hiểu ra lý do vì sao cô thích ăn kem.

Ăn kem có thể khiến cô nhớ lại dư vị khoảng thời gian hạnh phúc trước kia, còn với anh lúc nào ăn kem lại khiến anh nhớ tới khuôn mặt viên mãn tràn đầy niềm hạnh phúc của cô, khi đó lòng anh cũng thấy hạnh phúc ngập tràn.

Chính anh cũng không sao hiểu nổi nguyên nhân vì đâu mình có thể dịu dàng, nhẫn nại tới vậy. Chỉ cần người đó là cô thì dù bất anh cả ngày ngồi im như phỗng anh cũng không mất kiên nhẫn một chút nào.

Cái cảm giác muốn yêu chiều, muốn bảo vệ một ai đó trong anh đã hoàn toàn được cô khám phá ra.

Anh phát hiện, những bức vẽ của cô chứa đựng rất nhiều tình cảm dành cho gia đình, đến cả một gã thô lỗ như anh còn cảm nhận được tình cảm nồng ấm trong đó. Cuối cùng đến giờ anh đã tìm ra nguyên do.

Cô nhớ...

Cô nhớ cha, nhớ mẹ, nhớ cảm giác vui sướng khi được cha mẹ ôm lúc nhỏ. Cô ngưỡng mộ những nhân vật trong tranh. Càng hiểu cô thì anh càng thấy đau lòng, lại càng nỗ lực không rời bỏ cô.....

Tiếng khóc..... có tiếng khóc của trẻ con.....

Đúng lúc cô bước vào công viên thì nhìn thấy một em bé đang ngồi trên nền đất khóc rất đáng thương.

Còn bà mẹ béo ú dắt bé theo trước đó lại... không thấy đâu.

Mẹ cô..... cô cũng từng không tìm thấy bà..... lúc còn rất nhỏ cô cũng khóc.....

Lòng đau nhói, cô chậm chậm bước về phía trước, do dự một hồi rồi vươn tay xoa đầu an ủi cậu bé.

Cậu bé tầm hai, ba tuổi nhìn thấy người lạ lại càng sợ hơn, tiếng khóc lại càng thảm thiết hơn.

Cô bối rối nhìn cậu bé, không biết nên an ủi thế nào. “Đừng, đừng khóc nữa.....” Vụng về thốt ra vài từ rồi cô vòng tay ôm cậu bé vào lòng.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa.....”

Không phải mẹ..... cậu bé nhận ra đây không phải mẹ mình nên lại tiếp tục khóc.

“Cô làm cái gì đây?” Một âm thanh chói tai truyền đến, còn chưa kịp phản ứng cô đã bị ai đó đẩy mạnh ngã ngồi xuống mặt đất, cậu bé nằm trong lòng được kéo dậy.

Kéo mạnh quá đứa bé sẽ bị đau.....

Cô cau mày khi thấy cậu bé bị một bàn tay thô lỗ kéo lên, cậu lại càng khóc to hơn, cô theo bản năng giơ tay ra định trấn an bé.....

“Cô đừng động vào con tôi!”

Một cái tát bóng rạt sượt qua má khiến cô không kịp phản ứng.

“Cô rốt cuộc định làm gì? Tôi từ lâu đã chú ý đến cô rồi, ngày nào cũng lên nhìn trộm chúng tôi, giờ lại còn ôm trộm con trai tôi nữa, làm cho nó khóc, rốt cuộc cô vừa làm gì nó!” Người phụ nữ hùng hổ hăm dọa, hừ, con mình khóc thảm thương thế này, chắc chắn cô ta là loại không ra gì rồi.

Làm gì? Cô có làm gì đâu.....

Phạm Như Tranh mở to mắt ngẩn người nhìn, người phụ nữ kia sấn sổ tra khảo, còn cô thì chẳng hiểu câu nào, cô chỉ biết.....cô không làm việc gì xấu cả.....

Miệng lắp bắp không nói được một lời biện hộ cho mình..... mà người vây xung quanh càng ngày càng đông, cô càng hoảng hốt, lại càng không thể thốt nên lời. Tại sao.....việc biểu đạt ý nghĩ lại khó khăn thế này.....

Sự bất lực kèm phần uất tới mức trào nước mắt, khiến những người đứng xem tưởng cô làm sai nên chẳng thể chối cãi, người phụ nữ kia lại càng được thể, càng chắc chắn ý kiến của bà ta, quyết tâm không tha cho cô.

“Đi! Đi tới đồn cảnh sát! Cô rất đáng nghi!”

Hà Tất Sinh từ xa đã trông thấy một đám người xúm đông xúm đỏ, bước tới gần nhìn người đang khóc sụt sùi là Phạm Như Tranh, mặt anh biến sắc

“Con mẹ cái bà béo kia, bà buông tay cô ấy ra ngay cho tôi!” Anh lao tới tách người phụ nữ nọ ra, cuống cuồng hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Tranh Tranh, bọn họ bắt nạt em hả?”

Thấy anh đến, hai tay cô lập tức vòng ra sau ôm lấy anh, vùi vào lòng anh khóc thút thít.

Nhìn cô khóc quá thảm thương, cơn thịnh nộ của anh bị đẩy lên cao trào.

“Bà béo kia, bà tốt hơn hết nên nói rõ cho ông đây biết bà bắt nạt cô ấy thế nào!” Chưa bao giờ thấy cô khóc thảm thương đến vậy, tim anh sắp vỡ nát ra rồi!

Người phụ nữ kia sợ hãi thu mình lại khi thấy anh hầm hầm giận dữ, tiếng nói cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều. “Là cô ta..... không biết thân biết phận, định bắt cóc con tôi, buôn... buôn bán trẻ em.....”

Hà Tất Sinh chưa bao giờ có cảm giác muốn đánh ai đó như lúc này.

“Không biết thân biết phận? Bà bảo cô ấy không biết thân biết phận! Nếu cô ấy muốn bắt cóc con trai bà cơ hội chẳng thiếu đâu! Những bà tám như bà lúc nào chẳng ngồi lê hết chỗ này đến chỗ khác, tôi hỏi bà mấy lần bà để ý tới con bà! Cô ấy đã mấy lần mang sữa tới dỗ dành con bà bà có biết không!” Dám nói cô không biết thân biết phận, khiến anh điên tiết, đúng thật trên đời này muốn làm người tốt chẳng dễ!

“Vậy sao cô ta hay nhìn trộm chúng tôi...”

“Cô ấy ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ cũng không được à? Cha mẹ cô ấy mất sớm, cô ấy từ nhỏ đã không được thương yêu. Để người khác nhìn một chút thì bà chết à?”

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán xì xầm, có người còn khinh bỉ lườm nguyệt người phụ nữ máu lạnh không biết cảm thông kia.....

Người phụ nữ kia máu dồn lên mặt nhưng quyết không chịu thua, lại rống to vọt vát: “Nếu đúng như anh nói tại sao khi này tự cô ta không dám thanh minh, không biết chừa..... đúng là cô ta thấy con trai tôi quá đáng yêu nên rắp tâm muốn bắt cóc nó, khi này cô ta còn ...”

“Đầu bà toàn bã đậu à? Không thấy cô ấy không thể nói sao? Bà định bảo cô ấy giải thích kiểu gì?” Sao lại sinh ra loại người thế này, nếu bà ta không phải phụ nữ anh đã đánh cho một trận từ lâu rồi.

“Hả?” Thấy người đàn ông trước mặt sắp phát khùng lên, bà ta sợ nhờ anh không kiềm chế nổi lao vào đánh mình nên bèn nhanh chóng kéo con trai rời đi, nhưng vẫn ngoái lại cổ nói “Tôi không thèm nói với anh nữa, nhìn mặt anh dữ dần thế kia chắc cũng chẳng phải người tốt đẹp gì.....”

“Mẹ bà chứ, bà khôn hồn hãy tránh xa cô ấy ra, lần sau ông đây còn thấy bà làm cô ấy khóc, ông đây sẽ cho bà biết thế nào là chết không nhắm mắt!” Dữ dần đấy, hung tợn đấy! Anh vốn dĩ thuộc loại côn đồ, lưu manh chuyên đi đe nẹt người khác mà. Cả thế giới này đều sợ anh, đều phải nể anh cũng có làm sao, từ lâu rồi anh có muốn làm người tốt đâu!

Chỉ mình cô...

Dữ dần đã biến đi đâu, thay vào đó là một sự dịu dàng vô hạn, anh nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn đang tấm tức khóc trong lòng anh.

Cô gái này lần đầu gặp mặt đã tặng anh một nụ cười chói mắt, cũng chưa từng ghét bỏ, chưa từng sợ hãi, chưa từng từ chối anh.

“Tranh Tranh, có anh ở đây rồi, đừng khóc nữa.” Nếu cô cho phép, anh muốn mãi bên cạnh bảo vệ cô như lúc này, dù không được làm bạn trai cũng không sao, anh biết anh không xứng với cô. Chỉ cần được nhìn thấy cô, được bảo vệ cô thế này là đủ rồi. Cô đang khóc, những giọt nước mắt như xát muối vào lòng anh vẫn đang tiếp tục chảy xuống.

Hà Tất Sinh ôm rồi dìu cô tới chiếc ghế quen thuộc họ thường ngồi, đặt cô ngồi trên đùi anh.

Cô tự điều chỉnh tư thế, vừa khóc vừa dựa vào vai anh tựa như một đứa trẻ chịu ấm ức giờ muốn mách cho anh biết.

“Tranh Tranh à, Tranh Tranh à...” Anh dịu dàng gọi tên cô, từng tiếng đều nhẹ nhàng, ấm áp và tràn ngập sự trấn an. Bàn tay mạnh mẽ, rắn chắc nhẹ yêu thương, an ủi vỗ về lưng cô.

Cô bỗng quên cả khóc, đôi mắt vừa lau hết nước sáng ngời chăm chú nhìn anh.

Anh như vậy..... rất giống cha.

Lúc nhỏ, khi cô chịu ấm ức cha cũng từng ôm cô đặt trên đùi thế này, cũng dỗ dành, nhẹ nhàng vỗ về cô, cha nói Tranh Tranh ngoan, Tranh Tranh không khóc, cha yêu Tranh Tranh nhất..... Từ lâu lắm rồi chẳng có ai làm thế với cô nữa. Anh ôm cô, gọi tên cô khiến cô cảm thấy rất giống những việc trước đây cha đã làm. Anh vô cùng thương cô, vô cùng yêu chiều cô. Anh lấy một góc vạt áo lau nước mắt, nước mũi tèm lem trên mặt cho cô. “Đi thôi, mình đi mua kem nhé.”

Cô chạy nhanh theo sau, nắm chặt tay anh.

Anh sẽ giúp cô mắng người ta, sẽ bảo vệ cô.

Cô muốn đi theo nắm tay anh mãi thế này.....

Lê cơ thể mệt mỏi về đến nhà, Phạm Như Diễn muốn đi tắm trước tiên nhưng nhớ tới lâu lắm rồi không quan tâm gì đến em gái nên anh bước vào trong mở cửa căn phòng bên phải, em gái anh đang ngủ say trên giường.

Mở chiếc ba lô Như Tranh vẫn hay mang bên mình, kiểm tra tiền tiêu vặt còn đủ dùng không, phát hiện trong đó hình như chẳng hao đi bao nhiêu, anh hơi ngạc nhiên. Đặt lại chiếc ví vào balô, anh quay mình ngấm nhìn gương mặt thanh thần của em gái đang chìm trong giấc ngủ, đắp lại chăn cho cô rồi rời khỏi phòng.

“Như Thâm!”

“Anh cả, có chuyện gì sao?” Phạm Như Thâm thò đầu từ phòng bếp ra hỏi.

“Tiền trong ví Tranh Tranh em mới cho thêm vào hả? Tiền lần trước anh bỏ vào cứ như Tranh Tranh không dùng tới vậy.”

“À, chuyện đó em biết, anh không phải lo đâu.” Ra khỏi cửa tức khắc sẽ có người chăm sóc chu đáo rồi, Tranh Tranh đâu cần dùng tiền làm gì nữa.

“Còn nữa, má bên trái Tranh Tranh hơi đỏ, có phải bị ai bắt nạt không?”

“Sao ạ?” Khi này anh không để ý chuyện này.

Phạm Như Thâm đặt ấm trà Lạc Thân trên tay xuống, đi thẳng vào phòng em gái.

Đúng là hơi đỏ thật.

Lông mày anh nhíu lại, lấy tập giấy vẽ từ trong túi cô ra để xem xét những bức mới nhất.

Hỏi cô, cô có nói được rõ ràng đâu, nhưng những việc xảy ra hàng ngày cô đều vẽ lại, giống như viết nhật ký bằng hình ảnh vậy.

“Tranh Tranh quen người này từ khi nào?” Phạm Như Diễn hỏi, chỉ nhìn những bức tranh cũng đủ biết được người đàn ông này rất chu đáo với cô.

Phạm Như Thâm trả tập bản vẽ về chỗ cũ, anh để ý thấy một điều nữa: đồ đạc trong balô của cô tăng thêm rất nhiều, có thêm một cây dù, kem chống nắng, khăn tay, điện thoại di động hình vỏ sò... toàn những thứ trước đây anh chưa từng thấy. Anh cười nhẹ.

Cô em gái bụng dạ thẳng như ruột ngựa nhà họ, ai tốt với cô cô sẽ để trong lòng, sẽ yêu thương trân trọng người đó bằng tất cả những gì có thể.

Chiếc balô tựa như chiếc túi đựng bảo bối để cô bỏ những thứ mình thích nhất vào trong, chỉ nhìn những đồ vật trong đó thôi cũng có thể thấy được người đàn ông kia có chỗ đứng thế nào trong tim cô.

Cho nên, người kia chắc chắn đối xử với cô rất tốt, nếu không cô chẳng thể quyến luyến anh ta đến mức này được.

Sau khi hai anh em họ nhẹ nhàng rời khỏi phòng, Phạm Như Thâm mới lên tiếng. “Anh ta..... nói thế nào nhỉ? Nếu gặp lần đầu chắc chắn anh sẽ thấy anh ta không phải người tốt, lại càng chẳng phải loại nho nhả tuấn mỹ gì, đáng vẻ còn thô kệch nữa, nhưng anh ta rất có lòng. Em nghĩ trong mắt Tranh Tranh anh ta rất tuấn tú, rất dịu dàng.”

“Nhưng..... anh chưa gặp anh ta bao giờ.” Nếu người ta bắt nạt em gái anh thì sao? Anh đâu hiểu gì về con người này.

“Anh cả, anh không cần lo đâu, em đã lén quan sát người đàn ông đó vài lần rồi, anh ta đối với Tranh Tranh rất tốt, mà Tranh Tranh cũng rất vui khi ở bên anh ta.” Nếu không phải chính mắt nhìn thấy và tin tưởng ở thiện ý của người đàn ông kia, anh sẽ chẳng yên lòng để Tranh Tranh tiếp xúc thân mật như vậy với người lạ.

Phạm Như Diễn ngồi nghĩ một lúc lâu.

Phạm Như Tâm cũng không lên tiếng, anh nghiêm túc chờ đợi quyết định của anh trai mình.

Sau một lúc đắn đo suy nghĩ!

“Anh ta định khi nào sẽ cưới Tranh Tranh?”

“Phụt!” Trà suýt nữa thì phun ra, Như Thâm bị sặc nước ho lên ho xuống, mắt một lúc mới bình thường trở lại.

“Em, em nói anh nghe!” Anh dở khóc dở cười. “Hai người đó mới quen nhau chưa tới hai tháng. Đây mới là quan hệ xã giao thông thường thôi, còn chưa tới mức người yêu chứ đừng nói tới chuyện kết hôn hay không.”

“Quan hệ xã giao.” bốn chữ này dường như khiến Phạm Như Diễn bị sốc nặng.

Trong cuộc sống hối hả của anh, ngoài em trai, em gái, được coi là quan hệ xã giao chỉ có một vài công nhân ở xưởng sửa chữa xe và một nhóm anh em bạn bè, người phụ nữ duy nhất là cô kế toán.

Chủ động như thế lại còn suốt ngày ở gần con gái nhà người ta, không phải hai người đang hẹn hò thì là gì? Không phải sẽ cưới em gái anh thì là gì? Ít nhất có anh cho là như vậy.

Phạm Như Thâm thở dài. “Anh ơi, anh thật thà quá.” Còn rất ngây thơ nữa.

Phạm Như Diễn chẳng thèm để ý tới lời bình luận của em trai. “Anh ta có biết rõ tình trạng của Tranh Tranh không?”

“Tranh Tranh nói anh ta có biết, nhưng anh ta bảo không sao.” Quen biết nhau được nửa tháng rồi, dù ngốc nghếch hay vô tâm thế nào đi chăng nữa cũng phải nhận ra Tranh Tranh không giống với người bình thường. Nhưng người đó vẫn tiếp tục che chở, bảo vệ cô như trước. Đây mới là nguyên nhân chính khiến Như Thâm đồng ý cho hai người tiếp tục qua lại.

“Có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết đây.”

Phạm Như Thâm gật đầu. “Vâng, em biết. Anh không phải lo cho bọn em đâu, có rảnh hãy nghĩ tới bản thân. Anh đã thích ai chưa?”

Vốn chỉ thuận miệng hỏi cho có vậy thôi, ai dè gương mặt cương nghị thâm trầm kia bỗng nhiên ửng đỏ.

Không thể nào? Có thật hả? Anh trai anh xưa nay rất kén chọn cơ mà, phụ nữ trong mắt anh ấy ai cũng như ai cả thôi, Như Thâm còn tưởng anh trai mình cả đời này sẽ sống “thanh sạch” mãi cơ đấy!

“Cô ấy có đẹp không?”

“Rất đẹp!” Tiếng nói vừa thoát ra, vẻ mặt Như Diễn không còn được tự nhiên như trước, lắp bắp nói: “Không, không, không có, em đừng đoán mò, anh đi ngủ đây.”

Cái có hay quá nhỉ?

Anh cả mỗi lần nói dối đều lắp ba lắp bắp, thế thì còn cần quái gì anh phải đoán chứ.

Buồn cười nhất là cái dáng vẻ nhanh như cắt chuồn về phòng mình, Phạm Như Thâm rất tò mò, không hiểu một dung nhan như thế nào đã làm rung động trái tim băng giá của anh trai anh, mà lại còn ghi khắc trong lòng nữa chứ?

3. Chương 3

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : matbien

Chỉnh dịch : Xiao Fang Fuong

Biên tập : Jack

Có đôi khi Hà Tất Sinh rất ghét công việc của mình.

“Anh Sinh, Tôn Chính Hào bỏ trốn rồi!” Lại thêm một thằng cặn bã vô trách nhiệm nữa, rũ bỏ món nợ cho mẹ già, vợ đại gánh chịu.

Dựa vào tin tức thu được, Tôn Chính Hào tối hôm kia đã xuất cảnh bỏ trốn, nếu quá hạn chủ nợ không đòi, món tiền này sẽ thành mất trắng.

Anh đảo mắt quanh phòng, những thứ đáng giá đã sớm bị mang đi hết, ngay cả chữ nổi cũng dán niêm phong, Tôn Chính Hào đúng là đồ lòng lang dạ sói, đến tí vỏ bả hấn cũng chẳng để lại chút nào.

Nhìn bà mẹ già bảy mươi tuổi đang ngồi co ro trong góc phòng, một người thiếu phụ khoảng bốn mươi tuổi, một cô thiếu nữ mười tám tuổi và một bé gái năm tuổi bị bại liệt..... Còn cảnh nào khổ hơn nữa không?

Thằng khốn nạn, việc như vậy mà cũng làm được! Tự nhiên anh lại muốn được đánh người. “Anh Sinh, bây giờ phải làm sao?” Thuộc hạ không dám tự tiện, vẫn đang chờ chỉ thị của anh.

Anh bước một bước về phía trước, đám phụ nữ yếu đuối kia mắt trừng trừng nhìn anh, vẻ mặt chẳng chút thiện ý.

“Bà có biết..... Tôn Chính Hào mượn tiền của chúng tôi không? Dùng tên của bà đó.” Nói cách khác, chính bà ta là người phải đứng ra gánh vác khoản nợ này.

Người thiếu phụ sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu ôm chặt bé gái vào lòng.

Bọn họ không phải người đầu tiên tới đòi nợ, những người tới đòi nợ lúc trước có nói con gái bà đẹp thế này phải cho đi làm gái ở quán bar để kiếm tiền trả nợ....

“Tôi, tôi....xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi sẽ cố gắng kiếm tiền trả cho các ông, xin các ông đừng có chú ý đó với con gái tôi, nó... nó mới mười tám tuổi....”

A? Chủ ý gì cơ?

Hà Tất Sinh ngạc nhiên, theo bản năng chuyển tầm nhìn tới cô con gái. Cô gái đang thu mình lại nhưng ánh mắt vẫn kiên cường dán chặt vào anh. Anh cũng nhìn chằm chằm cô gái rồi tiến lại.

“Ông, ông đừng lại gần đây, không được tới đây, nếu không tôi, tôi!”

Anh chớp mắt, không nghe rõ lời cảnh cáo run rẩy nhưng vẫn chăm chú quan sát cô gái.

Cốp!

Cô gái tiện tay cầm lấy chiếc gạt tàn ném thẳng vào anh, không hề phòng bị tránh né nên ngay lập tức trán anh máu chảy thành dòng.

“...Mẹ nó!” Mấy lời tục tĩu theo bản năng buột ra. Mẹ kiếp, đau quá đi mất.

“Cô ném cái rắm ấy!” Anh còn chưa động chân động tay, đừng có manh động thể chứ?

“Ông, ông!” Cô gái sợ quá khóc òa lên. “Tôi không muốn tới quán bar, tôi, tôi, tôi còn phải học đại học..... nếu không, nếu không ông lấy hết tiền học bổng của tôi đi, xin ông đừng...”

“Tôi mới phải xin cô đó....” Sợ nhất là cảnh phụ nữ khóc lóc trước mặt mình, anh cảm thấy còn khổ sợ hơn cả con nợ.

Cái nhà này người thì già cả, kẻ thì tàn tật, nhìn thôi cũng thấy muốn khóc rồi, bảo anh siết nợ anh chẳng nở lòng nào. Anh nhụt chí sờ sờ vết thương trên trán.

“Được rồi! Ông đây chịu không nổi, cô đừng khóc nữa!” Được rồi? Mấy người phụ nữ già trẻ ốm đau khóc lóc chẳng hiểu ý nghĩa cụm từ “Được rồi” của anh là gì vụt ngược đôi mắt còn loang loáng nước lên nhìn anh.

Anh chưa đủ nhẫn tâm, không phải loại lòng lang dạ sói, không “Được rồi” thì còn cách nào khác đây?

Hà Tất Sinh chán nản muốn rời đi nhưng chợt nghĩ tới điều gì đó anh bỗng quay người lại, ngay lập tức mấy người phụ nữ thần kinh lại căng ra không dám thở mạnh.

“Cái đó....” Anh ngồi xổm xuống bằng với mấy người nhà họ, chỉ vào đôi bông tai bằng lông tơ mượt mà màu hồng trên tai cô con gái. “Tôi hỏi một chút, em mua cái này ở đâu?”

Anh ta khi này nhìn cô chằm chằm hóa ra là nhìn cái này sao?

Cô gái sờ sờ bông hoa tai. “Không mua được đâu, tháng trước bạn tôi ra nước ngoài du lịch mang về tặng đấy”.

Anh cố kìm ý muốn chạm vào đôi bông tai nhỏ đó, phải dùng phương thức của người văn minh chứ. “Hay thế này nhé, tôi không cần học bổng của em nữa, em đưa đôi bông tai đó cho tôi.”

Tranh Tranh nhà anh mà đeo cái này chắc chắn phải dễ thương lắm! Chỉ nghĩ thôi đã thấy ngứa ngáy chân tay rồi, vừa rồi anh còn rất muốn xông vào cướp đôi bông tai đó đem tặng cho Tranh Tranh nhà anh...

Lúc ra khỏi Tôn gia, Hùm Xám theo sau ngập ngừng hỏi: “Anh Sinh, như thế liệu có được không?” Tha cho nhà họ thì khoản nợ kia biết giải quyết ra sao?

“Anh sẽ trả hộ nhà họ, việc này đừng để ông chủ biết là được.”

“Hả? Nhưng mà...” Trời ạ! Bệnh của của anh Sinh lại tái phát rồi, nhìn thấy những kẻ đáng thương là rất hay mềm lòng, cứ thế này thì có khi con nợ còn giàu hơn cả anh Sinh nhà mình ấy chứ.

Trong lòng biết thừa khuyên cũng chẳng có tác dụng, Hùm Xám bèn liều hỏi thử: “Anh Sinh, anh lấy cái đó làm gì?” Hắn còn chưa có chị dâu, không lẽ anh Sinh thích đồ trang sức?

Hà Tất Sinh nâng niu bảo bối trên tay, đôi bông tai dễ thương đặt trong đôi tay thô kệch, đen đúa nom chẳng hợp chút nào.

“Mày thốc mách cái rắm!” Nhìn đồng hồ mới phát hiện sắp muộn rồi, anh vội vàng chạy, nói với lại một câu: “Anh có việc nên đi trước đây!”

“Ồ, anh Sinh!” Anh Sinh dạo gần đây hình như thường xuyên có việc. “Tối nay, mấy anh em hẹn tới khách sạn Happy giải khuây, anh có đi không? Chị Anna nhắc anh mãi...”

“Không đi! Sau này mấy cái việc không đứng đắn đó đừng đến hỏi anh!” Đùa chắc, trong tim đã có Tranh Tranh yêu quý rồi còn cần gì mấy cái thứ vớ vẩn đấy nữa!

Cô đang giận. Tuy rằng vẫn là kiểu im lặng trầm mặc như trước nay nhưng anh biết, Tranh Tranh đang giận.

Xong đời rồi! Nhạc San San còn chưa dạy anh khi con gái giận dữ phải dỗ dành thế nào.....

Nhân lúc cô còn chưa bùng nổ anh lén lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cầu cứu.

Không đến 5 phút chuông báo trả lời, chỉ vồn vồn hai chữ: Mặt dày.

Quá thâm hiểm! Trí tuệ của anh không đủ giải nghĩa mấy chữ thâm sâu này, anh lại gửi tin nhắn hỏi: Mặt dày kiểu gì?

Ôm cô ấy, hôn cô ấy, làm nũng, muốn yêu cô ấy như thế nào thì làm như thế đó, chính là vô sỉ ở mức thượng thừa không còn biết thế nào là vô sỉ nữa đó.

Vụ này có phải được hiểu là: tay không bắt giặc mà còn lợi hại hơn cả thằng có vũ khí không ta? Trong tiểu thiết kiếm hiệp có dạy rồi, khi bạn không còn bận tâm đến kiếm trong tay và các chiêu thức thì đó mới là võ công thượng thừa, mới có thể phát huy tối đa sức mạnh của bản thân...

Quả là.... rất cao thâm. Mặt anh biến sắc, bắt đầu thử màn công phu cấp một.

“Tranh Tranh...”

Cô cúi đầu giống như đang tức giận với ai đó, chẳng thèm đếm xỉa đến anh.

“Tranh Tranh, Tranh Tranh.....” Phải ôm cô đúng không? Anh cố quên thế nào là lễ nghĩa, liêm sỉ. Hai bàn tay vô lại vòng lên ôm cô.

“Đừng giận mà, anh không cố ý tới muộn đâu.”

Cô gạt tay anh, ngồi nhích ra xa hơn.

“Tranh Tranh....” Cấp hai, cơ thể dính chặt lấy cô.

“Tranh Tranh, Tranh Tranh yêu quý...”

Cô vẫn không nhìn anh. Hết cách anh đành bất chấp việc có thể bị tẩu hỏa nhập ma, thi triển cấp 3. Má anh áp lên bầu má phù dung mịn màng của cô, giống như chú chó nhỏ bám riết lấy lòng.

“Em rất giận, rất giận sao?”

Hể cô không vui đẩy anh ra xa anh lại xích lại gần. Cô trừng mắt, anh theo đúng nguyên tắc “mặt dày” làm lơ như không thấy. Mấy lần anh không nhịn nổi suýt hôn lên gương mặt đáng yêu đó, nhưng cuối cùng vẫn chưa đủ vô sỉ để quên hết thế nào là tự trọng.

Loại võ công này cao thâm quá, công lực của anh còn chưa đủ. Cô hình như càng tức giận hơn nên dùng một cái đống dầy bỏ đi ra ngoài công viên.

Thảm rồi! Cô giận thật rồi, cái gì mà đẹp trai không bằng chai mặt, Nhạc San San thôi kia toàn dạy vớ dạy vẩn, cô có chút nào bột giặt đâu, nhìn cô có khí hờ hờ còn cao thêm vài tầng ý. Anh vội chạy theo miệng xin lỗi không ngừng.

“Anh xin lỗi, thực sự xin lỗi, lần sau anh nhất định sẽ tới đúng giờ...”

“Tranh Tranh, em nói gì với anh đi! À không, anh nói là em để ý đến anh một chút đi!”

“Nếu không thì, nếu không thì.... hừ anh một cái cũng được!”

“Được rồi, nếu không thì liếc anh một cái cũng được...”

Cô đi vào hiệu thuốc tây mua cồn I-ốt, băng gạc, im lặng trả tiền, nhận lại tiền lẻ, trùng mắt với người đang cuống quýt phía sau, xụ mặt ra hiệu anh cúi thấp người xuống.

“Em muốn phạt quỳ sao?” Ai bảo đầu gối đàn ông còn quý hơn vàng, đều là vớ vẩn hết! Nụ cười của Tranh Tranh còn quý hơn kim cương, vàng đã là gì!

Vừa mới khom người xuống, nhìn động tác của cô Hà Tất Sinh ngẩn người! Vệ sinh miệng vết thương, đổ cồn I-ốt, dán băng gạc, tuy rằng khuôn mặt nhỏ vẫn không vui như trước nhưng từng động tác lại rất nhẹ nhàng.

Bà chủ ra vẻ hiểu chuyện, cười nói: “ Không biết quý trọng bản thân mình nên để bạn gái giận chứ gì?”

Thế ra... ra cô giận vì anh bị thương chứ không phải giận vì anh tới muộn sao?

“Tranh, Tranh Tranh?”

Băng dính dán xong thì mắt cô cũng đỏ hoe, ngân ngấn lệ. Sau đó chẳng báo hiệu trước hai hàng lệ cứ nối tiếp nhau rơi xuống như mưa khiến mặt anh cắt không còn giọt máu.

“Tranh Tranh, sao em lại khóc...”

Cô tức giận đánh anh một cái, đánh xong đôi tay lại đặt vào đúng chỗ bị thương khi trước nơi bờ vai anh mà khóc nức nở. Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, chỉ ít trong chiến tích ba mươi năm chiến đấu huy hoàng của anh nó nhỏ tới mức hoàn toàn chẳng đáng nhớ. Anh không ngờ cô lại phản ứng dữ dội như vậy ...

Lần đầu tiên có một người con gái vì vết thương của anh mà lo lắng, bận lòng tới vậy.

“Không sao đâu, thật sự không đau một chút nào đâu, em đừng khóc nữa, được không?” Thật ra anh rất muốn nói, nước mắt của cô còn làm anh đau đớn hơn cả vết thương trên trán.

“Đàn ông các người lúc hùng hổ thể hiện khí phách thì nào có thấy đau, chẳng nghĩ tới người khác sẽ đau lòng thế nào. Cậu không đau cô ấy sẽ đau thay cậu, sau này không được thế này nữa!”

Bà chủ này và Nhạc bà nương thối kia đều lắm chuyện giống hệt nhau, nếu là trước đây anh còn chẳng thèm bôi thuốc ấy chứ, làm thẳng đàn ông chảy chút máu có gì to tát? Thế gọi là cái mới tiến cái cũ đi, cái cũ không đi sao có cái mới đến, để máu luôn luôn được duy trì ở trạng thái tươi mới nhất...

Mấy lời ngu ngốc này trước đây anh vẫn thường hay lấy ra biện minh nhưng giờ một từ cũng chẳng dám nói. Nước mắt cô ướt đầm vai áo, anh chỉ muốn tự đánh mình một trận, anh cũng đồng ý với những lời vừa rồi của bà chủ, có thể nào cũng không được làm cô khóc nữa!

“Tranh Tranh, nhìn anh này.” Khẽ nghiêng đầu, ngày trước phải cố nén ham muốn, giờ khắc này bao nhiêu kích động đều tập trung hết lên môi, sượt qua miệng cô vừa vịn chạm vào đôi môi hồng phấn.

Ôi chao, mềm mại quá, ngọt ngào quá!

Anh ôm cô, mặt dày cố giữ chặt đầu cô để nụ hôn của hai người không thể tách rời.

Hoá ra làm cảm thú cũng không khó tới vậy....

Nếu cô còn chưa hết giận anh tình nguyện tiếp tục chịu sự trừng phạt. “Được rồi, em có muốn thưởng cho anh một cái tát không?” Anh thân mật áp bàn tay cô lên má mình, cũng thuận tiện để thực hành bài học khi này. Cái giá của việc ăn đậu hũ này dù có là bị chém một nhát anh cũng thấy xứng đáng. Chiều này quả tác dụng, nước mắt cô ngừng chảy ngay lập tức, mặt hồng hồng, tay vuốt ve má anh rồi đưa tay anh lên áp chặt vào má cô. Giờ thì anh hiểu rồi! Cười ngoác miệng nói với bà chủ hiệu thuốc: “Bác nói đúng, đàn ông không được làm người mình yêu phải rơi lệ!”

Sau đó anh thắng lợi thoải mái nắm tay cô rời khỏi hiệu thuốc tây.

“Bây giờ anh có thể coi như là bạn trai em đúng không?” Anh rất trơ trên tự giành lấy phần về mình.

“Thế khi nào anh mới có thể đi gặp người nhà em?”

“Hôm nay luôn được không? À, không được, không tiện lắm, hẳn là phải hẹn trước.”

“Mà anh cũng phải ăn mặc sao cho trang trọng một chút! Oái! Anh sợ anh chẳng có loại quần áo này, nếu có thì cũng có bộ vest của ông già anh mặc vào ngày cha mẹ anh cưới nhau.... Chắc, chắc hôm nào có thời gian phải đi mua thôi...”

Anh cười cười nói nói tự hỏi tự đáp sung sướng như thằng ngốc, chẳng chút để ý bản thân mình lúc này rất giống với những bà lắm điều, ba hoa thường ngày anh rất ghét...

Quen nhau nửa tháng, Hà Tất Sinh cuối cùng cũng xin được số điện thoại di động của cô. Từ đó, hễ khi nào rảnh rồi anh lại nhắn tin cho cô.

Hỏi cô ăn cơm no chưa? Có ngủ ngon không? Buổi sáng làm gì?....

Làm đám huynh đệ bị một phen sợ tới mất mật.

Trời ạ, trời ạ! Đây có đúng là anh Sinh uy chấn giang hồ của bọn họ không? Anh đang chơi trò nhắn tin cho phụ nữ, lúc nhắn mặt lúc ngậy ngốc cười khiến anh em ai thấy cũng nổi hết da gà...

Một đám người dù ngã dập mặt cũng không dám tưởng tượng anh Sinh của họ có thể làm được mấy việc nữ tính thế này, chỉ thiếu mỗi nước bắt chước giống quảng cáo trên TV, lăn lộn dưới đất, nước mắt giàn giụa gào: “Đây không phải gà rán KFC!!!”...

Anh chẳng thèm để ý người khác nghĩ gì, anh rất thật lòng, thật lòng muốn được cùng cô sống bước. Vậy nên anh mới mua một đồng sách, băng ghi hình dạy ngôn ngữ ký hiệu bằng tay ngày nào cũng chăm chỉ học.

Mặc dù chưa thấy cô dùng ngôn ngữ ký hiệu bằng tay bao giờ nhưng cô không nói được, anh học bây giờ sau này kiểu gì cũng có lúc dùng tới, càng dễ dàng giao tiếp hơn.

Mặt khác anh nói với mẹ rằng sau này mẹ sẽ có một người con dâu rất đặc biệt. Đồng thời cũng rất nghiêm túc đe nẹt, nếu mẹ định phản đối hay tỏ ý coi thường anh sẽ cùng Tranh Tranh yêu quý dọn ra ngoài ở để mặc mẹ sống cô đơn một mình!

Anh mời hai em trai uống rượu, lấy báu vật là tấm hình của cô ra để cưỡng ép hai đứa phải đồng ý với anh rằng cô là thiên hạ vô song, đáng yêu không ai sánh kịp.

Em trai thứ hai của anh không biết nhìn sắc mặt người khác lỡ nói một câu: “Cũng tạm, có gì đặc biệt đáng yêu đâu.” Vậy là một đám của anh lập tức bay qua bên đó.

“Sao anh đánh em?” Ai làm gì nên tội?

“Sao phải hỏi?” Lý do cũng giống hệt tên em trai anh thôi, đánh là quá đúng.

*Sao phải hỏi: là anh Sinh chơi chữ nhé, em trai anh ý tên là Hà Tất Vấn cũng nghĩa là sao phải hỏi mà.

Lại đau lòng thêm một lần nữa rồi, đến anh cả cũng trêu chọc anh. Mẹ ơi là mẹ, con muốn đổi tên——

Có một hôm, họ vẫn hẹn gặp ở công viên nhỏ như những lần trước, cô chợt phát hiện mấy chú chó con mới ra đời.

Mấy ngày sau thì chó mẹ tắt thở.

Năm chú chó nhỏ mới sinh vẫn quanh quẩn bên người mẹ, thanh âm nức nở thảm thiết rất đáng thương, sau đó anh thấy cô đứng bên cạnh cũng nước mắt lưng tròng nức nở hết như vậy....

Tiếp sau đó lại biến thành anh phải đau đầu! Anh không chịu nổi khi thấy cô buồn, chỉ cần cô không khóc chuyện lớn nhỏ gì anh cũng làm hết. Anh chôn chó mẹ sau đó dọa nạt, ép buộc được hai người bạn nhận hai chú chó nhỏ về nuôi.

Còn lại ba con vẫn để nuôi ở một gốc cây tùng khá kín trong công viên. Anh đặt trong thùng giấy một vài cái áo cũ để giữ ấm, mặt khác vẫn đi hỏi xem có ai muốn nuôi nữa không.

Thấy cô thương lũ chó con như vậy anh liền hỏi cô có muốn mang một con về nhà nuôi không. Cô nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

Anh không hiểu nguyên nhân tại sao, cô không nói được, anh cũng không cố hỏi nhưng ngày nào cô cũng tới thăm lũ chó nhỏ, còn cho chúng ăn nữa.

Có một lần trời mưa phùn, cô vội vàng chạy tới, cởi áo khoác ngoài ra che mưa cho lũ chó nhỏ, để thân mình phải hứng nước ướt sũng.

Anh vội vàng tới xem sao thì thấy cái cô ngốc ướt sũng đó đang ngồi co ro dưới gốc cây.

Nhạc San San hỏi anh vì sao lại thích cô gái đó? Là vì cô ấy đẹp sao?

Thằng thần mà nói vấn đề này quá trừu tượng đối với anh. Lúc mới đầu anh chỉ đơn giản nhớ nụ cười ngọt ngào đó. Vì vốn dĩ anh lúc nào cũng bị người khác kì thị, kể cả chẳng làm việc gì xấu cũng không ai cảm thấy anh là người tốt, nhưng cô thì không thế. Cô còn cười với anh, nụ cười thuần khiết không chút pha tạp.

Anh không biết bản thân mình có điểm nào khiến cô tin tưởng anh là người tốt, không đẹp trai, đường nét khuôn mặt quá cứng nhắc, khi không cười trông dữ dằn tới mức trẻ con chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khóc ré lên. Nhưng cô lại dám gần gũi anh, còn rất chân thành tin tưởng anh không chút đề phòng.

Hết lần này tới lần khác, không hiểu sao cô biết rằng anh rất đói nên đều mang thức ăn tới ních đầy dạ dày anh.

Cô rất dễ lấy lòng, chỉ cần một đóa hoa dại nơi công viên có thể khiến cô cười tươi rói rồi.

Lang bạt ba mươi năm trời nhưng sự dịu dàng, ấm áp của cô đã khiến anh phải dừng bước. Chỉ cần nhìn cô cười thôi cũng đủ để tâm trạng anh bình tĩnh trở lại. Đó chính là cảm giác giống như trong một gia đình!

Cô là cô bé ngốc nghếch hay mềm lòng, không có chút sức đề kháng với những cảnh gia đình ly tán, chỉ cần nhìn thấy cảnh đó thôi có khi cô còn buồn hơn cả người trong cuộc. Cô quá mong manh, có lẽ cô chính là người được sinh ra để đánh thức phần yêu thương trong con người anh, chỉ cần nhìn thấy cô anh đã muốn bảo vệ, muốn che chở. Anh vẫn cho rằng mình không ưa mấy chuyện yếu đuối kiểu này, con người thô kệch thì đâu hiểu thế nào là trân trọng. Khi còn nhỏ mẹ mua cho ba anh em anh một món đồ chơi bằng thủy tinh rất đẹp, chưa được ba ngày đã bị bàn tay vụng về của anh làm vỡ nát.

Từ khi quen cô, cô còn mong manh hơn cả thủy tinh, anh biết rõ thế nhưng vẫn không thể nào khống chế khao khát muốn được ở gần cô. Anh tự nhủ phải hết sức nâng niu, không được làm vỡ lần nữa.

Thật sự, anh biết lần này mình sẽ rất quý trọng, che chở chu đáo cho cô, chỉ cần nghĩ tới thôi nhất định anh sẽ làm được.

Nếu đây không phải tình yêu thì còn gọi là gì?

Hoá ra hết lòng yêu một người sẽ bị người đó ám ảnh đến vậy, đâu đâu cũng chỉ thấy dáng hình cô thôi.

4. Chương 4

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : fang yun

Chỉnh dịch : Xiao Fang Fuong

Tranh Tranh không giống những người bình thường khác.

Điểm này trong lòng Hà Tất Sinh hiểu rất rõ. Quen nhau đã hai tháng thì dù có vô tâm thế nào cũng phải nhận thấy sự khác lạ.

Anh không thể nói chính xác ở điểm nào, nhưng anh biết cô rất khác.

Có lẽ, tình yêu thật sự có thể khiến ta trở nên mù quáng. Anh gạt bỏ những điều không thích hợp, trong lòng chỉ còn những điều đẹp đẽ. Tự tin qua đời rằng: những điều đó chẳng quan trọng, rằng anh có thể khắc phục.

Cho đến khi...

Sự mù quáng đó đã bị em trai anh chỉ ra. Quen cô hai tháng thì cả hai tháng đều gặp gỡ trong công viên chưa từng có một nơi hẹn hò mới nào khác. Anh bắt đầu thấy chuyện này chẳng thể cứ mãi thế này được. Khi ở một mình, anh thường tưởng tượng ra những buổi hẹn hò lãng mạn với anh và cô cùng nắm tay nhau sóng bước bên bờ hồ cùng ngắm hoàng hôn, cơn gió nhẹ hiu hiu của buổi chiều tà dập dìu chơi đùa với mái tóc mượt mà của cô...

Nếu không thì hai người cùng ngồi sát bên nhau cùng thưởng thức cafe và nói chuyện tình yêu ngọt ngào.....

Rồi, rồi, kiểu mộng tưởng của kẻ ngờ nghệch thế thì sao có thể xảy ra được.

Dù chuyện hẹn hò lãng mạn rất khó thành hiện thực nhưng chuyện phải ra khỏi cái công viên đó thì anh rất cương quyết.

Nếu không nhớ có ai hỏi mà anh trả lời là tình yêu của hai người họ chỉ là hàng ngày xem các cụ già tập Thái Cực Quyền, tập Aerobic, ngoài ra còn có một lần cãi nhau với một bà béo.....tin này mà truyền ra thì thử hỏi anh còn mặt mũi nào mà về diện kiến tổ tiên cơ chứ?

Cô thậm chí ngày nào cũng đi duy nhất một tuyến đường từ nhà tới công viên, nhất quyết đi qua con ngõ nhỏ nơi hai người lần đầu gặp mặt chứ không đi đường nào khác, mọi thứ với cô dường như chỉ là bản năng.

Được rồi, những người mù đường tới cực hạn anh cũng chẳng phải chưa từng gặp. Người thì lạc ở ngay con ngõ gần nhà mà mình ngày nào đi làm cũng đi qua đến hơn chục năm. Những người như thế nhiều thật nhiều nên cô chẳng được tính là nghiêm trọng lắm.

Anh âm thầm thuyết phục bản thân, hơn nữa còn ra sức biện minh. Cam đoan có anh ở bên, cô không thể đi lạc được. Lúc này gương mặt nhỏ nhắn mới khê nhẵn lại, rất miễn cưỡng đồng ý lần hẹn hò đầu tiên không phải trong công viên mà là ra ngoài gặp em trai anh.

“Anh cả, em thấy!” Ánh mắt rực lửa quét tới tương ứng với câu em ngậm miệng tức thì. Hà Tất Sinh cúi đầu dịu dàng chăm sóc tiểu bảo bối khiến người khác nghe thấy ai cũng nổi hết da gà. “Ăn nhiều vào, món này ngon lắm! Lời bọn họ nói em coi như tiếng chó sủa là được rồi.”

Món tôm he kia hình như ăn rất ngon..... Cô lén nhìn qua đó rồi nhanh chóng cúp mắt lại.

Hà Tất Sinh lập tức đứng dậy, đĩa tôm he ngay lập tức trân trọng được chuyển đến trước mặt cô.

“Này, này, này, anh cả, món đó là của em mà!” Lại một cái trừng mắt lạnh tới đóng băng hết mọi sự phản đối.

“Đường đường một trang nam tử hán lại đi tranh giành đồ ăn với phụ nữ, em có biết thế nào là liêm sỉ không!” Sống gần ấy năm rồi mà thành ra uống phỉ cả, đúng là...!

“.....”

“Rõ ràng nói là cùng ăn cơm – thế này mà gọi là “cùng” hả?” Hà Tất Vấn liếc mắt với món tôm ngon lành có duyên nhưng không thể hội ngộ của anh ở phía bên kia bàn.

Nhớ lúc đầu khi anh cả dẫn cô ấy đến, cô không chịu thân thiện với anh em họ. Anh chỉ muốn bắt tay một cái thân tình thôi mà lại thành cô sợ quá chui tọt ra sau lưng anh cả đến trốn.

Anh cả còn lớn tiếng nói: Ai bảo chúng mày giống đầu trâu mặt ngựa? Còn mày nữa! Lòng thì bất chính, mặt thì như cầm thú, hỏi sao cô ấy không sợ cho được.

Đành rằng anh em họ không được mỹ miều thuận mắt cho lắm nên đã làm cho bảo bối của anh cả sợ! Nhưng không lẽ bộ dạng như vừa trở về từ rừng xanh của anh cả thì không làm người ta sợ chắc, bọn họ còn đẹp trai hơn anh cả cả trăm lần ý chứ?

Cuối cùng, đành phải ngồi thành hai bàn mới trấn an được cô.

Có người sợ gặp người lạ đến mức này sao? Đâu phải trẻ con mà vừa thấy người lạ đã khóc um lên. Anh cả mù hay sao mà không nhìn ra vấn đề này?

Hà Tất Vấn vừa soi xét lại gương mặt đẹp trai của mình rồi cuộc là bị làm sao vừa quan sát giai nhân e lệ ở bàn đối diện.....

“Này, đừng có nhìn người khác vậy chứ, cẩn thận không anh cả trở mặt đó.” Hà Tất Dương nhỏ giọng cảnh cáo, thật sự là cậu em út này của anh ngổ tới hết thuốc chữa rồi. Nhưng sự ngờ nghệch của Hà Tất Vấn bỗng nhiên cũng phát vào lúc này, nháy nháy mắt mấy lần tới sắp rách cả mắt ra thì anh cả mới dịu dàng nói một câu: “Tranh Tranh, anh quay lại ngay, em đừng đi lung tung nhé!”

Sau đó mấy anh em họ lần lượt vào toilet nói chuyện.

Hai tên tiểu tử thối này, được gặp bạn gái xinh đẹp dễ thương của anh thì đã là vinh hạnh cho chúng nó lắm rồi, không tạ ơn long ân thì đã là quá nhân nhượng rồi, lại còn dám có ý kiến sao!

“Giờ thì sao đây, hai đứa rồi cuộc có ý kiến gì với cô ấy chứ?” Nếu để Tran Tranh nhận ra được mà phải buồn thì hai thằng này chết với anh!

“Anh cả tha mạng! Em có lời muốn nói.” Hà Tất Vấn giơ hai tay đầu hàng.

“Còn không nói mau đi!”

“Anh không thấy cô ấy là lạ sao? Em lấy tấm bằng bác sỹ tâm lý rách mà em vừa nhận được ra cuộc với anh rằng cô ấy là khách hàng tiềm năng của em.”

“Ngậm cái miệng chó của em lại ngay!” Là sao chứ? Vòng vo mãi cuối cùng là nói Tranh Tranh tâm lý có vấn đề chứ gì?

“Ai khiến em nói? Làm bác sỹ tâm lý chẳng phải mỗi khi bệnh nhân hỏi thì lại trả lời là còn phải hỏi sao!” (Hà Tất Vấn – Anh Sinh chơi chữ nhé bà con). Cũng may là còn chưa làm nghề liên quan tới sinh mạng con người đó, nếu không thì chẳng biết được mấy bữa người ta đã tước tấm bằng vừa nhận được của nó cũng là.

“Đó là tự giới thiệu!” Bị chạm vào nỗi đau, Hà Tất Vấn rưng rưng phản đối. “Chính anh cũng từng bị trên chọc mà sao giờ lại dùng tên em để công kích em! Đúng là quá đáng!”

“Ít nhất em cũng không ngốc đến mức làm việc ở khoa sản.”

“Rõ ràng là thi đại học cả hai khoa đều bị ăn trứng ngỗng mà còn dám nói...”

“Anh cả, lần này ý kiến của em giống anh Vấn, cô ấy – đúng là có điểm là lạ mà.” Cho dù có bị công kích bởi những câu kiểu như: “Ai khiến em nói, làm bác sỹ thì chẳng phải ngày nào cũng ra rả mấy câu cần gì phải lớn (Hà Tất Dương), Hà Tất Dương cũng không sợ chết mà phải im miệng.

“Cô ấy lạ chỗ nào chứ? Lạ chỗ nào? Em nói xem! Nói xem!” Anh chẳng thể chịu nổi người khác chê bai bảo bối trong lòng nên thẹn quá hóa giận, lớn tiếng quát tháo.

Là anh muốn bọn họ nói, chỉ sợ khi họ nói ra anh cả sẽ trở mặt ngay. Hà Tất Vấn tự nhủ, cố gắng lựa chọn từ ngữ cho thật uyển chuyển. “Cô ấy... hơi khép kín...”

“Cái đó gọi là thẹn thùng, là hướng nội? Không được chắc? Cái loại da mặt dày bản đại bác cũng không thủng được như em thì hiểu sao được!”

Công kích người khác! Thế này rõ ràng là công kích người khác!

Vì một người mới quen hai tháng mà đang tâm vút bỏ tình huynh đệ thủ túc bao năm thì không biết ai mới là đồ vô sỉ đây!

“Nếu anh tỉnh táo hơn một chút thì sẽ không vì tình yêu làm cho đầu óc quay cuồng, thì anh sẽ thấy thế không chỉ là hưởng nội thôi, dù em mới chỉ là bác sỹ mới vào nghề nhưng cũng không thể hoài nghi năng lực chuyên môn của em được.”

Đã tự biết là mới vào nghề rồi thì còn lời nào mà nói nữa?

“Nếu không thì em nói là cô ấy rất cuộc bị làm sao?”

“Rất khó nói, em chưa tiếp xúc với cô ấy nên chưa có cơ sở gì cụ thể cả nên chẳng dám nói chính xác điều gì.”

“Vậy là chẳng có gì! Đã chẳng có gì thì sao phải lảm lời thế.”

“Anh cả –” Không hiểu ý của anh sao? Không phải là không vấn đề gì mà là anh chưa thể nói chính xác vấn đề nằm ở đâu.

“Được rồi! Anh mặc kệ hai đứa nói thế nào nhưng anh thấy cô ấy rất bình thường, vậy là được rồi! Là lời anh nói đấy, hai đứa tốt hơn hết là nhớ cho kỹ!” Nói xong anh hùng hổ bước ra ngoài.

“Anh!” Hà Tất Vấn còn muốn nói gì đó nữa nhưng bị anh hai cản lại.

“Đừng nói nữa, em còn không nhận ra sao? Anh cả không phải là không biết mà là trong tâm đã rất rõ rồi nhưng anh ấy cũng quyết định sẽ chấp nhận hết rồi.”

Là vậy sao? Chẳng thể ngờ được anh cả của anh không yêu thì thôi, chứ yêu thì cứ như trâu húc về phía trước, có cản thế nào cũng không cản nổi.

Thôi rồi, anh cả đang chìm đắm trong biển tình thì thân thể cũng chẳng còn là thân thể xưa kia, làm sao nghe lọt tai lời người khác cơ chứ. Từ toilet đi ra thấy Hà Tất Sinh cuống quýt hỏi về sự mất tích của bạn gái anh. Hai người họ nhìn nhau rồi bước nhanh tới hỏi: “Sao thế anh?”

“Không thấy Tranh Tranh đâu cả!”

“Có lẽ đi toilet chẳng!”

“Không có! Anh đã tìm rồi!” Anh cả vào nhà vệ sinh nữ sao? Hai anh em họ lại nhìn nhau, rất rõ ràng là đang nén cười. “Thế thì cũng có gì đâu, có khi không thấy ai nên cô ấy đã về nhà rồi, sao anh căng thẳng thế?”

“Em không hiểu đâu, tình trạng của Tranh Tranh rất đặc biệt!”

Giờ đã chịu thừa nhận là tình trạng của cô đặc biệt rồi sao?

Hà Tất Sinh nói tiếp. “Cô ấy chưa bao giờ đi quá xa khỏi nhà, chưa từng tiếp xúc với những nơi lạ lẫm, cô ấy sẽ sợ hãi, cô ấy sẽ lạc đường! Hơn nữa, cô ấy cũng không biết nói...” lúc muốn hỏi đường, không biết người đi đường có hiểu tranh cô ấy vẽ gì không?

Khốn nạn! Đáng lẽ anh không nên bỏ cô lại một mình ở đó, mà trở lại sớm hơn thì cô đã không sao rồi, đúng là lảm lời không bao giờ là tốt cả!

Ba người quyết định phân công nhau đi tìm người.

Hà Tất Sinh nóng vội đã lao ra khỏi nhà hàng từ lâu, còn lại hai người bụng rỗng cũng đành nhận mệnh đầy cửa đi tìm người. Nếu người ta mà có chút tổn thương nhỏ nhoi nào thì chắc anh cả sẽ giết chết hai bọn họ mất thôi... “Chờ chút anh hai! Em nghĩ chúng ta không phải tìm đâu.” Kéo tay anh hai trở lại, mắt Hà Tất Vấn nhìn về một điểm không xa nơi có một cô gái đang đứng bên cạnh bồn hoa rực rỡ.

“Để anh gọi cho anh cả.” Hà Tất Dương lập tức ấn di động, Hà Tất Vấn chậm rãi đi về phía trước, giữ một khoảng cách nhất định để không làm cô giật mình.

“Hi, Tranh Tranh, cô làm gì ở đây?”

Phạm Như Tranh lùi lại một bước, hoảng hốt nhìn sang hai bên.

“Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, tôi chỉ ở đây thôi, sẽ không tiến tới gần đâu.” Thấy ánh mắt sợ hãi nem nép của cô nên Hà Tất Vấn có ý trấn an cảm xúc của cô.

Như Tranh chân tay luống cuống như con thỏ lạc đường, mở miệng rồi ngậm lại mấy lần rồi khê khàng nói.
“Sinh Sinh...”

Sinh Sinh? Chỉ anh cả nhà anh sao?

Hà Tất Vấn mồm miệng há hốc tới đông cứng, một từ đáng yêu như thế không thể nào lại là chỉ anh cả danh chấn thiên hạ nhà anh được...

Nhưng, có kinh ngạc thế nào cũng không sánh bằng sự kinh ngạc khi nghe thấy cô nói chuyện. “Cô – có thể nói?” Vậy sao anh cả...

“Sinh Sinh.....” Cô yếu ớt lặp lại. Muốn tìm anh.....

“Chuyện đó, anh cả anh ấy...”

“Anh làm sao?” Tiếng nói âm trầm như từ địa ngục vang tới, Hà Tất Sinh mặt tối sầm đang đứng cạnh anh từ bao giờ. “Gi ạ? Anh cả, anh tới rồi sao, em thỉnh giáo anh đôi chút, sao anh lại nói cô ấy không biết nói? Cô ấy rõ ràng là biết mà!”

“Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai?” Trả lời em trai nhưng ánh mắt Hà Tất Sinh không chút động, chỉ trừng trừng nhìn cô.

“Anh rút cuộc có phải bạn trai người ta không vậy? Dọa bọn em chắc? Làm gì có ai ngay cả bạn gái mình có nói được hay không cũng không biết...” Hà Tất Dương đứng bên cạnh huých tay em trai.

Không thấy sắc mặt của anh cả rất khó coi sao?

“Phạm Như Tranh, cô định giải thích thế nào đây?” Anh cắn răng ken két. Nhưng cô lại có vẻ rất vui, vui tới muốn chạy tới gần nhưng lại bị sắc mặt sầm sét của anh giam tại chỗ. “Nói cho rõ!”

Cô nhìn chằm chằm vào hai bàn tay trống rỗng, cô không hiểu tại sao.

Vì sao không cho cô ôm? Vì sao..... Ghét cô

Suy nghĩ non nớt, cô cảm nhận được sự bức bối của anh, cô hoảng hốt. “Anh đang giận...”

“Nói vớ vẩn! Bị lừa lâu như vậy thì ai không giận! Mẹ nó chứ, Phạm Như Tranh, cô tốt hơn hết là giải thích rõ ràng cho tôi, tại sao cô có thể nói mà lại giả cầm với tôi!”

“Anh nói, không nói, cũng không sao.” Rõ ràng nói không sao mà, không hiểu... không hiểu, sao giờ anh lại tức giận.....

Lại dám lấy lời nói của anh đánh lại anh sao! Thực, thực con mẹ nó -

“Theo cô thì vì ai mà tôi nói thế?”

Lúc đó anh cho là cô không biết nói nên đương nhiên phải nói là không sao rồi. Không lẽ anh lại nói anh để ý chuyện đó chết đi được, để cô phải đau lòng sao? Cô ngây ngốc nhìn anh, vẻ mặt mờ mịt. Cô càng trầm mặc không nói càng khiến lửa giận trong anh bốc cao hơn.

“Không sao? Có ai thực sự thấy không sao chứ? Người bình thường thì ai muốn đối mặt một người cầm chứ? Cô cho rằng tôi không đau khổ sao? Đó là bởi vì tôi yêu cô, cô hiểu không? Bởi vì tôi yêu cô, cho nên tôi tình nguyện gánh vác! Không phải thật sự không sao cả! Kết quả thì sao? Cô coi sự chân thành của tôi là trò cười hả? Cô đùa bốn người khác thế rất vui phải không?”

“Anh cả...” Anh cả anh trước nay chưa bao giờ nổi trận lôi đình tới thế này. Hà Tất Dương bước lên trước định làm anh cả anh bình tĩnh lại.

“Có chuyện gì từ từ nói, anh đang làm cô ấy sợ đấy.....”

“Làm cô ta sợ? Vậy anh thì sao?” Hà Tất Sinh gạt tay em trai ra, hoàn toàn mất tự chủ với cơn giận đang phun trào.

Bị đùa bốn quay vòng vòng như một thằng ngốc, thậm chí còn vì cô ta mà đi học ngôn ngữ cử chỉ bằng tay! Ngôn ngữ cử chỉ học khó chết đi được.

“Tôi mua cả một nhà sách ngôn ngữ cử chỉ và băng hình, tôi cố gắng ngày đêm học, cô thấy có buồn cười không? Cô thấy có thú vị không? Phạm, tiểu, thư!”

Cô kinh ngạc nhìn anh, có một số việc làm không sao hiểu nổi, nhưng cô hiểu anh đang rất tức giận, cô bước lên định kéo tay anh.

“Sinh!” Ngay cả giải thích cũng không nói, mà định lấp liếm cho qua chuyện sao? Chẳng có chuyện đơn giản thế đâu! Cơn giận của anh đang ngút trời nên không dợt nổi cô mở miệng anh đã quay người bỏ đi.

“Sinh Sinh –...” cô lắp bắp, đứng im tại nơi anh đã bỏ cô lại một mình. Nét mặt như vừa bị mất một vật mà mình rất yêu thích, muốn khóc mà không khóc nổi.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Hà Tất Sinh đứng ở bên đường quay đầu chờ tiểu nha đầu chân nhỏ đi chậm rề rề kia đuổi theo. Anh chờ tới tận 3 phút, cuối cùng rút ra kết luận là cô ta sẽ không đuổi theo, hỏa lại càng cao hơn, càng quyết tâm không quay lại.

Bực bội lấy di động ra gọi cho em trai. “Đưa cô ta về nhà!” Nói ngắn gọn địa chỉ nhà rồi ngắt máy chẳng quan tâm người ta có đồng ý không. “Tiện thể nói với cô ta, ngày nào mà cô ta chưa có lời giải thích hợp lý thì đừng mong ông đây để ý tới cô ta!”

“Alô, alô!” Chẳng cho người khác có cơ hội mở miệng đã ngắt máy rồi.

Rõ ràng để ý người ta chết đi được. Tức giận đến thế mà còn nhớ phải đưa cô ấy về nhà thì không hiểu đang diễn kịch ở cái vùng miền nào đây? Chẳng tin anh cả có thể không để ý tới cô ấy. Đại ca anh thực sự rất ngây thơ.....

“Chuyện đó, Tranh Tranh cô thấy có đúng không? Anh cả nhà chúng tôi...” Thấy vẻ mặt cô đang rất hoang mang nên Hà Tất Vấn sửa lại.

“Sinh Sinh bảo tôi đưa cô về. Tôi thấy tốt hơn hết là chúng ta nên nghe lời, đừng có chọc giận anh ấy, cô thấy có đúng không?”

Cô nghĩ một lát rồi gật đầu.

“Cô cũng thấy đúng hả? Vậy chúng ta đi thôi!”

Cô ngoan ngoãn đi theo làm Hà Tất Dương ở bên cạnh phải sưng sốt.

Đây chính là cô gái thà chết chứ không chịu ngồi cùng bàn khi này sao? Quả nhiên... là bác sĩ tâm lý có khác, dù đồ người cũng có bài bản...

Trên đường về, cô im lặng thu mình ngồi phía sau, Hà Tất Vấn tự nhận không quen nên cũng không tùy tiện bắt chuyện, tập trung lái xe.

Xe dừng trước cổng khu chung cư, cô tự mình mở cửa rồi chậm chạp xuống xe.

Anh vẫn nhìn theo đến khi bóng dáng nhỏ biến mất sau cánh cổng lớn, chắc chắn cô đã an toàn về tới nhà để báo cáo với anh cả. Lúc đang định rời đi thì lại thấy cô chạy lại phía anh, đập đập vào cửa kính. “Có chuyện gì vậy?” Anh chui đầu ra hỏi. Cô rụt rè mở bàn tay phải, anh thấy, một bông cúc dại nhỏ màu trắng đã bẹp dúm.

“Sinh Sinh..?”

“Muốn tôi đưa cho anh cả sao?”

Khi này cô ra khỏi nhà hàng là để đi hái bông hoa cúc này tặng anh cả sao? Cho dù vừa bị anh cả mắng xối xả, cũng biết rõ là anh đang giận cô mà cô cũng không quên bông hoa cúc nhỏ này, suốt trên đường về cô ấp ôm trong lòng như bảo vật.

Cô gật đầu, nhẹ nhàng nói “Cảm ơn”, rồi mới đi vào khu nhà.

Anh nhìn bông hoa cúc dại trong lòng bàn tay mình rất lâu, rất lâu, sau đó khẽ nhếch miệng cười.

Có lẽ có chút không giống với người khác, nhưng cô thực sự rất coi trọng anh cả anh.....

5. Chương 5

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : Mik

Chỉnh dịch : Blue Wind

Lại thêm một cơn bão vừa hình thành, chậm nhất là đến ngày mai sẽ có thông báo.

Hà Tất Sinh tắt tivi, cần nhả bài báo liên miên, cả một ngày phiền chán không hiểu vì sao, làm chuyện gì cũng không cảm thấy hứng thú, lúc này đơn giản chỉ muốn lên giường ngủ.

Lăn lộn qua lại hơn hai giờ nhưng ý thức vẫn tỉnh táo vô cùng, không hề cảm thấy chút buồn ngủ nào, anh lơ đãng nghiêng đầu lại nhìn thấy đóa hoa cúc nhỏ nhỏ trên bàn kia.

Đóa hoa đã nhanh héo úa, trông ủ rũ nhìn thật đáng thương

-“Cô ấy muốn tôi đưa cho anh. Quả thật cô ấy rất quan tâm đến anh, anh cũng không cần phải tức giận đến thế, sao không chờ đến lúc bình tĩnh lại để suy nghĩ xem vì sao cô ấy phải làm như vậy.” – A Vần lúc đưa đóa hoa đã nói như thế.

Anh có chút, chẳng lẽ anh chưa từng hỏi sao ? Mặc kệ là nguyên nhân gì, cô ấy suốt hai tháng không hé răng khiến cho anh nghĩ rằng cô không thể nói chuyện, khiến cho anh luôn cẩn thận xem xét cảm xúc của cô để tránh làm tâm hồn yếu ớt của cô bị tổn thương, như vậy còn không đủ quá đáng sao?

Hiện tại nhớ lại khiến anh cảm thấy chính mình thật giống kẻ ngốc, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ làm cho anh buồn nôn sao? Ngay cả tức giận một chút không được sao? Tùy tiện giao một đóa hoa đến, cô nghĩ như vậy là ổn sao?

Cho dù A Vần nói cô cẩn thận bảo vệ đóa hoa trong lòng bàn tay đến lúc về nhà mới cẩn trọng giao lại!!!

Cho dù ... bất giác anh nhớ đến lúc trước ở công viên, anh cũng từng thuận tay hái một đóa hoa cúc màu trắng như thế tặng cho cô !!!

Cho dù, cho dù... Anh không thể quên được những hành động tùy ý ,những nụ cười ngọt ngào của cô dành cho anh thì ,thì ,thì...cũng vậy thôi !!!!

Nghĩ là nghĩ như thế nhưng đôi tay vẫn không kiềm được mà hướng về phía đầu giường.

Anh không đếm được đây là lần thứ mấy kiểm tra di động – tin nhắn,trống. Pin, vừa thay,sạc đầy . Anh còn thật ngu ngốc mà lắc lắc cái điện thoại nhưng nó vẫn cứng đầu không reo..

Vậy hiện tại thế nào ? Đã ba ngày rồi, cô giỏi lắm ! Thật có cá tính, điện thoại nói không nhắn thì không nhắn, có phải là giả cầm điếc nhiều quá nên nghiệm rồi không???

Trước kia bởi vì anh muốn lấy lòng cô, tin nhắn liên tục được gửi đi, cho dù cô hồi âm không nhiều nhưng anh biết cô nhận được tin là tốt rồi. Cô không có thói quen dùng lời ngon tiếng ngọt, cho dù nàng không dùng lời nói ân cần thăm hỏi hay quan tâm, anh đều xem như là cô đặt ở trong lòng.

Nhưng — dưới tình huống như vậy, không phải cô ấy nên gọi nói tiếng xin lỗi với anh sao? Điều gì anh cũng nói hết rồi nhưng ngay cả một cú điện thoại xin lỗi cũng không có, cô nghĩ anh sẽ cúi đầu trước sao ?

Đừng có mơ! Anh đường đường là nam tử hán, đầu đội trời chân đạp đất làm sao có thể chịu cúi đầu như vậy ?

Nói không đi tìm cô sẽ không đi!

Lần thứ n thuyết phục chính mình, anh tốc chân cố ngủ lại lần nữa. 3 phút qua đi, phía chân trời vang lên tiếng sấm rền thứ nhất, anh nhanh chóng nhảy xuống giường bước về phía cửa. Không xong rồi! Bão đến rồi! Anh đột nhiên nhớ đến 3 chú chó nhỏ mới sinh ở công viên mà ngày cô cũng đến chăm sóc chúng. Hộp giấy căn bản không thể nào che gió trú mưa, Tranh Tranh nhất định sẽ chăm sóc cho bảo bối cún con ấy cho dù bão có đến, nếu có cái gì sơ suất xảy ra, cô nhất định sẽ rất đau lòng, đến lúc đó cô lại khóc cho anh nhìn

-“Tranh Tranh, đài khí tượng nói là có bão đang tới, em còn muốn ra ngoài sao?” – Phạm Như Sâm đuổi theo cô em gái đang nhanh chóng mang ủng vào .

Cô gật gật đầu ,xoay nắm cửa chuẩn bị bước ra.

-“Vây em phải nhớ mang theo ô, đừng đi quá xa, nếu mưa lớn thì phải nhanh chóng về nhà.”

Thời tiết âm u, công viên đương nhiên là chẳng có người nào, có điều Phạm Như Sâm biết người mà em gái mình ước hẹn là ai, anh vốn cũng không có ý định ngăn cản.

Hai người kia tình cảm tốt như vậy, mỗi ngày đều hẹn gặp mặt cũng không chán, không cho cô ra ngoài thì cô em gái nhỏ này liền giận dỗi, người làm anh trai như anh thật sự là càng lúc càng không có địa vị nào trong lòng cô rồi. Có điều người nam nhân đó quả thật cũng rất nhẫn nại, hai tháng qua cũng chỉ hẹn hò ở quanh đây mà anh ta cứ nhiên vẫn chịu được. Phạm Như Sâm cười cười đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, chuẩn bị xong cơm nước thì đã mưa rồi, anh nhanh chóng ra ban công lấy quần áo, một mặt xem xét cửa sổ để tránh mưa tạt vào bên trong nhà, đi qua phòng Tranh Tranh, phát hiện cô vẫn chưa trở về, anh suy nghĩ một lát , cuối cùng quyết định cầm ô ra ngoài tìm cô.

Cũng có thể nhân cơ hội đó mời người đó về ngồi chơi ,tiện thể xem xem tình cảm của anh đối với Tranh Tranh thế nào .

Nhà lân cận, nhà hàng, tìm khắp nơi vẫn chưa thấy bóng dáng cô, Phạm Như Sâm đi theo lộ tuyến hằng ngày mà cô em gái vẫn thường đi anh tìm được một công viên nhỏ, xa xa chỉ thấy cô ngồi xõm bên cạnh một gốc cây nhỏ , mưa rất to, thế mà tránh mưa cô cũng không tránh, khiến cho quần áo ướt sũng.

Phạm Như Sâm vội vàng bước đến, đem ô che cho cô em gái nhỏ -“Tại sao chỉ có mình em, anh ta đâu?”

Cô mỗi ngày đều ra ngoài, không phải là cùng người nọ hẹn hò sao?

-“Không thấy...” – Cô nhẹ giọng nói, cả người co rúm , thoát nhìn trông thật đáng thương.

- “Cái gì?”

-“Cầu cầu..... Không thấy , Sinh Sinh, cũng không thấy” – Nơi nào cô cũng tìm, đợi rất lâu , rất lâu , anh ấy cũng không đến....

-“Cái gì cầu cầu?” – Chạm vào da thịt đang lạnh run của cô, Phạm Như Sâm lo lắng dỗ dành –“ Chúng ta về nhà trước được không ? Có việc gì thì từ từ nói cho anh hai biết.”

-“ Chờ Sinh Sinh” – Cô cố chấp nói.

-“Tranh Tranh, em nghe lời anh hai đi, trời mưa rất lớn, anh ta sẽ đến nhà tìm em, bằng không cũng sẽ nhanh tin cho em , cho nên chúng ta cứ về nhà trước đi đã.”

Thật không? Cô suy nghĩ một chút, ngoan ngoãn đứng dậy. Về đến nhà, anh hai chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho cô, giúp cô nấu nước ấm để tắm. Sau đó , cô trở về phòng, im lặng ngồi ở góc giường, hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào chiếc di động trên bàn.

Phạm Như Sâm cảm thấy có chút khác thường, đem một ly sữa nóng đến đặt vào trong lòng bàn tay cô, ngồi bên cạnh hỏi –“ Vây nói cho anh hai biết, em đã bao lâu không gặp anh ta rồi?”

Cô hơi nhếch môi,, giơ ba ngón tay ra.... Cho nên anh mới nói là em gái của mình rất ngốc, đã liên tục chờ ba ngày ở công viên sao? Nếu anh không phát hiện, cô còn muốn chờ bao lâu nữa đây? Cô mỗi ngày đứng giờ đều ra ngoài, anh căn bản không biết cô chịu ủy khuất, còn tưởng rằng cô đang vui vẻ đi hẹn hò

-Em có biết, anh ta vì sao không đến không?"

Cô lắc đầu.

Không biết , cô không biết vì sao anh ấy không đến, cô mỗi ngày đều ra đó .. nhưng anh ấy không đến ...

Cô rất thất vọng, hốc mắt hồng hồng –“Anh hai , vì sao”

Vì sao ư ? Câu hỏi này khiến Phạm Như Sâm đau lòng, cánh tay anh càng ôm chặt cô vào lòng.

Không có nguyên nhân... chỉ là không đến.

Anh hiểu quá rõ vấn đề nằm ở đâu, rõ ràng đã sớm biết như vậy nhưng không cách nào khiến cho cô hiểu được.

Anh từng nghĩ rằng, người nam nhân này sẽ thật lòng với cô , bao dung và luôn che chở bảo vệ cho cô ... Quả thật là anh nhìn lầm rồi sao?

Anh không nên ủng hộ Tranh Tranh tiếp cận nam nhân kia, không nên để cho thứ tình cảm ỷ lại ấy thâm nhập vào đầu cô..... toàn tâm tin tưởng sau cùng lại bị ghét bỏ.

-“Tranh Tranh , sau này không cần đến công viên nữa.” – Anh thật sự không thể đứng nhìn em gái mình tiếp tục chịu tổn thương nữa.

-“Phải đi! Bằng không Sinh Sinh đến sẽ không tìm thấy.”

Phạm Như Sâm im lặng, một nỗi chua xót nổi lên trong lòng.

Nên nói thế nào cho cô hiểu đây, rằng người kia sẽ không đến đó nữa sao...

Em gái của anh thật sự rất ngốc. Cho dù bị đối phương ghét, chán, cô cũng chỉ biết mỗi ngày , đều ở chỗ đó, thời gian đó mà chờ đợi, căn bản không hiểu được đối phương sẽ không đến nữa...

Một đôi tay nhỏ bé chạm vào anh , anh cúi đầu nhìn chiếc di động màu hồng bị nhét vào tay mình.

-“Hồng rồi sao?” – Cô hỏi. Một tin nhắn ngắn cũng không đến

Không đành lòng nhìn khuôn mặt chờ đợi tràn ngập sự thất vọng, anh cố kìm nén sự chua xót, đem di động của mình đổi cho cô.

-“Anh hai cho em mượn, như vậy em yên tâm rồi chứ?”

Cô rút cuộc cũng gật đầu, an tâm nhận lấy điện thoại của anh hai.

-“ Vậy em ngoan, uống hết sữa rồi đi ngủ, anh hai nấu xong bữa tối sẽ gọi em.” – Giúp cô đắp chăn, đi ra cửa phòng lại nhìn thấy cô tiếp tục lóng ngóng nhìn vào chiếc di động ... chờ đợi tiếng tin nhắn quen thuộc vang lên

Nha đầu ngốc, thật sựrất ngốc.

Phạm Như Tranh sinh bệnh.

Mắc mưa, đêm hôm ấy liên sốt cao, vôi vàng mang nàng cô đi khám, sau khi hạ sốt cô hai ngày không chịu ăn gì, anh em bọn họ phải thay phiên nhau chăm sóc cô.

Phạm Như Diễn hỏi em trai –“ Tranh Tranh hình như không được vui đúng không ?”

Phạm Như Sâm thở dài –“Có lẽ liên quan đến người nam nhân kia!”

-“Anh ta không cần Tranh Tranh sao?” –không phải lúc trước thường hẹn hò với cô sao?

-“Chuyện của Tranh TranhKhông phải ai cũng có thể chấp nhận, anh cả à , chúng ta không thể quá đòi hỏi người ta được.” – Bởi vì tình cảm anh em thân thiết như chân tay cho nên Tranh Tranh chính là người

mà họ không thể bỏ rơi , cam nguyện chăm sóc cho cô , nhưng đổi lại là người khác không thân cũng chẳng quen, dựa vào cái gì mà bắt người ta chấp nhận cô? Bất kì người nào có lí trí đều sẽ bỏ cuộc, mà bọn họ ngay cả lập trường để trách cứ người ta cũng không có.

-“Anh cảm thấy Tranh Tranh tốt lắm!” – Chỉ có những người dùng ánh mắt dị nghị để nhìn cô mới là có vấn đề. Phạm Như Diễn không chấp nhận .. Vì sao những người đó không nhìn thấy ưu điểm của cô ?

-“Đương nhiên . Có điều nếu không đủ quyết tâm có lẽ sẽ cảm thấy đó là gánh nặng!” – Anh hiểu được anh cả mình đang tức cái gì, nhưng rất lâu trước kia, bọn họ đã nhất chí cả đời sẽ chăm sóc Tranh Tranh, cho dù cả đời này không tìm thấy được người có thể nhìn ra ưu điểm của cô cũng không có gì quan trọng.

Bây giờ , cũng chỉ là khiến cho bọn họ thấy rõ một sự thật mà thôi, không sao cả, thật sự không sao cả, anh chính là hy vọng Tranh Tranh có thể nhanh chóng quên đi, trở lại cuộc sống bình lặng như lúc trước , đừng thương tâm như thế nữa.

Xem xét tình trạng của cô xong, xác nhận nhiệt độ cơ thể bình thường, cô đang ngủ say, Phạm Như Sâm đang rửa tô mì vừa ăn thì chuông cửa vang lên.

Anh bỏ dở công việc đang làm, tắt vòi nước bước ra cửa .

“Hi, tiến độ bản thảo phiên dịch như thế nào rồi ?”- Ngoài cửa, xuất hiện một nụ cười quen thuộc, mỗi lần mở miệng ra đều nhắc đến công tác.

-“Thật xin lỗi, em gái anh sinh bệnh, anh phải chăm sóc cô ấy nên tiến độ có chút chậm trễ.”

-“Tranh Tranh sinh bệnh sao? Em có thể vào thăm em ấy không?” – Nhạc San San quan tâm hỏi.

-“Mời vào.” – Bọn họ cũng quen biết nhiều năm với nhau, bởi vì Nhạc San San thường lui đến nhà, Tranh Tranh đối với cô ấy cũng không xa lạ, cô ấy cũng rất có tính nhẫn nại, đối xử với Lanh Canh cũng rất tốt, là một trong số ít những người nguyện ý tiếp nhận Lanh Canh.

Lúc trước, tài năng hội họa trời cho của Tranh Tranh chính là nhờ cô ấy khai phá ra, Nhạc San San còn tích cực bàn bạc, bày ra cách để giúp đỡ Tranh Tranh

Cho dù anh cũng không đặc biệt tán thành, cho dù Tranh Tranh cả đời này không thể sống tự lập thì anh vẫn sẽ chăm sóc cho cô.

Nhạc San San lại dùng lời lẽ chính nghĩa đáp lại anh –“ Đây không phải là vấn đề có thể kiếm tiền hay không, nếu em ấy có cái gì đó có thể làm được thì anh phải cho em ấy làm, cho em ấy học, giúp em ấy khẳng định chính mình, không phải lúc nào cũng giống một búp bê trong tủ kính ,sống mà không có ý nghĩa gì, như vậy sẽ khiến em ấy cảm thấy không vui vẻ.”

Có lẽ lời cô ấy là đúng. Tranh Tranh cuối cùng cũng tìm được chuyện cô có thể làm, hơn nữa còn làm rất chuyên chú. Tranh của cô vẽ rất ấm áp, rất tình cảm, mang theo nét hồn nhiên, chỉ có người có tâm hồn trong sáng mới có thể họa ra những thứ thuần khiết không nhiễm thế tục như vậy được, ngay cả anh nhìn cũng cảm thấy rất thích, mỗi khi cô vẽ xong một bức, anh lại được nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của em gái mình.

-“Tiểu Tranh Tranh đáng thương, sắc mặt em ấy kém quá.” – Nhạc San San sờ sờ mặt Tranh Tranh, tâm của cô cũng cảm thấy đau xót không kém.

-“Người yêu của em ấy đâu? Tại sao không ở đây chăm sóc cho em ấy?”- Bình thường không phải giống như một con cún đáng yêu quanh quẩn bên cạnh cô ấy hay sao?

Phạm Như Sâm hí mắt –“ Ai là người yêu của em ấy?”

-“Thì người nam nhân quen biết hai tháng đấy.”

-“Làm sao em biết điều này?” –Anh chưa từng đề cập cho cô biết chuyện này.

-“Mọi chuyện có liên quan với anh, làm sao em không biết được chứ?”

Lời này vừa nói ra, về mặt Phạm Như Sâm không được tự nhiên cho lắm, làm bộ nghe không hiểu liền quay mặt về hướng khác.

Cô tay áo bị người ta kéo kéo, cô cúi đầu, Tranh Tranh không biết đã thức dậy khi nào rồi – “Chị dâu ...”

– “Chuyện gì?”

– “Không được gọi bây!” – Một người trong lòng đang nở hoa cả lên còn một người thì vẻ mặt đầy khốn quẫn.

Nhạc San San không thêm quan tâm đến phản ứng của anh ta, mặt mày hớn hở hỏi – “Tranh Tranh tiểu ngọt tâm, có cái gì để tài năng của chị vì em mà cống hiến sao?”

– “Sinh Sinh ...” – Cô nhẹ nhàng nói.

Nhạc San San nhanh chóng hiểu ra – “Em nhớ anh ta sao?”

– “Nhớ.”

– “Tốt, chị giúp em tìm anh đến, gọi anh đến gặp em!”

– “San San!” – Phạm Như Sâm hạ giọng, ngăn cản cô – “Chúng ta cần ra ngoài nói chuyện.”

Nhạc San San liếc nhìn anh một cái, cười cười rồi trấn an Tranh Tranh – “Yên tâm, chị nhất định sẽ giúp em.”

Rồi sau đó đi theo Phạm Như Sâm rời khỏi.

– “Em vì sao vừa rồi lại nói như vậy?” – Vừa đến phòng khách, anh không nhịn được liền chất vấn. Cho dù là có ý tốt muốn an ủi em gái nhưng nếu cô ấy biết mình bị lừa thì Tranh Tranh sẽ càng đau khổ thêm.

– “Nếu anh ta muốn đến thì đã đến rồi, nếu như vậy sẽ không phải khiến Tranh Tranh một mình ngây ngốc chờ anh ta ở công viên đến mấy ngày!” – Bất luận thế nào thì anh cũng không có cách nào tha thứ cho hành vi của nam nhân kia.

– “Chuyện này nhất định là có hiểu lầm, em quen biết anh đã mười năm, anh không phải là loại nam nhân như anh nghĩ đâu.”

– “Như vậy cũng không quan trọng, anh có nỗi niềm của anh, anh không bắt buộc anh phải chấp nhận, em gái của anh thì anh sẽ tự chăm sóc cho nó.”

– “Anh không nên như vậy liền đưa ra quyết định có được không? Chuyện của Tranh Tranh anh hiểu rõ hơn ai hết mà đúng không? Sự việc này nhất định không phải như anh nghĩ đâu!”

– “Dù thế nào cũng chẳng liên quan gì cả, anh cũng không có ý định tìm tòi nghiên cứu xem ai đúng ai sai, em chỉ cần giúp em ấy bình lặng mà sống đừng gây thêm tổn thương nào cho em ấy có được không !!!”

– “Không được! Anh như vậy chẳng khác nào như nuôi tằm, dùng cái kén bao bọc em ấy lại, có thật đúng là nếu không chịu tổn thương sẽ không có chuyện gì không? Anh, không có quyền làm đao phủ chặt đứt đi hạnh phúc của em ấy, em ấy có thể yêu, kết hôn, sinh con, có được cuộc sống của một người bình thường, được nam nhân mà em ấy yêu chăm sóc!”

– “Nếu như không thể thì sao? Anh không muốn làm em ấy chịu tổn thương thêm lần nữa!” – Nếu anh đánh cược sai thì phải làm sao? Nếu cái nam nhân kia không chịu nổi, anh sẽ buông tha sao? Tranh Tranh lúc ấy phải làm sao? Làn đặt cược này quá lớn, ai có thể đảm bảo? Anh cũng đã từng thử tin tưởng vậy kết quả thì thế nào?

Sai một lần cũng là quá đủ rồi, anh không muốn khiến cho cô ôm ấp hy vọng thêm rồi lại bị tổn thương.

– “A Sinh sẽ không thương tổn cô ấy, anh có thể tin tưởng em một lần được không, để việc này cho em làm được không!” – Cái người nam nhân kia cũng đã từng một lần vô duyên vô cớ hỏi cô như thế nào khiến cho một cô gái vui vẻ, cô chưa bao giờ thấy anh ta lại dụng tâm lấy lòng một người như thế.

Anh ta tính tình thẳng thắn, thích thì nói thích, sẽ không diễn trò. Nếu không thương, anh ta cho dù liếc mắt cũng không để ý, đây có lẽ là lần đầu tiên anh ta cảm thấy rung động trước một cô gái, cô thật sự tin tưởng ở anh.

– “Em cho em là ai? Em dựa vào cái gì để phụ trách? Tranh Tranh nếu lại bị tổn thương em sẽ bù đắp được sao? Nếu không bù đắp được thì em dựa vào cái gì mà đảm bảo? Dựa vào cái gì mà nói muốn phụ trách?”

-“Đúng ! Em không là cái gì cả!” – Cô bị cái đầu cố chấp của anh làm giận điên người , hét lên -“ Dù sao anh cũng chỉ là một người nhát gan, ngay cảm tình yêu của chính mình cũng không dám đón nhận, chẳng lẽ anh hy vọng Tranh Tranh cũng giống anh ...”

-“Đó là chuyện nhà của anh không liên quan gì đến em!” – Anh tức giận, không cần nghĩ liền phản kích.

-“Em chỉ là người ngoài, những điều mạo hiểm như vậy đương nhiên em có thể nói ra, hậu quả cũng không phải em gánh lấy, dù sao em ấy cũng không phải thân nhân của em, nỗi đau đó cũng đâu phải em gánh chịu!” – Nghĩ lại ngày đó nhìn thấy Tranh Tranh một mình ngồi xỏm dầm mưa ở công viên, anh là anh trai nhìn cảnh đó cũng thấy đau đớn thay, cô hiểu sao? Em gái của anh sao có thể để cho người khác khinh thường như thế chứ!

“.....” – Lời của anh cay nghiệt ,làm cho tim cô thật đau đớn!

-“Thì ra ở trong mắt anh, em đối với Tranh Tranh tất cả đều giả dối sao!!! Đều chỉ vì lấy lòng anh , em ấy chịu ủy khuất thì em sẽ không thấy khổ sở sao!!! Có phải em chỉ là một cô gái da mặt dày, lợi dụng Tranh Tranh đơn thuần lừa gạt em ấy kêu hai tiếng chị dâu sao ???!!! Có phải anh nghĩ thế không?!!!”

Anh nhếch miệng định nói rồi lại thôi

-“Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, thấy đúng cũng được, không đúng cũng được, tôi đã đáp ứng Tranh Tranh là sẽ làm được, chuyện này tôi sẽ tìm A Sinh hỏi rõ ràng, sau đó tôi sẽ chờ anh quỳ xuống khấu đầu chín cái tạ tội với tôi , thừa nhận là anh sai rồi!”

-“Còn nữa, Phạm Như Sâm – anh là tên hỗn dân!”

-“ Hà Tất Sinh, ra đây uống rượu với tôi!”

Di động liên tiếp nhấp nháy, chợt nghe thấy mệnh lệnh của người phụ nữ bá đạo San San hện ra uống rượu.

Anh chẳng thèm quan tâm tới , quăng lại một câu –“ Không rảnh!”

Sau đó gác điện thoại.

Nghe khẩu khí của cô ta, không cần đoán cũng biết cô ta lại có vấn đề với người nam nhân đó rồi.

Không phải là anh muốn nói ,nhưng quyền rũ đàn ông gì đến ba ,bốn năm rồi mà vẫn thất bại ,kêu cô đi quyền rũ cũng được ,bỏ thuốc cũng được ,cưỡng hiếp cũng được ,làm gì thì làm,miễn sao đem người đó ăn sạch sẽ thì vấn đề sớm được giải quyết rồi sao ..

Kết quả cô nghe xong chỉ biết đá anh một cước rồi mắng anh là cầm thú, mỗi lần gặp trắc trở thì lại tìm anh ra uống rượu.

Uống rượu cái gì cơ chứ? Uống say mềm lại gục chết trên bàn,đúng là đồ cô gái không có tiền đồ!!!!

Không đến ba giây sau di động lại vang lên.

“Hà Tất Sinh, tôi cảnh cáo anh, nếu không ra thì tình bằng hữu của chúng ta liền chấm dứt.”

“Tôi chờ lời này rất lâu rồi !” – Anh quát

Hạ bến tàu cũng không thám thính sao ? Anh – Hà Tất Sinh, đâu phải loại người có thể kêu ra là ra ?Uhm..... Nhưng nếu người kia là Tranh Tranh , thì anh sẽ suy nghĩ suy nghĩ .

Mấy giây sau, di động lại vang!

“Hỗn dân! Hại tôi cùng anh ta cãi nhau còn dám dập điện thoại của tôi, Hà Tất Sinh, anh tốt nhất nên ra đây cho tôi một lời giải thích!”

-“Các người cãi nhau thì liên quan gì đến tôi?” – Trừ phi cô ta thật sự làm theo đề nghị đi cưỡng gian người ta, nếu không cô ta bị đá cũng không có quan hệ gì với anh. Cô gái thất tình quả là phiền phức, không có việc gì liền làm loạn lên.

-“Tôi hiện tại không rảnh nghe cô la lối, nếu cô còn gọi nữa tôi sẽ phóng hỏa thù chết cả nhà cô đấy!”

Suy nghĩ một lát lại bổ sung thêm –“Tôi còn đang đợi điện thoại, có chuyện gì thì ngày mai tôi đến tìm cô.”

Lần này, cô quả nhiên thực ngoan không phá rối anh nữa.

Anh gần đây nói chuyện điện thoại đều “tốc chiến tốc tanh”, không dám nói lâu, sợ Tranh Tranh không gọi được, nhưng rõ ràng là đường dây không bận, di động vẫn ở trạng thái chờ, vì sao anh vẫn không nhận được điện thoại của cô? Hà Tất Sinh quả thật là ức đến muốn chết! Nhìn ba con chó nhỏ mà anh ôm từ công viên về, bộ dáng mềm mại cọ xát vào người anh vẫn làm cho anh nhớ đến cô...!

Ai, thật sự rất muốn ôm cô!

Mới một tuần không gặp, anh đã nhớ cô đến chết khiếp, cô quả thật là không ngoan, chịu được không gặp mặt cũng không liên lạc.

Được rồi! Anh thừa nhận là anh không có cá tính như cô, sờ sờ cái mũi, anh đứng dậy.

Bước ra cửa không quên mang theo ba cái “tiểu con tin” theo cùng, nếu anh xuất hiện cùng với đám cún này nhất định sẽ được coi trọng hơn. Thật bi ai !!! Anh cứ nhiên không bằng mấy con chó.

Trên đường đi, anh không ngừng tự thuyết phục chính mình, anh là nam tử hán có nguyên tắc, nếu cô không xin lỗi trước thì anh sẽ không nói chuyện với cô là không nói, anh đến chỉ là muốn cho cô cơ hội để sám hối mà thôi...

Đứng trước cửa nhà cô, sau khi tự thuyết phục mình đến lần thứ một ngàn hai trăm ba mươi sáu xong, hít một hơi sâu, anh nhấn chuông cửa!

6. Chương 6

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Dịch : Nguyễn Vũ Oanh

Phạm Như Thâm nhìn nam nhân đứng ngoài cửa, ánh mắt lạnh nhạt, không nói một câu.

“Đây là..... Như Tranh.....” Tất Sinh hiện tại cảm nhận được, cảm giác lo lắng hồi hộp khi đi lần đầu gặp gia đình bạn gái so với việc bị tảo hôn quả thực cũng chẳng khác là mấy. Chẳng qua chỉ khác ở chỗ: một đằng là “nói không nên lời” còn một đằng thì “rặn mãi không ra”^^!.

“Có việc gì sao?”

Hà Tất Sinh có là đầu đất chẳng nữa, cũng cảm giác được rằng mình không được hoan nghênh.

“À..... Tôi là bạn của Như Tranh.”

Rất cục cựa cũng không thể nói: “Đại gia ta đã đích thân tới đây, kêu cô ấy mau mau ra đây xin lỗi, ta sẽ đại nhân đại lượng mà tha thứ”.

Như Thâm dường như đang suy xét điều gì, một lúc lâu sau mới lùi lại mở cửa.

“Vào đi, chúng ta nói chuyện.”

“Vâng”. Anh đi vào trong phòng, ngồi xuống với một tư thế cực kì nghiêm trang đúng mực. Anh vẫn nhớ, cha mẹ Như Tranh đều không còn, có câu “huynh trưởng như cha”, bản thân cũng không dám làm càn, trước tiên cứ nịnh bợ một chút cũng chẳng có gì sai. “Anh cả à!”

Phạm Như Thâm đưa chén nước cho Tất Sinh, lùi mất một cái: “Tôi là anh thứ hai của Như Tranh.”

Nhìn qua diện mạo cũng đủ để Như Thâm phán đoán được, đối phương chắc chắn nhiều tuổi hơn mình, hăn da mặt anh phải dày ngang tường gạch mới có thể kêu mình bằng “anh”.

“.....” Ánh mắt lạnh lùng kia làm cho Sinh càng cảm nhận được bản thân không được hoan nghênh biết nhường nào.

“Xin hỏi, một tuần trước, anh có việc gì bận mà tới một tuần sau mới xuất hiện?”

“..... Anh muốn nghe lời nói thật sao?”

“Đương nhiên.” Sau cuộc tranh chấp với Nhạc San San, Như Thâm đã suy nghĩ rất lâu, vô ý nhìn vào lịch sử tin nhắn còn lưu lại trong di động của em gái. Cái tên Hà Tất Sinh này mỗi ngày đều nhắn tin cho Như Tranh. Anh lần lượt xem từng tin nhắn một, sau đó quan sát cái bộ mặt thoát nhìn có vẻ ngớ ngẩn mà lại rất chân thành kia, rồi lại nghĩ tới cái cách mà Sinh đã đối đãi với Như Tranh..... Vì một chút do dự mà vừa rồi anh đã để cho Sinh vào nhà, nhưng chỉ cần để anh phát hiện ra đối phương có một câu không thành khẩn, anh sẽ không ngần ngại mà cắt đứt mối quan hệ của Tất Sinh với Tranh Tranh nhà anh.

“Là tôi đang đợi Như Tranh chủ động gọi điện thoại tới.” Thốt ra những lời ấy, chính Tất Sinh cũng cảm thấy thẹn.

“Em gái tôi không gọi điện thoại, nhưng lại đợi cậu tới ba ngày ở công viên, tôi phát hiện ra mới không cho đi nữa.”

“Huh?” Hà Tất Sinh lại càng ngạc nhiên hơn nữa. “Nhưng chúng tôi đang cãi nhau mà!” Anh đã nói rất rõ ràng với cô rằng anh rất tức giận, việc cô nên làm là nhanh nhanh gọi điện thoại xin lỗi một câu, chứ không phải tới công viên chờ đợi, có kẻ ngốc nào lại ngu ngơ tới độ hẹn hò với người yêu ngay trong khi hai bên đang chiến tranh lạnh?

Có đấy! Kẻ ngốc đó chính là Phạm Như Tranh.

Tất Sinh thấy nản quá, lấy tay che mặt thở dài. “Chắc cô ấy căn bản không có ý muốn trêu chọc tôi, mọi việc hoàn toàn ngoài ý muốn!” Đã như vậy anh còn giận sao được?

“Tranh Tranh nhà tôi có trêu chọc cậu sao?” Vừa khéo léo lại biết nghe lời như Tranh Tranh cũng có bản lĩnh đem lấy kẻ khác làm trò đùa?

“Như Tranh có thể nói chuyện, vậy mà lại lừa tôi tận hai tháng, hại tôi giống kẻ ngu ngốc len lén học ngôn ngữ cử chỉ bằng tay, nếu là anh anh có tức hay không?” Hoàn toàn đã quên đối phương là anh ruột của bạn gái, Tất Sinh cực kỳ bất mãn mà kể tội người yêu, tranh thủ sự đồng tình của đối phương.

“Vậy cậu không biết Như Tranh có thể nói chuyện?”

“Cô ấy cho tới giờ chưa một lần mở miệng! Tôi còn liều mạng an ủi cô ấy nói không sao đâu, kết quả là cô ấy hai tháng chẳng nói tiếng nào!”

“Cho nên cậu tức giận?” Thực lòng, nếu đổi lại là anh, thì anh cũng sẽ cảm thấy mình bị lừa dối.

“Cũng đáng giận thật..... ít nhất cô ấy cũng phải có lời xin lỗi, tôi mới có thể bớt giận được! Những điều cần nói đều nói cả rồi, việc này liên quan mật thiết tới sĩ diện của một nam tử hán!”

Tốt, mọi chuyện giờ đã rõ ràng .

Phạm Như Thâm nhận được câu trả lời của Tất Sinh, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Nói trắng ra, mọi chuyện chỉ là sự giận dữ ấu trĩ của cặp tình nhân lúc mới yêu, lúc yêu nhau thì đôi nào chẳng vậy. Có điều anh lại phản ứng quá độ...

Bởi vì đã sớm có thành kiến, trước giờ anh chưa từng thực sự tin tưởng Tất Sinh, cho nên trong mọi tình huống đều cư xử theo hướng đó, trên thực tế, Tất Sinh chưa chắc sẽ rút lui, cũng chưa chắc không thể gánh vác trách nhiệm. Liệu có thể nghĩ như vậy mà lại tin tưởng anh một lần không nhỉ? Nam nhân này, nghĩ rằng Như Tranh không thể nói chuyện, nên tự nguyện vì Như Tranh học ngôn ngữ cử chỉ bằng tay. Nam nhân này, một mực muốn Như Tranh phải xin lỗi trước, nhưng giận dữ chưa tới một tuần, không cần Tranh Tranh phải gọi điện, không cần Tranh Tranh phải xin lỗi, còn vứt bỏ cả sĩ diện đàn ông, tự mình tìm đến gặp Tranh Tranh.

Nam nhân này, có lẽ đáng để anh tin tưởng.

Vì thế Như Thâm hỏi:

“Cậu, đối với Như Tranh, hiểu biết được đến đâu?”

“A...?” Không rõ những lời này của đối phương là có dụng ý gì, Tất Sinh không dám tùy tiện tiếp lời.

“Cậu vẫn còn chưa hiểu rõ Tranh Tranh nhà chúng tôi, ngay cả chuyện em gái tôi có thể nói chuyện hay không cũng không rõ, nên mới gây nên hiểu lầm lần này, không phải sao? Thực tình, cậu còn chưa hiểu rõ bản thân phải gánh vác những gì, đã vội vàng bước vào cuộc sống của nó, nếu như cậu đã hoàn toàn hiểu rõ Tranh Tranh, thì sự việc ngày hôm nay sẽ không xảy ra.

“VẬY... anh trách tôi là vì lí do này sao? Tôi, vẫn còn chưa đủ hiểu em ấy. Nhưng chỉ cần cho tôi thời gian...”

“Cậu không cần lo lắng, tôi chẳng có ý trách cứ gì cậu, chỉ là tôi muốn biết quyết tâm của cậu tới đâu, điều này rất quan trọng.”

“Không hiểu thì bỏ thời gian ra tìm hiểu, đường đường một trang nam tử, có gì phải sợ? Vì người con gái mình yêu, chẳng có gì đáng sợ!”

Xem ra Tất Sinh thật sự tin tưởng vào bản lĩnh nam nhi của mình, Phạm Như Thâm ho khẽ, nhin cười: “Tôi nghĩ, cậu đợi mãi không thấy điện thoại của Tranh Tranh, căn bản là vì nó không nghĩ tới việc phải gọi, cho dù cậu đã thể hiện rất rõ ràng sự tức giận của mình, nhưng Tranh Tranh cũng chỉ là “biết” vậy, chứ không cách nào “cảm thụ” được, cũng chẳng hề biết rằng sự tức giận của cậu sẽ còn kéo dài, nên ngày hôm sau đương nhiên vẫn tới công viên đợi cậu, càng không biết rằng cậu đang hờn dỗi, đợi mãi không thấy cậu cũng chỉ biết thất vọng, buồn bực. Nói cách khác, chiến tranh lạnh với Tranh Tranh nhà chúng tôi là hoàn toàn vô dụng”.

Tốt quá! Tranh Tranh sau một đêm đã tha thứ cho anh ngay. Quả thật rất biết phát huy truyền thống tốt đẹp không hay để bụng của người Trung Quốc (please>”

7. Chương 7

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Dịch : Vuoanhcn

Trong cuộc sống, Hà Tất Sinh rất ít khi tự duy những vấn đề sâu xa, ví dụ như tương lai, như trách nhiệm, hay cam kết. Trước đây, kẻ lang thang một thân một mình, “một người ăn no cả nhà ấm bụng” (ý nói nhà chỉ có một người, một người no tức là cả nhà no), thích làm gì cũng sẽ không có cảm giác tội lỗi, nếu muốn nói có gì đó ràng buộc, thì cũng chỉ có duy nhất một người mẹ già là đáng quan tâm. Nhưng anh vẫn còn hai đứa em trai tài giỏi hơn anh gấp bội, Hà gia không sợ tuyệt tử tuyệt tôn.

Vì vậy cho dù chảy máu, bị thương, thậm chí là mất mạng thì anh cũng không đặc biệt cảm thấy có lỗi với ai.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, anh đã thuộc về Như Tranh, thực sự thuộc về Như Tranh.

Xem qua nhật kí trưởng thành của cô, tự dừng trong tim có một niềm thương xót không nói thành lời, những thứ cô có được quá ít, hạnh phúc lại biến mất quá nhanh, những người yêu thương cô đều lần lượt dời xa. Trong bệnh viện, màu đỏ của máu chính là nỗi sợ hãi ẩn sâu trong trái tim cô từ trước đến nay, cũng vì thế mà ngày trước nhìn thấy vết máu trên trán anh mà cô lại có phản ứng mạnh như vậy. Là cô đang sợ, sợ máu sẽ lại một lần nữa cướp đi người cô yêu quý.

Càng hiểu rõ cô, anh lại càng không nhẫn tâm để cô phải tiếp tục nếm trải mất mát, khổ đau.

Anh cẩn thận suy nghĩ rất lâu, rồi cuối cùng quyết định xin ông chủ cho từ chức.

Những lời ấy quả rất khó nói ra, người này với anh ân nặng như núi, nếu ngày đó Đồng lão đại không kịp thời cứu vớt anh, thì một kẻ tuổi trẻ kiêu ngạo như anh năm ấy sợ rằng không thể rút chân khỏi con đường tội lỗi.

Không thể ngờ dc, Đồng lão đại lại không hề làm khó anh, ông còn ngạc nhiên rằng bây giờ anh mới nói tới chuyện này.

“Bọn Gấu Xám nói, cậu đã có đối tượng rồi? Vì vậy nên mới phải rời đi?”

“Vâng, tôi nhất định phải nghĩ cho cô ấy.” Tranh Tranh không thích người anh bị thương, trên vai phải chịu trách nhiệm gánh vác che chở cho Tranh Tranh, càng phải biết quý trọng bản thân.

Anh nghĩ, ông chủ rồi sẽ hiểu thôi, năm đó, chính ông nói với anh, “Tự ta cũng hiểu rõ con đường này không dễ đi, tới một ngày cậu có một người để bảo vệ, sẽ thấy may mắn thay đã không thực sự bước chân vào con đường này.” Lúc đó, anh chỉ cảm thấy, Hà gia ít nhất cũng đã nuôi dưỡng được nhân tài, A Dương và A Vấn đầu óc rất tốt, trời sinh ra là để học hành, phương tức kiếm tiền nhanh nhất mà anh có thể nghĩ ra được chỉ có cách này, lấy một mình anh để đổi lấy thành công cho Dương và Vấn xem ra cũng rất hiệu quả, dù sao thì bản thân anh cũng chẳng có nổi một chút tiền đồ.

Hiện tại, anh cảm thấy rất cảm kích những lời của Đồng lão đại. Nếu như tới hôm nay anh vẫn chưa quen biết Tranh Tranh, thì nghĩ chỉ đến chuyện gặp cô thôi anh cũng không dám, bởi, có được một hạnh phúc vẹn toàn vốn không phải chuyện dễ dàng gì.

Đồng lão đại cười cười: “Cũng tốt, trước giờ ta vẫn cảm thấy cậu không phù hợp với công việc này.”

Anh rất dễ mềm lòng, không đủ tàn nhẫn, không đủ tuyệt tình, như vậy làm ăn rất bất lợi, rất nhiều chuyện Đồng lão đại biết nhưng không muốn phan phui ra mà thôi.

Ông vui vẻ cho phép anh từ chức, còn hào phóng đưa cho anh một tấm chi phiếu.

“Đồng lão đại, tôi không thể!”

“Nhận lấy đi, coi như tiền mừng hôn lễ của ta, phải nhớ đối xử tốt với người ta.”

Số tiền mừng này ... lớn quá!

“Cám ơn, tôi nhất định sẽ mời Đồng lão đại đến uống rượu mừng.”

Ngay sau đó, Phạm Như Thâm phải sống trong thời kỳ trầm khốc sâu nặng nhất từ trước đến nay, bởi gần đây có tên nam nhân thất nghiệp nào đó, chẳng có chuyện gì cũng cứ ngang nhiên chạy tới bám chặt lấy gấu váy người yêu, ngày nào anh cũng phải nghe một đồng kinh tế những lời đối thoại trẻ con rất vớ vẩn, những lời ấy ai mà nghe thấy thì đến cơm tối hôm kia cũng phải nôn ra hết. Thực ra, người này, nếu nói tao nhã một chút thì làm cho công ty tài trợ vốn, còn nói trắng ra thì chính là kẻ chuyên cho vay lạng lãi. Tuy cũng không thể coi là dân giang hồ, nhưng bất kì người anh trai nào trên thế giới này cũng không muốn giao em gái mình cho anh. Vậy mà trước khi Phạm Như Thâm còn chưa biết phải nói vấn đề này với anh như thế nào, thì anh đã tự mình rời khỏi môi trường đen tối ấy.

Anh vì lo lắng cho Tranh Tranh mà đã bắt đầu có ý thức trách nhiệm, thậm chí còn cẩn thận suy nghĩ cho tương lai của hai người. Anh đối với Như Tranh rất thật lòng. Phạm Như Thâm rất hài lòng khi thấy điều này.

“Tôi muốn cho Tranh Tranh một cuộc sống ổn định.” Lúc ở trước mặt Phạm Như Thâm và anh cả nói những lời này, thái độ của Hà Tất Sinh cực kì nghiêm túc.

Đương nhiên, nếu bỏ qua cho những lời đối thoại ngốc xít mà Sinh dùng để nói chuyện với Tranh Tranh, thì Phạm Như Thâm cũng phải thừa nhận rằng mình thực sự đã bị Sinh làm cho cảm động. Anh xoa xoa trán, vừa mới ra khỏi cửa phòng là lại nghe thấy tiếng ồn ồn trong phòng khách truyền ra: “Tranh Tranh, đoạn này em đừng xem nữa, nghe nói tí nữa nhân vật nữ chính sẽ bị sẩy thai, nam chính rất đau lòng, đi ra ngoài còn bị đụng xe, sau đó biến thành người tàn phế, quả là rất thảm đó, em xem rồi nhất định sẽ khóc, em khóc rồi tìm anh cũng vỡ tan ra mất.”

Còn gì có thể buồn hơn được nữa không?

Lại nói, mọi tình tiết khiến người ta cảm động thì Sinh hẳn đều nói sạch cả rồi, người ta còn xem làm gì nữa?

“Ồn ào quá! Đi chỗ khác nhanh!”

Xem kia, đến Như Tranh cũng chịu không nổi rồi, lấy tay nhỏ đẩy anh ra.

Phạm Như Thâm rót nước, về phòng tiếp tục đuổi theo tiến độ dịch bản thảo.

Dịch được một đoạn, lúc sau đi ra, lại nghe thấy tiếng rút khăn giấy.

“Không phải chứ? Khóc thật rồi à?”

Ra đến phòng khách, người đang rút khăn giấy không sai chính là cô em gái, còn kẻ cần lau nước mắt không ai khác lại chính là tên nam nhân kia, “Đừng khóc nữa, nước mắt của em khiến trái tim anh tan nát”, từ ti vi truyền tới một câu thoại rất thâm tình cảm động. Được lắm! Thì ra cái đồng lời lẽ ân tình ướt át củ chuối kia là học được từ phim thần tượng. Người đàn ông đang ngồi trước ti vi kia còn cảm động đến nỗi rơi lệ.

Thật không tưởng tượng nổi một trang nam tử cao to khôi ngô như quả núi thế kia lại có một trái tim thiếu nữ mỏng manh dễ vỡ đến vậy, quả nhiên nhìn người không thể chỉ xem tướng mạo.

Cuối tuần, một cơn bão tràn về, Hà Tất Sinh đã sớm chuẩn bị kế hoạch chống bão. Sáng sớm đã ôm đến túi lớn túi nhỏ, đồ ăn nhanh có, đèn pin có, ngoài ra còn có một túi lớn những quyển truyện tranh cho con gái, thậm chí cả bộ bài mạt chược cũng mang tới.

“Cậu cho rằng nhà tôi ai cũng biết đánh mạt chược sao?” Phạm Như Thâm lạnh lùng nhìn nam nhân một cái đầy ngờ vực.

Phạm Như Diễm rụt rè dơ tay lên, do dự phát ngôn: “Anh, anh biết...”, lòng bồn chồn như vậy có quá “cầm chân em trai kéo lại” không? (ý nói cản trở, làm hỏng chuyện người khác, có thể hiểu là “thọc gậy bánh xe”). Nhưng mà anh thật sự là biết đánh nha, làm người không nên thành thật sao? Thật là khó xử...

Phạm Như Thâm cười không được, khóc chẳng xong, “cứ coi như anh biết thì nhiều nhất cũng chỉ có ba người, Tranh Tranh không biết.”

Thế thì có gì là khó? Chỉ cần, rút Iphone, call một tiếng, là cặp bài trùng của anh đã tới – Nhạc Lão Nương và Hà Tất Vần. Cuộc chém giết lẫn nhau trên bàn bài bắt đầu, nhưng đó không phải style của Phạm Như Thâm, ngay từ đầu đã ngồi thảnh thơi một bên đọc tạp trí, sau đó, cái người lúc bắt đầu thì hùng hổ hô hào mọi người đánh bài, đánh được một nửa lại rút lui trong hổ thẹn, rất vô liêm xỉ chuồn vào “khuê phòng mỹ nữ” cùng “nàng” xem truyện tranh. (đoạn này mấy từ tiếng Anh là của tác giả nha, không phải em sướng lên đánh bừa đầu nha^^!)

Truyện tranh là thuê về từ cửa hàng cho Tranh Tranh đọc, nhưng Phạm Như Thâm cảm thấy, anh chàng Hà Tất Sinh này còn mê đọc hơn cả em gái anh!

Nam nhân này, rõ ràng ngoại hình khỏe hơn gấu, thế mà... xem phim thần tượng thì khóc, lại còn thích đọc truyện tranh con gái.

Anh chỉ có thể nói rằng, Hà Tất Sinh là con người kì lạ nhất mà anh từng gặp.

Tối đó, mưa gió rất dữ dội, mấy người họ ăn no rồi ngồi uống trà tại phòng khách, Nhạc San San, Hà Tất Vần và Tranh Tranh ba người lôi bộ bài tây ra chơi “Bệnh tim mạch” (tên một trò chơi dùng bộ tứ lơ khơ của Trung Quốc), chốc chốc những tiếng cười vui vẻ lại truyền ra.

Hà Tất Vần nói với mọi người, vì anh Sinh cho biết Tranh Tranh rất sợ bệnh viện, cũng lại không chịu gặp bác sĩ tâm lý, hai người họ đã thử rất nhiều lần đều không có kết quả, cho nên, Sinh đã nghĩ qua rồi, bản thân em trai mình chính là bác sĩ tâm lý, trong cuộc sống đời thường có thể từ từ giúp cô quen với sự tồn tại của mấy người ấy, vô hình chung làm trị liệu, nên không cần phải nhập viện nữa.

Phạm Như Thâm vô cùng bất ngờ, thì ra Hà Tất Sinh làm những chuyện này, sau lưng đều có dụng ý cả. Hà Tất Vần còn nói, Sinh cũng đã thử đem cô tới nhà anh chơi, nhưng năng lực thích ứng với môi trường xa lạ của cô vẫn rất chậm, tất cả đều phải bắt đầu từ đầu, ví như mua đồ phải mua từng thứ từng thứ một, không thể thân thuộc bằng nơi đã từng sinh sống mười mấy năm.

Cho nên, Hà Tất Sinh đã nói chuyện với mẹ, bà cũng rất yêu quý Tranh Tranh, chuyện chuyển nhà bà không hề phản đối, sống ở nơi phụ cận cảnh vật hài hòa này, tương lai Tranh Tranh muốn về nhà, đi lại cũng thuận

tiện.

“Anh yên tâm, em rể sẽ không lừa mất bảo bối mọi người đã bảo bọc suốt hơn hai chục năm đâu, haha!”

Phạm Như Thâm vừa cảm động, vừa cười mà đáp lời: “Tôi có nói sẽ cho tiểu muội lấy cậu sao?”

“Không cho cũng không được, Tranh Tranh đã đồng ý rồi, hahaha!”, lại thêm vào một giọng cười tiểu nhân đắc trí.

Cái đồ tiểu nhân vô liêm sỉ nhà cậu, lại đi dụ dỗ lừa phỉnh Tranh Tranh thuần khiết vô tư.

Vẫn còn một kế hoạch nữa, vừa này đọc truyện với Tranh Tranh anh mới nghĩ ra, anh muốn mở một tiệm cho thuê sách, như vậy vừa có thể chăm lo cho cuộc sống và vừa chăm sóc để ý đc Tranh Tranh.

Nói không chừng, lâu dần có thể khiến cho Tranh Tranh quen dần với mối quan hệ với mọi người.

Thời gian sau đó, anh rất bận rộn để chuẩn bị cho “không gian hạnh phúc của hai người”. Chỗ ở mới anh vừa tìm được chỉ cách nhà cô có một tòa nhà.

Căn hộ này được xây dựng từ tám năm trước, nhưng cấu trúc ánh sáng anh đều rất hài lòng, lúc đưa Tranh Tranh đến xem, cô mê tít một gian phòng sơn màu xanh da trời, thế nên anh quyết định trong tương lai nó sẽ là phòng ngủ của hai người.

Người chủ trước của ngôi nhà là một họa sĩ, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến anh quyết định chọn mua ngôi nhà này. Ở đây có một phòng làm việc được thiết kế rất tuyệt vời, sau này cô có thể vẽ tranh ở đây, anh muốn lưu trữ lại từng bức vẽ của cô.

Ngôi nhà chỉ cần dọn dẹp qua là có thể chính thức dọn tới ở rồi, mấy anh em họ đều rất tốt bụng, ngày chủ nhật đều tới giúp sơn lại những bức tường.

Tranh Tranh vẽ lên trần phòng ngủ của hai người cả một bầu trời đầy sao, ánh sao sáng lung linh chiếu rọi căn phòng, chiếu rọi cả đôi mắt và trái tim anh.

Anh rất khoa trương chớp chớp mắt đầy kinh ngạc: “Oa! Sáng quá. Sau này không ngủ đc cũng chẳng cần đếm cừu nữa, đếm sao là được rồi í nhỉ? Có thể ước một điều ước không nhỉ? Anh ước Tranh Tranh mãi mãi đáng yêu như thế này, còn nữa, mong rằng sau này, mỗi tối đều được đếm sao cùng Tranh Tranh để thương.”

Cô bị anh chọc cứ cười mãi. Cô còn vẽ phòng ngủ của mẹ anh nữa, trên những bức tường là cả một cánh đồng hoa oải hương đung đưa đón gió, vì bà có từng nói với cô bà thích nhất hoa oải hương.

“Đây là con dâu tương lai giúp ta vẽ đó nha, đẹp quá!”

Tranh Tranh cười ngượng.

“Đến đây nào, chúng ta uống trà nói chuyện, những việc nặng nhọc còn lại để cho bọn nam nhân thối kia là được rồi. Luôn muốn sinh một đứa con gái xinh xắn, dịu dàng, biết nũng nịu, thế mà trời không toại lòng người, cho ta sinh liền ba tên tiểu tử thối, thật muốn dắt đứa “con gái muộn” — bảo bối yêu quý Tranh Tranh, ra ban công uống trà, là trà hoa oải hương mà bà vừa mang đến.

“Dù sao cũng nhàn rồi, chúng ta chơi một trò trắc nghiệm tâm lí nhé, thú vị lắm!” Hà Tất Vần cũng vừa ra đứng dựa ban công.

Sau một thời gian tiếp xúc, mọi người đều đã quen thân, A Vần nói gì, cô rất thường xuyên đáp lại, điều này khiến Hà Tất Sinh cảm thấy, liệu pháp trị bệnh vô hình rất có hiệu quả, anh rất tin tưởng A Vần, cũng rất chắc chắn rằng, cách ấy sẽ khiến Tranh Tranh tốt hơn.

Ít nhất anh cũng cảm thấy, cách thể hiện cảm xúc của cô đã rõ ràng hơn, khả năng suy nghĩ logic đã cải thiện một cách đáng kể, quan trọng nhất là, cô giờ đã biết cười nhiều hơn, cô cũng biết chủ động mở miệng

bày tỏ suy nghĩ của mình, so với Tranh Tranh trầm lặng của ngày trước, anh càng sung sướng ngắm nhìn Tranh Tranh biết cười biết làm nũng của bây giờ.

Quan trọng nhất là cô được vui vẻ.

Sau này, anh sẽ càng bận rộn, mở cửa hàng phải xử lý rất nhiều công việc, không có thời gian quan tâm cô, anh giao khoán cho tiểu đệ, thay anh chú ý đến cô, gọi chuyện để cô nói, không để cô trốn vào cái thế giới câm lặng u tối kia nữa.

“Yên tâm đi lão đại, anh nghĩ em ăn gì mà sống thế, loại trị liệu tâm lý đó làm khó được em sao?”

Em trai đã nhận lời, anh rất an tâm giao Tranh Tranh cho A Vấn, để cho họ thời gian sắp tới phải bận rộn một chút.

Những chi tiết lớn nhỏ để mở cửa hàng rất là phức tạp, phương diện này Hà Tất Sinh lại hoàn toàn không có kinh nghiệm, cũng may có Nhạc San San và Phạm Như Thâm giúp đỡ. Có lúc giải quyết công việc không thuận lợi sẽ cảm thấy rất phiền não, quay lại sẽ nhìn thấy nụ cười yên bình và dịu dàng của Tranh Tranh, cô luôn ngồi ngay cạnh anh, do vậy, cứ một ngày mới bắt đầu là anh sẽ lại tràn đầy sinh lực.

Anh chỉ cần nghĩ rằng, “đây là để cho tương lai cô có một chỗ dựa vững chắc” thế là anh lại có thể tiếp tục kiên cường.

Có điều trước giờ anh chưa từng nghĩ, nếu cái tương lai mà anh dàn dựng đó, không có cô, thì phải làm sao?

Việc mở cửa hàng đã chuẩn bị gần như ổn thỏa, chỉ cần chọn một ngày tốt là có thể khai trương. Nhạc lão nương rất có đầu óc kinh doanh, thay anh lập ra vài kế hoạch ưu đãi dịp khai trương để mời chào nguồn khách.

Mấy ngày bận rộn cuối cùng cũng chấm dứt, chợt nghĩ tới thời gian vừa rồi không chăm sóc tốt cho Tranh Tranh, anh vội vàng chạy đến Phạm gia, Phạm Như Thâm đang chuẩn bị bữa tối, thuận miệng bảo anh: “Tranh Tranh đang ở trong phòng, đợi một chút, lát ở lại ăn cơm luôn thể.”

“Đương nhiên rồi”, điều này còn cần anh nói sao, lại còn điểm thêm, “tôi muốn một quả trứng luộc nữa.”

Phạm Như Thâm liếc anh: “Xin hỏi khách quan muốn lòng đỏ phải chín mấy phần?”

“Đừng khách khí, ta vốn rất dễ nuôi a.” Còn dám nói vậy! Sinh chẳng hề ngại ngần, ừ một cái đã mở tủ lạnh lấy ra hai quả trứng.

Hà Tất Sinh đi tới phòng cô, thấy cô đang cúi đầu chăm chú vào bức vẽ, anh hỏi thăm dò: “Tranh Tranh, em đang vẽ gì vậy?”

Cô vô thức “á” lên một tiếng, rồi vội vàng đóng quyển tranh lại.

“Không cho anh xem được à?”

Cô lắc lắc đầu, dấu quyển tranh về phía sau.

Anh ngạc nhiên nhìn cô.

Tranh Tranh trước giờ chưa từng dấu anh điều gì cả.

Lúc đó, lại càng muốn tìm hiểu mọi thứ về cô, nên hỏi cô anh có thể mượn chồng tranh xếp trên kệ sách kia về nhà xem không?

Cô không hề băn khoăn, rất hào phóng đặt hết chúng vào tay anh: “Cho anh mượn hết đó”, còn hỏi anh đã đủ chưa, có cần mượn thêm không, tới tận quyển tranh cũ lắm rồi, nhét ở tận dưới cùng của chồng tranh cũng lòi ra đưa anh, cô gái mà cái gì cũng đưa hết cho anh ấy, từ khi nào lại biết giữ bí mật với anh?

Anh cũng chẳng nghĩ nhiều, rất nhanh đã đặt vấn đề ấy sang một bên.

“Không cho xem thì thôi vậy”, tay đưa ra muốn ôm lấy cơ thể thơm ngọt mềm mại của cô, một thời gian rồi chưa nói chuyện tử tế với cô, đang thèm được nếm ít gia vị tình yêu bằng mấy câu tình tứ, mà mỗi lần nghe thấy Phạm Như Thâm lại mặt đờ đờ sát khí chỉ muốn tấn cho anh một trận.

Cô đẩy anh ra.

Một cái đẩy rất gấp gáp.

Anh, tâm trí trống rỗng, nhìn cô chằm chằm, trước giờ chưa từng bị cô cự tuyệt, nhất thời không kịp phản ứng.

“Tranh Tranh?” Anh nhìn cô nghi hoặc.

Tranh không được xem, ôm cũng không cho ôm?

“Em không khỏe à?” Cô hôm nay có chút ... kì quái.

“Đâu, đâu có!” Cô không dám nhìn anh, trên mặt có chút bối rối và hoảng hốt không thể nhắm lẩn được. Nếu anh không nhắm, gương mặt đỏ còn toát lên vẻ tội lỗi, cô của anh_gương mặt luôn luôn chân thành tin tưởng, ánh mắt nhìn anh luôn không hề che dấu, so với cô hiện tại_ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào anh.... quả là không giống.

Thật sự không giống.

Không thể không thừa nhận, anh có chút phật ý.

“Em nói xem nào, dạo này có chuyện gì đặc biệt không?”

“Không, không có.” Cô cúi đầu, lí nhí đáp lời.

Cho nên, chắc chắn là có chuyện rồi, chỉ có điều không chịu nói với anh.

Thời gian vừa rồi, không có cách nào gặp mặt hàng ngày, ít thời gian tiếp xúc, vô phương tham dự vào mỗi chuyện xảy ra trong cuộc sống thường nhật của cô, mới có một tháng, lại đột nhiên cảm thấy, anh và cô, dường như trở nên xa cách rất nhiều, cô đối với anh, cũng không còn thoải mái vô tư như trước nữa.

“Nhưng mà anh muốn biết, rất muốn, rất muốn.” Anh tăng cường ngữ điệu, những lúc anh giả bộ nói bằng giọng điệu này, cô đều sẽ thỏa hiệp, trái tim mềm yếu ấy sẽ không nỡ nhìn thấy anh thất vọng, không nhẫn tâm để anh phải kêu lên “rất muốn, rất muốn”.

Cô khó xử tới mỗi trăm mặc – Đúng lúc ấy, Phạm Như Thâm gõ cửa: “Cơm tối làm xong rồi, hai người có cần ra ăn cơm trước không?”

“Được, tôi ra ngay đây...”

“Không, anh ấy phải đi rồi.”

Hai tiếng nói cùng lúc cất lên.

Bầu không khí phút chốc trở nên im lặng đến kì lạ.

Hà Tất Sinh quay đầu, biểu tình phức tạp nhìn cô.

Cô nhìn chằm chằm vào những đầu ngón tay xanh xám của mình, vắn vẹo chúng một cách hoàn hảo, giống như đứa trẻ làm điều gì sai trái...

Phạm Như Thâm cũng nhận ra không khí có chút không bình thường, bèn hỏi anh: “Sao thế?”

“Không có gì, tôi đi trước.”

Phạm Như Thâm theo anh ra ngoài, đứng trước bậc cửa hạ giọng hỏi: “Cãi nhau à?”

“Không có, chỉ là cảm thấy có chút kì quái, Tranh Tranh dạo này có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

Phạm Như Thâm rất tập trung hồi tưởng lại những chuyện gần đây, “Chẳng có chuyện gì khác thường cả, cũng như bình thường, ở trong phòng đọc sách, vẽ tranh, có lúc đến nhà cậu, có thể là mẹ cậu hoặc em cậu

dắt cô ấy đi đi về về..., cậu có thể đến hỏi Hà Tất Vắn, bọn họ quan hệ rất tốt, A Vắn thường đến đón Tranh Tranh ra ngoài đi dạo, có lẽ cậu ấy biết nguyên do. Hà Tất Sinh gật đầu, quay người định đi luôn.

“Đúng rồi, biểu hiện của Tranh Tranh gần đây rất tốt, cảm xúc phong phú, phẩm ứng nhiều hơn, cũng tự biết suy nghĩ, cách thức hành vi không còn đơn thuần nữa, những tiến bộ ấy trước đây chỉ nghĩ thôi tôi cũng không dám, gặp em trai rồi cậu nhớ chuyển lời cảm ơn giúp tôi, bác sĩ tâm lý quả nhiên rất biết cách chữa trị.”

“Được, tôi biết rồi.”

Rời khỏi Phạm gia, anh lập tức đến ngay bệnh viện. Hà Tất Vắn hiện đang làm việc trong một bệnh viện tâm thần lớn, anh đợi một tiếng đồng hồ, mới đợi được đến khi chuẩn bệnh xong cho bệnh nhân cuối.

“Anh cả!” Cả thân hình nhiệt tình ôm lấy anh.

Nếu là Tranh Tranh nhà anh, anh sẽ say sưa tận hưởng, những đối lại là con gấu mèo hơn 90 cân thịt, anh lập tức tung một quyền cho “tiếp xúc thân mật” với bức tường ngay.

“A, anh cả, anh thật vô tình.”

Nhất định lưng đã gãy mất vài cái xương sườn rồi. Hà Tất Vắn vô cùng ai oán xoa xoa ngực tự mình chuẩn đoán chấn thương.

“Cậu có lớn mà chẳng có khôn.” Bộ dạng du côn như thế, hại anh không khống chế nổi phải tung một quyền.

Hà Tất Vắn nhún nhún vai: “Anh phải biết, làm việc trong môi trường như thế này, thu hoạch lớn nhất là học được cách sống như chơi, làm người quả nhiên không nên quá tích cực.

“Haizz, nhìn những người này xem, sống cả đời chỉ biết hăng say mê mải, cuối cùng thì nhận được điều gì?”

“Thôi không đùa nữa, anh hỏi cậu, Tranh Tranh có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Anh cảm thấy cô ấy kì lạ thế nào ấy.”

“Có, có sao? Kì lạ chỗ nào?”

Vắn là một nụ cười ngây thơ vô (số) tội, biểu cảm cũng rất tự nhiên, thế nhưng...

“Cậu vừa nói lấp 0.1 giây”, chính xác đến từng chút một, “Lão tử ta từng bón cậu từng thìa cháo, giúp cậu thay tã, trong đầu cậu có trò quỷ gì chẳng lẽ ta không rõ?”

Người khác có thể bị lừa, nhưng tuyệt đối không lừa nổi anh!

“Anh cả, những chuyện thay tã bú sữa xưa như trái đất rồi, đừng nhắc đến nữa được không? Rất là tổn hại đến thanh danh của mỹ nam như đệ nha! Đám người ái mộ em mà nghe thấy thì...”

“Cho cậu chết!” Đáng đời, biểu cảm rõ ràng là có chuyện. Tranh Tranh đối anh, đến A Vắn cũng lừa anh nữa... bọn họ chắc chắn có chung một bí mật, nhưng lại không nói cho anh biết, gạt anh ra rìa...

Không thể không thừa nhận, cái cảm giác này, rất là không thoải mái nha!

“Cậu rốt cuộc đang dở trò quỷ gì thế hả?”

“Anh cả, anh hà tất phải hỏi (chơi chữ với tên Hà Tất Vắn).”

“Hà Tất Vắn chính là tên tiểu tử lớn lên cùng cậu, thân đến độ không thể thân hơn, không cần phải giới thiệu đâu.”

“— —”

“Có nói không thì bảo!”

Hà Tất Vắn vẽ mặt đau khổ: “Anh cả, em quả thật là không thể nói, nhưng em có thể nói với anh một chuyện rất quan trọng liên quan đến Tranh Tranh.”

“Là chuyện gì?”

“Thời gian vừa rồi, em dùng rất nhiều phương thức thăm dò kiểm tra những tầng rào cản tâm lý của cô ấy, anh biết em phát hiện ra điều gì không? Thực ra, chính là cảm giác tội lỗi, tác động của những cảm xúc ấy khiến Tranh Tranh không thể chấp nhận, không thể đối mặt, cuối cùng đóng cửa cô lập cảm xúc, đồng thời cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài.”

Hà Tất Sinh càng nghe, sắc mặt càng nghiêm trọng: “Bởi vì cha dưỡng đã chết, anh cả lại ngồi tù, đều là vì cô ấy, có đúng không?”

“Không chỉ có thế, bởi vì cha dưỡng chết là do cô ấy chính tay ngộ sát, Phạm đại ca cũng chỉ vì bảo vệ cô ấy, nên mới đứng ra nhận tội.”

Hà Tất Sinh cứng lưỡi một lúc lâu, chẳng nói được lời nào.

Nội tình chuyện này quả khiến người ta kinh hoàng!

“Cậu, cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn!”

Chả trách, điều này giải thích tại sao Tranh Tranh lại không cách nào chấp nhận, đóng mình lại, không nghe, không hỏi, không nhìn...

Trong lòng bùng lên một cơn nhức nhối. Anh không tài nào tưởng tượng nổi, một bé gái mới 12 tuổi mà đã phải trải qua những chuyện này.

Nghĩ tới điều gì, sắc mặt anh đột nhiên lạnh sắc, trầm giọng nói: “A Vần, chuyện này phải tuyệt đối giữ kín, không được phép nói một chữ với ai.”

Phạm Như Thâm không nói thật với anh là để bảo vệ Tranh Tranh, như vậy cũng coi như đã biết nội tình, phải giả vờ chưa hề biết chuyện này, khiến nó mãi mãi là bí mật.

Hà Tất Vần gật đầu hứa hẹn. “Em cũng biết tầm nghiêm trọng của vấn đề, từ giờ trở đi sẽ không nhắc tới nữa.”

8. Chương 8

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Edit : Yoohy

Giải quyết xong việc chuyển nhà, rồi mở tiệm, Hà Tất Sinh lại không thấy cô đâu. Sáng sớm đến Phạm gia tìm, vốn định mang cô đi ra ngoài một chút, nhưng lại gặp Phạm Như Diễn về mặt kỳ quái nói:

“Không đi tìm cậu sao? A Vần vừa mới tới đón Tranh Tranh, tôi tưởng đi tìm cậu.”

Không có. Anh trên đường đi không thấy, về nhà đợi cả một ngày cũng không thấy.

Qua đi một tuần, anh tâm huyết dâng trào, mang một đồng hồ ăn đến Phạm gia, tính cùng cô ăn lẩu.

Đến nơi, cô lại chuẩn bị ra ngoài.

“Em muốn đi ra ngoài?”

Cô gật đầu.

“Với ai?”

“..... A Vần.” Cô khẽ trả lời.

“Rất quan trọng? Không thể dễ lần khác sao? Lâu rồi anh không có ăn cơm với em.” Anh cố ý lộ ra biểu tình làm nũng tựa như con cún con bị vứt bỏ, tranh thủ đồng tình.

Cô khó xử trầm mặc hồi lâu. “.....thực xin lỗi.”

Cô thật sự đi rồi!

Cho dù anh mua một đồng đồ cô thích ăn đến lấy lòng, cô vẫn lựa chọn đi cùng A Vần, không muốn ở lại cùng anh ăn dù chỉ một chút.

Lần này, anh thực không thể xem như không có gì, cái loại cảm giác tựa như bị người khác qua mặt, rất khó chịu.

“Bọn họ gần đây rất hay đi cùng nhau, như vậy... hình như không tốt lắm.” Ngay cả thần kinh tối thô, tối vô tâm như Phạm Như Sâm cũng phát hiện.

Anh hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

Anh có thể nói cái gì?

Một người là đệ đệ cùng anh vào sinh ra tử, một người là nữ nhân anh muốn dùng cả đời thương yêu, che chở.

Anh không muốn suy nghĩ nhiều, cả hai đều là những người quan trọng nhất, quan trọng hơn cả tính mạng anh, anh thật không biết, nếu xảy ra tình huống kia, anh nên xử lý như thế nào.

Nhưng sự thật là... anh cùng với Tranh Tranh đang từ từ xa cách. Sự thật là, Tranh Tranh đã không còn ý lại vào anh.

Anh thật sự vui khi cô càng ngày càng độc lập, nhưng sâu trong lòng lại mơ hồ có chút mất mát.

Nhưng giờ, người cô dựa vào là A Vần, rất nhiều việc luôn hỏi ý kiến của anh trước, lời nói của A Vần cũng có chút ảnh hưởng đối với cô.

Mà anh, dần dần đã bị cô lãng quên.

Có lúc anh thực hoài nghi, tình cảm giữa hai người rốt cuộc là như thế nào? Tình yêu, anh tình nguyện yêu cô, cứ cho là phải đi? Tình tình mê mê như cô, hiểu được cái gì là tình yêu sao? Gần đây, những lúc một mình, anh thường xem tập tranh của cô, cẩn cẩn thận thận nhìn. Bắt đầu từ lúc anh bảo vệ cô, chủ động xuất hiện bên cạnh cô, không để người khác bắt nạt cô, khi cô khóc có bờ vai của anh dựa vào, anh kinh hãi phát hiện, anh cùng anh em Phạm gia không có gì khác biệt.

Đó là chẳng qua là cảm giác ỷ lại, anh làm cho cô có cảm giác an toàn, không muốn xa rời anh, nhưng là, loại cảm giác này ai cũng có thể thay thế, không nhất định cứ phải là anh.

Anh cảm nhận không được hương vị tình yêu trong đó.

Cho nên, một khi anh không thể mỗi lúc mỗi nơi ở bên người cô, vị trí của anh, đã có người thay thế, chỉ cần người kia làm được những chuyện anh đã làm....

Không có nhớ nhung, đau lòng, không tiếc nuối, và cả nước mắt.

Bởi đó không phải là tình yêu.

Bác sĩ cũng nói, người mắc bệnh này không dễ dàng đặt tình cảm vào người khác..... Anh làm sao có thể nghĩ đến, tình cảm cô dành cho anh là loại tình yêu khắc cốt ghi tâm? Anh em Phạm gia nhất định không phát hiện, trong lòng Tranh Tranh, anh cùng cha cô có bao nhiêu tương tự. Cũng đáng người cao lớn hoang dã, cũng ôm cô vỗ về, bờ vai vững chãi để cô tựa vào mỗi khi khóc, cũng mua kem dỗ cô mỗi khi cô buồn, cũng nhường cô ăn hết phần lạc vụn trên đó trước.

Những việc anh làm cũng hết như người cha trong trí nhớ của cô, chính mình cũng không biết, cứ cho rằng cô yêu anh, chẳng qua cũng chỉ là vọng tưởng...

Anh có thể nào gốc đến như vậy, đến bây giờ mới phát hiện!

Sau, anh đi tìm Nhạc San San, đem vấn đề này nói cho cô biết, còn hỏi cô nếu đó là sự thật, thì nên làm thế nào?

Khi đó cô trầm mặc rất lâu, sau đó trả lời anh: “Sự tình không nhất định giống như anh nghĩ, nếu anh muốn xác định được tình cảm của Tranh Tranh với mình, vậy thì hỏi cô. Nếu anh muốn biết rõ quan hệ giữa A Vần và Tranh Tranh, vậy thì hỏi A Vần. Trước khi có câu trả lời, em thật không biết phải trả lời anh thế nào.”

Có lẽ cô nói đúng. Sau, anh lại đến Phạm gia, cô lại không có nhà. Kỳ thật, anh cũng đã quen tìm không thấy cô. Sợ anh suy nghĩ nhiều, Phạm Như Sâm nói: “Tranh Tranh một mình đi ra ngoài. Hiện tại Tranh Tranh đã có thể tự mình đi loanh quanh, thật sự độc lập rất nhiều.”

“Như vậy, thực tốt.” Anh gượng ép cười, rồi đi.

Sau đó anh lại đến chỗ A Vần.

Nhưng mĩa mai thay là, ở nơi này, anh lại gặp được cô.

“Tiếng đàn tôi nhẹ bay theo gió, thổi qua khung rèm, tiếng lòng tôi như dòng nước chảy xuôi, mãi mãi thổ lộ cùng em. Hàng dừa cao chót vót, che không nổi tấm chân tình của tôi, ánh trăng sang soi rọi tâm hồn.....”

A Vần vừa đàn ghita, vừa hát. Khi anh học đại học thường xuyên dùng chiều này tán gái, làm xiêu lòng không biết bao nhiêu mỹ nữ..... Tranh Tranh cười vô cùng sáng lạn, lấy tập nhạc đánh anh.

“Không cần, em không hát được.”

“Được rồi, vì sao không cần, em rõ ràng cũng rất thích hát, anh hát một mình rất mệt a, em cũng hát một câu cho anh nghe đi.”

“Không cần! Anh thực phiền nha!”

“Bằng không học hát tình ca nhé? Là lá la, em là đóa hoa của tôi, tôi muốn có được em, nâng niu trong lòng bàn tay. Là lá la, em là đóa hoa của tôi, tôi muốn bảo hộ em, cả đời đều bình yên..”

A Vần vừa hát vừa nhảy, còn kéo cô cùng tham gia, chọc cho cô bật cười.

“Tránh ra!” Tranh Tranh hất tay anh ra, cười đến gập cả lưng.

“Quá mất mặt, anh mới không cần —”

Bọn họ thoát nhìn..... thực vui vẻ.

Hà Tất Sinh không kinh động bất luận kẻ nào, yên lặng xoay người rồi đi.

Như vậy, anh còn muốn hỏi cái gì? Chứng thật cái gì?

Ngày đó, anh cả đêm không ngủ, ngồi bên cửa sổ xem tập tranh của cô, suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ thật lâu.....

Hôm sau, anh lại đến Phạm gia, cô đang vui đùa trước bàn vẽ, thấy anh đến, vội khép lại.

“Đừng khẩn trương, anh không xem đâu.” Rốt cuộc..... cũng không nhìn.

Trái tim khê nhói đau, anh cố cười thật tự nhiên: “Tranh Tranh, em có thể... có thể cùng anh nói chuyện chút không?” Cô suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Nào, sang đây ngồi.” Anh chỉ chỗ trống bên cạnh, cô có chút chần chừ, sau lại ngồi ở đầu bên kia ghế, cách xa anh.

Bọn họ..... đã xa lạ đến thế sao?

Anh cười khổ, có chút khó chịu: “Anh hai của em nói, em gần đây rất độc lập, không còn khiến mọi người phải lo lắng nữa, chủ động nói chuyện với mọi người, biết tự mình đi ra ngoài, em cố gắng như vậy, là muốn cho ai xem a?”

Bị kích lệ đến, cô lộ ra nho nhỏ e lệ tươi cười. “Như vậy, có tốt không?”

“Tốt lắm a, rất tốt..... cũng làm anh không phải lo lắng cho em.”

“n.” Cô gật đầu, giống như đứa trẻ vừa được cho kẹo. “Em cũng vậy.”

Cô cũng là nghĩ như vậy, cô đã không cần, cũng không muốn anh lo lắng.

Hà Tất Sinh trái tim một chút đau đớn.

“Em dạo gần đây rất hay đi cùng với A Vấn?”

Cô gật gật đầu. “Là A Vấn dạy.”

Những điều này đều do A Vấn dạy cô, dạy cô học cách sử dụng xe buýt, học cách giao tiếp với mọi người, học cách không đắm mình trong im lặng, học cách nhớ nhiều tuyến đường khác nhau, học cách đi đến nhiều nơi khác nhau, học cách tự chăm sóc bản thân.....

Cô học được thật nhiều, tất cả đều do A Vấn dạy, anh không có khả năng giúp cô thay đổi, nhưng A Vấn có thể. A Vấn so với anh tốt hơn, có tiền đồ hơn, biết làm cho cô vui, so với anh... so với anh, A Vấn càng có thể cho cô hạnh phúc.....

Cho dù không muốn nhưng vẫn phải đối mặt sự thật, ở bên cạnh A Vấn, quả thật là tốt nhất với cô.

Cô, A Vấn, đều là những người quan trọng nhất với anh, bọn họ hạnh phúc, so với hạnh phúc của anh còn quan trọng hơn. Anh vẫn cho là như vậy.

Đối mặt với điều này, nội tâm thật rất đau, nhưng anh vẫn thành toàn cho bọn họ.

Thành toàn bọn họ có lẽ là tốt nhất.

Ngày đó, cô ở chỗ A Vấn, như vậy vô tư, như vậy vui vẻ, anh vẫn không thể quên được.

“Tranh Tranh, nói cho anh biết, ở bên cạnh A Vấn có vui không?”

“n.” Cô vô tâm gật đầu, A Vấn đùa rất vui, mỗi lần đều khiến cô cười đến đau cả bụng.

“Em tin tưởng A Vấn đúng không?”

“Đúng a.” A Vấn dạy cô rất nhiều thứ, cô không nghĩ làm một người vô dụng, A Vấn có thể giúp cô, cô thật sự không biết nếu không có A Vấn, cô sẽ ra sao, có rất nhiều việc cô không biết, cần phải học nhiều.

“Vậy em có thích A Vấn không?”

“Thích a!” A Vấn rất tốt, sao lại không thích?

Anh nhắm mắt, hít sâu, hỏi vấn đề cuối cùng: “Tranh em vẽ... em không cho anh xem tranh, A Vấn có biết không? Em cho A Vấn xem đúng không?”

Cô kỳ quái nhìn anh, tựa hồ cũng phát hiện câu hỏi của anh có chút không bình thường.

Nhưng là, anh không muốn chờ câu trả lời của cô, tiếp tục nói: “Em không cho anh biết em nghĩ gì, nhưng lại cho A Vấn biết, đúng không? Em giữ khoảng cách với anh, nhưng lại ở bên cạnh A Vấn đúng không? Lời A Vấn nói thì em nghe, nhưng lại không để ý lời anh nói đúng không? Em ở bên cạnh A Vấn vui vẻ hơn ở bên cạnh anh, cho nên em muốn ở bên cạnh A Vấn đúng không?”

Anh hỏi rất nhiều, rất nhanh, cô chưa kịp hiểu câu này, anh đã hỏi sang câu khác, từng lời từng lời anh nói cứ như những sợi len rối rắm quấn vào nhau, cô không thể nào hiểu được, mờ mịt nhìn anh.

Cô trầm mặc, khiến anh tâm lạnh, buông tha chờ mong. Nhạc San San muốn anh hỏi rõ ràng, như vậy, đã rõ ràng chưa?

“Em yên tâm, tranh này anh sẽ không xem, em cứ giữ cho A Vấn xem”. Anh cầm tập tranh cô giấu ở sau lưng, cùng với tập tranh lúc trước của cô, nhập lại thành một, toàn bộ giao lại cho cô.

Sau này sẽ có người khác quan tâm đến cô, không phải anh.

Đứng lên, cảm giác có người níu lại, anh cúi đầu, thấy một bàn tay nhỏ bé đang níu chặt vạt áo anh.

Anh cố gắng để cho bản thân có thể tự nhiên mỉm cười, nhưng lại chỉ cảm thấy thật chua xót: “Từ giờ trở đi, em là em, anh là anh, em hiểu ý anh không?”

Cô là cô, cô có thể tự do lựa chọn người đem lại hạnh phúc cho cô.

“Không còn..... ở cùng nhau sao?” Cô vi hoảng, mở lớn mắt nhìn anh.

Anh cười khổ. “Không còn.”

“Nhưng là, nhưng là.....” Cô rất muốn nói, nhưng do quá nóng vội nên lại không thể biểu đạt được. “Vì sao.....không còn? Em..... làm sao bây giờ? Mình em..... làm sao bây giờ?”

Không có anh, cô rất sợ...

“Sẽ có người quan tâm đến em.” Hà Tất Sinh xoa nhẹ lên mặt cô.

“Yên tâm, em sẽ không có một mình, không phải sợ.” Anh sẽ đi tìm người kia, khiến anh làm bạn cô, cho cô cảm giác an toàn, cả đời bảo hộ cô.

Anh kéo tay cô, kiên định xoay người rời đi.

Lại không phát hiện, cô hoang mang bối rối, ngã ngồi xuống đất, tập tranh vẽ rớt xuống người, nhưng cô lại không cách nào lên tiếng.

Cô không hiểu! Anh không phải nói, muốn cùng nhau sống đến bạc đầu, buổi tối cùng nhau nằm trên giường ngắm sao, còn có, còn có.....

Anh rõ ràng đã nói thật nhiều, cô mới có thể cố gắng đuổi theo anh như vậy.....

Vì sao, hiện tại lại đột nhiên không cần?

Cô không nghĩ ra, gần gũi ngã ngồi trên đất vẫn không nhúc nhích, suốt cả ngày.

Rời khỏi Phạm gia, anh trực tiếp đến chỗ A Vấn.

“Anh cả, anh chờ một chút, em đang tắm...”

Một lúc sau, một tiếng nói tỉnh nghịch phát ra:

“Anh có muốn cùng tắm không?”

Hà Tất Sinh lúc này không có tâm tình cùng anh đùa, “Nhanh chút! Có việc cần nói.”

“Dạ.” A Vấn tắm rửa xong, tùy tiện quần khăn tắm bên hông đi ra, mở tủ lạnh cầm chai nước uống.

“Cậu không thể mặc quần áo vào à?”

A Vấn mắt cũng không thèm nhìn anh nói: “Mông em lúc trước anh cũng đã nhìn qua, có gì mà ngại?”

Mặc kệ A Vấn đùa đùa giỡn giỡn, anh trực tiếp đi vào trọng tâm. “A Vấn, có phải gần đây Tranh Tranh đều ở cùng với cậu?”

“Anh cả, thật sự em không thể nói, anh đi hỏi Tranh Tranh đi! Em đã hứa, để chính Tranh Tranh tự nói với anh.....”

“Cậu không cần phải nói cái gì, tôi đã hỏi qua Tranh Tranh.”

“Di? Tranh Tranh đã nói với anh?” Mấy ngày trước cô rõ ràng còn nói chờ thêm một thời gian nữa..... quái.

Cho nên..... là thật?

“Vì sao muốn gạt tôi?”

Anh cả nhìn có vẻ... không thích lắm?

“Không phải đâu anh cả, chuyện này..... A Tranh Tranh đã nói, muốn để tự anh phát hiện, hơn nữa... nói như thế nào a? Là.....” Đây là vấn đề bất ngờ a, nếu nói sớm sẽ mất đi ý nghĩa.

Khó có thể mở miệng, phải không?

Anh hít sâu một hơi, “Không sao cả, tôi muốn cậu nghiêm túc trả lời tôi mấy vấn đề.”

“Ha?” Làm chi vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu thật cho rằng, Tranh Tranh là phiền toái, gánh nặng sao?”

“Đương nhiên không phải, Tranh Tranh đã tiến bộ rất nhiều, hơn nữa cô ấy cũng muốn đi làm, tương lai chỉ có thể tốt hơn, sẽ không tệ hơn.” Anh cả làm sao vậy? Không phải đang xác định quyết tâm của mình à? Như thế nào lại giống như đang nghi ngờ? Anh nha! Đường đường nam tử hán đại trượng phu, sao lại có thể làm chuyện vô tình vô nghĩa như vậy!

“Cậu sẽ ở bên cạnh Tranh Tranh, không bao giờ bỏ rơi cô ấy?”

“Đương nhiên sẽ không a! Nếu em không có lương tâm như vậy, anh cứ chém chết em đi!” Chuyện vô tình vô nghĩa như vậy, A Vấn anh đương nhiên cũng không làm được.

“Nhớ kỹ lời cậu nói hôm nay!” A Vấn nói, sẽ không bỏ rơi Tranh Tranh, như vậy anh an tâm.

A Vấn cùng Tranh Tranh trưởng thành, anh hoàn toàn có khả năng mang lại cho Tranh Tranh hạnh phúc, mà chính mình cái gì cũng đều không hiểu, đọc một đồng sách tìm cảm mà vẫn chưa thể hiểu hết, chỉ biết mù quáng yêu chiều cô, nhưng lại không thể giúp cô trở nên tốt hơn.

Anh cảm thấy chính mình, thực vô dụng.

Nếu hiện tại Tranh Tranh chỉ quan tâm đến A Vấn, chỉ muốn ở cạnh anh, mà A Vấn cũng có ý muốn chăm sóc cô cả đời, giúp hai người bọn họ toại nguyện anh còn có thể làm được.

A Vấn, mới là người thích hợp với Tranh Tranh nhất.

“Được! Những lời tôi sắp nói đây, cậu phải nghe cho kỹ. Tranh Tranh lúc ăn cơm, nhất định phải có một chén canh, bằng không sẽ ăn không vô. Chân của Tranh Tranh rất nhỏ, giày chỉ mang size 22, không được nhảm. Da cũng rất mẫn cảm, trang sức nhất định phải là vàng hoặc bạc. Tranh Tranh thích màu xanh da trời, ghét màu đỏ, nó dễ liên tưởng đến bệnh viện. Tranh Tranh rất dễ bị bỏng nắng, ra ngoài nhớ phải mang dù. Lúc Tranh Tranh buồn, chỉ cần mua kem cho cô, Tranh Tranh thích nhất là kem sô cô la, loại có rắc lạc vụn phía trên... Đúng rồi, tôi biết cậu không thích nuôi chó, từ hôm nay trở đi cậu tốt nhất nên tập thích nghi, bởi vì Tranh Tranh rất thích chó. Nhớ hết rồi chứ?”

“Chờ, chờ chút, chờ chút! Anh nói với em chuyện này để làm gì?” A Vấn rốt cục cũng phát hiện có chỗ không thích hợp.

Anh dường như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Tôi với Tranh Tranh cũng chưa có gì, chỉ mới nắm tay, ôm mà thôi, nhiều nhất cũng là hôn nhẹ một cái, chỉ là môi chạm môi, trên cơ bản có thể xem như chưa hôn, tôi cũng không có làm chuyện gì quá mức với Tranh Tranh, cậu có thể yên tâm.”

“Điều này em biết!”

Tranh Tranh rất hồn nhiên, đối với chuyện nam nữ cứ tỉnh tỉnh mê mê, nếu vì vậy mà lợi dụng cô thì anh cũng không phải là Hà Tất Sinh, làm huynh đệ bao nhiêu năm còn không hiểu anh sao? Nhưng là... anh muốn buông tha cái gì? A Vấn không hiểu gì cả, càng nghe càng thấy kỳ lạ.

“Anh cả, anh rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Tôi nghĩ, tuy rằng Tranh Tranh đã tiến bộ hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể thích ứng với hoàn cảnh mới, tôi đã nói rõ với Tranh Tranh, từ hôm nay trở đi, tôi là tôi, cô ấy là cô ấy, nếu các cậu muốn ở chung, thì qua căn phòng mới mua mà ở, tôi sẽ chuyển ra ngoài. Nếu để cho biết cậu không đối xử tốt với Tranh Tranh, khiến cho cô ấy chịu ủy khuất, chúng tôi cũng không cần làm huynh đệ nữa, A Vấn, tôi nói được làm được!”

A Vấn rốt cuộc cũng biết vấn đề ở chỗ nào!

“Ai, ai ai ai muốn ở cũng một chỗ với ai! Anh cả, anh không cần đùa như vậy a!”

“Tôi nếu đã nói, nhất định sẽ làm được, thành toàn cho hai người các cậu tôi có thể làm được, cậu không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần cậu toàn tâm toàn ý yêu Tranh Tranh là được.” Nói xong, anh cũng không dừng lại, xoay người rời đi.

“Này, anh cả, anh chờ một chút!” Vì vội vàng nên khăn tắm rơi cả xuống đất, toàn bộ nửa người dưới trong phút chốc phơi bày. A Vần vội dừng lại, tức giận quát “shit”, dùng tốc độ nhanh nhất vào phòng mặc quần áo, lúc ra, đã không thấy bóng dáng anh cả anh đâu.

9. Chương 9

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Dịch : Blue Wind

Cùng một thời gian, cùng một địa điểm, cùng một cảnh tượng, cùng bạn rượu, chỉ có người uống là thay đổi.

Nhạc San San xoa xoa cái trán đau nhức, nhìn ghé vào người đàn ông say như chết trên bàn.

Rõ ràng say, miệng vẫn gọi thì thào: “Tranh TranhTranh Tranh ..”

“Này, lão đại!” Cô định gọi nhỏ.

“Anh rất yêu em, em có biết hay không...”. Chỉ là thì thào, lẩm bẩm câu gì nghe không rõ.

Người nói với ta, thì cô ấy làm sao mà biết được?

Đầu Nhạc San San càng đau. “Vậy thì nói cho cô ấy nghe đi”

“Ta không cần!” Giống như đột nhiên tỉnh táo, bật dậy nói được một câu lại tiếp tục ủ rũ nằm chết trên bàn

“Vì sao không cần?”

“Cô ấy không thích anh....Cô ấy đã không còn thích anh...Không, cũng không thể nói như vậy, có lẽ căn bản cô ấy chưa từng thích anh, tất cả đều do anh tự cho là đúng mà thôi...”

“Làm sao anh biết? Anh đã hỏi cô ấy rồi sao?”

“đã hỏi.....” Chính là hỏi rồi nên mới phải đau khổ như vậy.

Ôi, cả đời chưa từng thất tình, hoá ra cảm giác thất tình lại khổ sở như vậy, nếu biết sớm thì trước kia sẽ không cười nhạo Nhạc San San, ở thời điểm khổ sở gần chết, còn bị người ta tạt nước lạnh, thật là quá bi thảm...

“Cô ấy thực sự lựa chọn A Vần? Không thể nào? Này, điều này sao có thể?”

“Cô ấy cùng tiểu Vần nói chuyện rất vui vẻ. Cô ấy nói cô ấy có vẻ y lại tiểu Vần, còn nói...Cô ấy thích Vần...” Nói đến đây, lòng co rút đau đớn, Tranh Tranh tới bây giờ vẫn chưa từng nói thích anh...

“Nhưng cũng không sao, tiểu Vần nói cô ấy không phải gánh nặng, nó vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi cô, mặc kệ cô, như vậy là đủ rồi, như vậy là đủ rồi...”

“Nếu thật sự đủ, tại sao anh còn khóc?”

“Anh khóc bao giờ!” Không khóc? Điều cô đang nhìn hiện tại không kì lạ sao?

Nhạc San San không thể tin tưởng mắt nhìn người đàn ông to lớn khóc lóc trước mặt.

Nếu là im lặng rơi nước mắt thì thôi đi , cô còn có thể cho anh mặt mũi giả vờ như không nhìn thấy, anh lại cố tình khóc nức nở, khóc đến nỗi mấy bàn gần đó đều hướng ánh mắt khác thường đến họ.

“Hà Tất Sinh, anh kiểm chế chút được không? Mặt mặt quá đi!”

“Huhu.....”. Hoàn toàn không thèm nghe. “Tranh Tranh,Tranh Tranh, em nhất định phải hạnh phúc đấy! Tiểu Vần dám đối xử không tốt với em, anh sẽ thay em đánh chết nó.”

Sao bây giờ không đánh chết luôn đi! Còn đợi ngày lành tháng tốt gì kia chứ?

“Tên tiểu tử Vần dám hoành đao đoạt ái, anh không định cướp về sao, anh là người chết à!” Bạn gái rõ ràng là của anh ta, anh ta lại rút lui thành toàn cái quỷ gì cơ chứ?

“Không cần”. Nếu anh tiếp tục ngăn trở giữa họ, họ sẽ rất khó xử.

“Thật ra như vậy cũng tốt, tiểu Vần điều kiện tốt hơn anh nhiều, có thành tựu, có tiền đồ, nó biết cách chăm sóc Tranh Tranh , anh lại chẳng biết cái gì, sách đọc không nhiều lắm, chỉ dựa vào đánh nhau kiếm sống, Tranh Tranh ở cùng một chỗ với nó...Có lẽ lại tốt hơn....”

“Khá lắm đồ quỷ! Thành tựu tiền đồ của cậu ta là do anh hy sinh chính mình đổi lấy! Cậu ta dựa vào cái gì bắt anh ngay cả hạnh phúc duy nhất cũng phải nhường cho!” Mà anh thật đúng là kẻ ngốc, còn chúc tên kia hạnh phúc! Chẳng phải không ra dáng đàn ông sao? Đồ đáng chết! Đồ hết thuốc chữa!

“Anh tự nguyện mà...”Họ là những người mà anh rất quan tâm, bọn họ quá tốt, vậy là tốt rồi...

Nhạc San San thực sự không biết có nên đánh anh ta không, vẫn là ôm lấy đầu anh để kìm anh khóc, người này thật là...

Điện thoại di động trong túi kêu một hồi, anh thấy phiền, sờ đông sờ tây lấy điện thoại ra, cũng không biết là muốn ấn nghe hay muốn tắt máy, tay chân luống cuống làm rớt xuống đất ——

Bụp! Tiếp theo thật là yên lặng không reo nữa.

“Tứ chi anh không phối hợp sao?”Cô tức giận nhấc điện thoại lên, thử vài lần không thể khởi động lại máy, chắc phải mang đi sửa.

Đem điện thoại di động nhét lại vào túi của anh, thuận tay cô diu anh đứng lên. “Đi, ta đưa người về.”

“Ta vẫn còn muốn uống!”

“Say gần chết rồi mà còn muốn uống!” Bị cô hung dữ mắng, tự nhiên giống cậu bé con chịu oan ức, ngập ngừng nói “Ta đây không cần về nhà.”

“Không trở về nhà anh muốn ngủ ngoài công viên sao?”

“Được”

“.....”

Anh vừa đi vừa lảo đảo, thiếu chút nữa ép cô cùng anh ngã như chó ăn phân (T___T)

“Anh đi đường hoàng đi.”

“Chúng ta đang định đi đâu?”

“Anh thử nói xem?” Tức giận liếc mắt trừng anh một cái.

“Công viên sao?” Suy nghĩ chút“Hay chúng ta đem rượu còn lại uống tiếp đi....”

“...Người mà còn dài dòng ta sẽ vứt người !”

Người uống rượu vốn không tỉnh táo không đáng nói. Đàng này anh còn ồn ào “Ta không trở về nhà, về nhà lại nhìn thấy những ngôi sao ấy, đau lắm đau lắm.....” Còn liều mạng khóc lóc âm ỉ, cô đành tha hiệp, cho anh mượn số pha nhà cô ngủ một đêm.

“Còn ta là vườn vườn nè tinh tinh! Bộ nhà người là vườn bách thú à?” Còn nói cái gì từ bỏ tình yêu ,mới đối mặt với một cái trần nhà đầy ngôi sao đã chịu không nổi thương tâm rồi ,thì còn bỏ cái quỷ gì ? (Trong

tiếng Hoa từ ngôi sao /xing xing/ đồng âm với con tinh tinh /xing xing/ nên San San mới nói “còn ta là vượn nè Tinh Tinh” để chế nhạo Hà Tất Sinh)

Bị tuý ngôn tuý ngữ của anh quấy rầy hơn nửa đêm, rốt cục vì mệt quá mà ngủ, mà cô cũng đã mệt chết đi được. (tuý ngôn tuý ngữ: từ ngữ nói ra trong lúc say)

Quên đi, anh ta tốt xấu gì cũng từng uống rượu thất tình với cô ngoài quán, coi như báo đáp anh cũng được.

“Tranh Tranh ...” Quay người lại, “Ầm” từ sô pha ngã nhào xuống sàn, chắc tại anh ta mệt mỏi quá, bị như vậy cũng không tỉnh lại.

Nhạc San San thở dài.

Ngay cả khi đang ngủ cũng gọi cái tên kia, trên thế giới làm gì có loại si tình đến hết hy vọng như vậy cơ chứ? Cô kéo ngăn tủ lấy ra cái chăn đắp cho anh, thức hơn nửa đêm cũng mệt mỏi, tắm rửa một cái rồi trở về phòng thấy tốt hơn hẳn, sáng mai lại đi tìm cái tên lương tâm bị chó tha kia hỏi cho rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, Hà Tất Sinh tỉnh lại trước, để lại tờ giấy nhắn rồi đi mất.

Về nhà, thu nhập hành lý đơn giản, anh lơ đãng ngược nhìn, nhìn thấy ngôi sao chớp tắt đầy trên trần nhà kia ,bất giác phiếm mắt anh lại hồng hồng

Có thể hứa nguyện sao? Hi vọng Tranh Tranh của anh sẽ vĩnh viễn đáng yêu như vậy, còn hi vọng có thể mỗi buổi tối cùng Tranh Tranh đếm sao!

Bầu trời sao vẫn ở đó ,những lời hứa hẹn kia vẫn như đầu dây bên tai anh ,giờ nghĩ lại lòng chột đau. Về sau, mỗi đêm cùng cô ngắm trăng, sẽ không bao giờ là anh nữa...

Bảy giờ ba mươi lăm phút, Nhạc San San bị âm thanh tiếng chuông cửa đánh thức. Thấy người ngoài cửa, sắc mặt cô càng khó coi.

“Chị San San, anh trai tôi có tới tìm chị không?”

“Hỏi làm gì?” Cô tức giận “Làm sai chuyện gì, vội vã muốn đền tội chắc?”

Tức là thật sự đã đến đây?

“Làm ơn, tôi đang vội tìm anh ấy, gọi điện thoại anh ấy cũng không nghe, tôi ở nhà chờ cả đêm cũng không thấy anh ấy về.”

“Đi rồi!” Cô hướng đến phòng bếp pha nước nóng ,pha một tách trà ,nhàn nhã hớp một ngụm—đương nhiên không có phần của hắn!

Trà nhà cô chỉ dùng để chiêu đãi khách, không phải dùng để lãng phí trên người tên đáng chết.

Vội đến phòng khách, cầm lấy tờ giấy đặt trên bàn!

Bà nương thối (Nhạc gia phụ nữ): Anh đi nam bộ giải sầu, khi nào cảm xúc ổn định sẽ trở về, còn nữa, đừng trách tiểu Vần, chuyện tình cảm rất khó nói, không cần nhiều lời với người khác, không ai mong muốn như vậy.

A Sinh.

Ngu ngốc! Chính bản thân mình đau khổ như vậy, còn thay tên anh em phản bội kia nói chuyện. Vốn có nhiều năm giao tình, thấy bạn tốt bị bắt nạt thành như vậy, khó tránh khỏi tức giận bất bình, hơn nữa nhìn đến tên đầu xỏ đáng xử tội trước mắt, đầu San San lại một phen bốc hỏa.

“Đi rồi? Anh Sinh có nói muốn đi đâu không?” Hà Tất Vần chạy lại, vội hỏi.

“Đi đâu liên quan gì tới cậu? Cậu khá lắm, Hà Tất Vần, trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, cậu chọc ai không chọc, chọc tới chính người phụ nữ của anh trai mình! Cậu có biết đây là lần đầu tiên trong đời anh ấy phải lòng một người con gái không? Cậu có biết anh ấy thực sự yêu Tranh Tranh không?”

“Anh trai tôi nói vậy sao?” Quả nhiên....bị hiểu lầm.

Hà Tất Vần thở dài: “Anh ấy còn nói gì nữa?”

Còn gì có thể khoa trương hơn không ,nói một lần để hấn nghe luôn đi

“Hấn ta nói cái gì!Hấn nói cậu thông minh hơn, cậu có thành tựu, cậu giỏi hơn rất nhiều, càng có thể cho Tranh Tranh tương lai. Nhưng Hà Tất Vấn, cho dù hiểu biết của hấn không bằng người, cho dù tất cả mọi người coi thường hấn, nhưng phòng khám của người, tiền đồ sáng lạn của người,cái đầu đầy học vấn của người đều do người anh trai thô thiển lại không ra gì của cậu ban cho ,cậu không có quyền lấy đi niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà anh người khó khăn mới có được.”

“Tôi biết!” Điều ấy không cần bất kì ai nói, cậu – hơn tất cả những người khác đều hiểu rõ anh cả đã hi sinh vì mình và anh hai bao nhiêu!

Huynh trưởng như cha, anh cả vẫn luôn giữ khư khư quan niệm này, luôn cho rằng cậu và anh hai là trách nhiệm của anh ấy, gánh lấy trách nhiệm nuôi lớn hai người em trai, chưa từng tự mình tính đến chuyện tương lai của bản thân.

Cho nên, hiện tại có một người con gái có thể khiến cho anh cả hạnh phúc, làm cho anh cả có thể một lần nữa vì chính tương lai của bản thân mình lên kế hoạch thật tốt, làm sao cậu có thể phá hỏng cơ chứ?

Đừng nói cậu cùng Tranh Tranh không có gì, cho dù có cũng sẽ không!

“Anh trai tôi hiểu lầm rồi, tôi phải đi tìm anh ấy giải thích rõ ràng.”

Cho nênchuyện này... chính là hiểu lầm?

“Vậy tại sao cậu và Tranh Tranh suốt ngày dính lấy nhau?” Đừng nói Hà Tất Sinh, thời gian này cô ấy cùng Phạm Như Sâm cũng cảm giác đến chuyện không ổn, chính vì không biết nên mở miệng nói với bọn họ như thế nào . Nếu không có gì mờ ám, hấn cùng người ta gần gũi như vậy làm gì? Tự nhiên đi tìm rắc rối chắc!”

“Tôi đâu có suốt ngày dính lấy cô ấy, bệnh viện có một số khóa học về “quan hệ xã hội”, tôi chỉ sắp xếp để cô ấy đi học, học tập cách chung sống thoải mái với người khác.”

“Đi học? Vì sao không cho mọi người biết?”

“Tranh Tranh không muốn tôi nói ra. Chúng tôi cũng chưa biết hiệu quả như thế nào, cho nên muốn học trước thử xem sao. Đó là tâm ý của Tranh Tranh, cô ấy muốn tự mình học, để có thể đuổi kịp anh cả, để xứng đáng với anh cả.”

Anh cả vội vàng chuyển nhà, mở tiệm trong một khoảng thời gian, không rảnh chú ý tới Tranh Tranh liền nhờ hấn ở lại, giúp Tranh Tranh làm chút tâm lý trị liệu, dù sao đây cũng là lĩnh vực chuyên nghiệp của hấn.

Sau đó, cậu để ý thấy Tranh Tranh không được vui vẻ, hỏi cô có phải vì anh cả không rảnh ở bên cô, khiến cô hờn dỗi?

Nhờ vậy mới biết được, một ngày nọ cô ở anh cả chờ anh ấy về, có người khách đến ấn chuông cửa, là quản lí chung cư, nói với cô một thôi một hồi, cô nghe nhưng hoàn toàn không hiểu, cũng không biết xử lý như thế nào. Kết quả, vẫn là chờ anh cả về, bất chấp mệt mỏi sau một ngày làm việc đi xử lý. Cô rất suy sụp, cũng rất bất lực .Cho tới nay, tất cả mọi việc của Tranh Tranh đều có anh cả, anh hai của cô giúp cô giải quyết, sau anh Sinh xuất hiện, tiếp nhận vị trí này, cô vẫn luôn được bao bọc che chở, được mỗi người quan tâm bảo vệ tốt.

Nhưng những người bảo vệ cho cô thì sao? Cô rất hạnh phúc, nhưng họ thì vất vả quá. Mọi người vì cô làm nhiều việc như vậy, cô lại cái gì cũng không giúp được.

Anh Sinh không rảnh ở bên cô, mỗi ngày đều rất mệt mỏi rất mệt mỏi, anh nói vì tương lai của bọn họ, cho nên hiện tại phải vất vả một chút, cô nghe hiểu, nhưng tại thời điểm anh chịu quá nhiều vất vả, cô lại ngay cả giúp anh một chút việc cũng không được, các anh, chị San San đều giúp đỡ, chỉ có cô, cái gì cũng không biết làm!

Hà Tất Vấn cũng biết ý tứ của cô, hỏi cô: “Em muốn học không? Học trưởng thành, học chia sẻ, học để cùng anh ấy chia sẻ vất vả?”

“Em muốn.” Cô nói.

Vì lý do này, Vần bắt đầu đợt phụ đạo trị liệu tâm lý, giúp cô đăng kí những lớp biểu đạt cảm xúc, ngôn ngữ vân vân , còn mang cô ném thử cảm giác về nhà bằng những con đường khác nhau, dạy cô cách đi các loại xe công cộng, mang cô đến những nơi xa hơn để học tập dần thích ứng hoàn cảnh lạ lẫm... Cô muốn học nấu cơm, Vần thay cô đăng ký lớp học nấu nướng, thâu lại những chương trình nấu ăn ngon trên ti vi, làm cho cô xem mấy lần, nhớ kĩ cách làm, cô cũng có thể làm được theo.

Tranh Tranh rất phối hợp, cũng rất nghe lời Vần, bởi vì cô muốn trở thành một người đồng hành tốt đẹp hơn bên Hà Tất Sinh, hi vọng chính mình có năng lực báo đáp anh, làm cho anh cũng cảm nhận được hạnh phúc mà cô mang đến cũng như hạnh phúc mà anh đã mang đến cho cô .

“Em biết anh Sinh là người đàn ông giỏi gánh vác, nhưng nếu chỉ mình anh ấy trả giá và gánh vác, vậy thì trên con đường hạnh phúc, anh ấy sẽ luôn cô đơn.”

Hắn cũng hi vọng có một ngày, anh cả có thể ăn được bữa tối do người mình yêu vì mình mà chuẩn bị .

Cô cũng hi vọng anh Sinh mỗi khi mệt mỏi, trở về nhà có được đôi câu hỏi han ân cần, cô có thể nghe anh nói hết, hiểu được, cũng sẽ đáp lại.

Nhạc San San im lặng lắng nghe.

“Tôi thật không ngờ, Tranh Tranh sẽ có loại ý tưởng này.” Rõ ràng là một người ít suy nghĩ nhất ,nhưng lại có thể vì A Sinh mà biết thất vọng , biết suy nghĩ ,mà có được nhiều cảm xúc hỉ nộ ái ố như thếTrong những năm gần đây, đây là lần đầu tiên Tranh cố gắng như vậy, chủ động muốn làm chút gì như vậy, cô ấy thực sự để ý đến A Sinh.

Chính là, cái kẻ ngu ngốc được để ý kia lại không hiểu được.

“Tôi cũng thực không ngờ cô ấy lại tích cực như vậy, luôn cố gắng học thật giỏi, cô ấy muốn học, tôi đương nhiên cố hết sức chỉ bảo, làm cho cô ấy hiểu việc một người vợ hiền phải làm là gì.”

Nếu có thể làm được như vậy, hạnh phúc của anh cả sẽ càng vững chắc, càng no đủ, cho nên cậu dồn toàn lực làm, thay anh cả hoàn thành giấc mộng này.

Nếu nói như vậy, hiểu lầm này thật sự quá lớn.....Khoan đã!

“Không đúng, cậu dạy thì dạy đi ,việc gì còn đùa giỡn thân mật với người ta , còn bày đặt hát tình ca nữa chứ, cậu có biết anh Sinh có bao nhiêu khổ sở không, uống rượu còn vừa khóc vừa nói, các người thoát nhìn rất vui vẻ, anh ấy muốn thành toàn các người...”

Cậu vỗ trán gầm gừ. “Tôi đã nói hết rồi, sao chị vẫn hiểu sai? Hát tình ca là tôi bày cho Tranh Tranh, đời này sống đến ba mươi tuổi, chưa từng có cô gái nào hát tình ca cho anh ấy nghe, nếu Tranh Tranh làm như vậy, chị không tưởng tượng được anh ấy sẽ thích đến mức nào sao?” Dù sao cậu chỉ cần nói điều này có thể làm cho anh cả vui vẻ, Tranh Tranh nhất định sẽ học.

“Đúng vậy.....” Nhạc San San trầm ngâm. Hắn là sẽ thích đến mức ngay cả tên của chính mình cũng không nhớ nổi!

“Cho nên bây giờ anh cả tôi rất cuộc đang ở nơi nào?”

“.....A!” cô đột nhiên nhớ đến điều gì đó rùi la lên ,đưa một mẫu giấy cho Hà Tất Vần

Anh cả dường như muốn để chính mình lưu lạc ở miền nam để giải sầu đây

Chắc, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò mất tích khi thất tình cơ chứ.

Hà Tất Vần xem xong, lại móc diển thoại ra để thử lần nữa!

“Không cần gọi! Di động anh ấy hôm qua bị rơi hỏng rồi.” Cô thở dài.

Hà Tất Vần quay người lại, định đến nơi khác tìm người, chỉ vội nói lại một câu: “Nếu nhìn thấy anh cả của tôi, làm ơn giúp tôi giải thích một chút!”

Không ai lại không cảm thấy chuyện này rất ư là chuỗi, rất ngớ ngẩn, nếu là bình thường, bọn họ nhất định sẽ nghĩ loại chuyện sai sót ngẫu nhiên này chỉ có thể có trong phim thần tượng, sau đó cười ha ha rồi bỏ

qua. Chính là, lúc này không có ai cười được. Không trách anh Sinh giỏi tưởng tượng, bởi vì chuyện kia, những người khác trong lòng cũng có nghi ngờ y như vậy, chỉ là không dám nói ra mà thôi.

Mọi chuyện đều đã rõ ràng, nhưng mà, vấn đề chính là...

Không ai liên lạc được với tên Hà Tất Sinh đó.

Di động của hắn hỏng rồi, cũng không có nói đi đâu, càng không có nói khi nào trở về.

Người đáng thương nhất là Tranh Tranh, mỗi ngày đều đến nhà Sinh, có khi đi công viên, ai có nào cũng biết là cô đang đợi anh.

Nhưng cô không khóc, không giống cái ngày mưa bão trước đó tìm không thấy người thì bất lực, chờ trong bối rối, cô vẫn đi học như cũ, không gián đoạn việc học tập tiếp thu kiến thức mới để bản thân trưởng thành, một mặt chờ đợi.

Cô dùng tâm tình kiên cường, trầm ổn đối mặt, bởi vì cô biết làm sao có thể đợi anh, anh không phải không muốn cô, cho nên chỉ cần thành tâm thành ý chờ là có thể, anh ấy sớm muộn gì cũng phải trở về, không phải hôm nay thì chính là ngày mai, ngày mai không trở về, còn có ngày kia....

“Tranh Tranh....hình như không giống hồi trước.” Phạm Như Sâm nói như thế. Vốn đang lo lắng âm thầm quan sát mấy ngày, thấy cô không khóc, cũng không cần được trấn an, chính cô biết mình muốn làm gì, hẳn không thể không bắt ngờ.

“Không phải là không giống, mà chính là đã trưởng thành.” Hà Tất Vấn mỉm cười trả lời.

Lúc ban đầu tìm người khẩn trương giải thích qua sự tình, sau đó xác định không liên lạc được với anh cả, Vấn ngược lại có thể bình tĩnh trấn định đối diện với chuyện này.

Có lẽ lần này anh cả đi xa cũng không phải không tốt, có thể mượn chuyện này kiểm tra thái độ đối mặt với sự tình của cô, đây có lẽ là cơ hội trưởng thành cho Tranh Tranh.

Hà Tất Vấn muốn mọi người đừng giúp cô, để cho tự cô xử lý, nếu cô thực sự để ý người đàn ông kia, cô sẽ biết phải làm như thế nào.

Phụ nữ, sẽ vì tình yêu của mình mà trở nên kiên cường, Phạm Như Tranh cũng sẽ như thế.

Đây chính là chuyện đầu tiên mà cô cần phải học cách đối mặt, cô nên học cách biểu đạt cảm xúc làm thế nào cho đối phương biết, làm thế nào giữ được người đàn ông của cô, làm thế nào để giữ lấy! Cô muốn hạnh phúc.

Mà anh cả đi ra ngoài giải giải sầu, sau khi trở về sẽ có đoạn tình yêu hoàn toàn mới nghênh đón, chờ đợi anh ấy cảm nhận, được cô gái anh ấy yêu cũng vì anh ấy mà thay đổi, chuyện này cũng rất tốt, không phải sao?

10. Chương 10

Tác giả: Lâu Vũ Tình

Convert : Bichan

Dịch : Nenenana

Hà Tất Sinh biến mất một thời gian, đi liền một tháng. Sau khi về nhà, phòng trống, người không. Anh cất hành lý, tới phòng tắm rửa, trở lại phòng khách muốn bật tivi, chợt thấy tờ giấy đặt dưới khăn từ xa.

Mẹ đi dâng hương, mấy ngày nữa sẽ về.

Tủ lạnh có mì xào, bỏ vào lò vi sóng là ăn được.

Mẹ viết giấy để lại? Quái lạ, mẹ bị bà chị tiên tiến ảnh hưởng rồi à? Cũng mở mang đầu óc, học người ta để lại giấy. Hừm, có nhiều tiến bộ, đáng tiếc viết sai rồi, so với anh còn không bằng, vài bộ tự nhỏ bị sai, cơ mà tính hài hước cũng gia tăng đó chứ.

Anh đem mì xào từ tủ lạnh hâm trong lò, vừa ăn vừa nghĩ ngợi.

Tuy rằng mì xào không biết đã để mấy ngày rồi, nhưng anh thật sự đói bụng, cũng cố ăn được nhiều, dù sao bụng anh cũng tốt, không để ý ăn ngon hay dở, cho dù bị tiêu chảy anh cũng mặc kệ.

Ăn xong, trở về phòng nằm trên giường nghĩ ngợi, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Kết quả? Đi liền một tháng, mặc kệ ở nơi nào, nhìn mặt hồ, nhìn bóng cây, nhìn trời xanh đều nhớ người, trong lòng luôn lưu luyến, bầu trời sao đẹp nhất vẫn đang treo trên trần phòng ngủ nhà mình.

Anh lật người, sau lưng hình như có cái gì đè lên, hơi cân cần, lấy tay lấy ra, là một cái kẹp tóc.

Đây là đồ của Tranh Tranh, anh nhận ra. Kẹp tóc của Tranh Tranh sao lại ở trong này? Hơn nữa còn ở trong chăn, một nơi mờ ám như thế..... Anh suy nghĩ một chút, nhìn cái gối kiểu dáng nữ tính, còn cả mấy sợi tóc dài rớt ra. Cần gì phải hỏi, nhất định là tên khốn kiếp kia!

Anh còn chưa chuyển đi hẳn nha! Tại sao phải dọn dẹp phòng? Chờ một chút, anh tự hỏi, có thể nào bọn họ “củi khô bốc lửa” không!

Khốn kiếp, khốn kiếp!

Trái tim anh mới hơi thoáng dịu lại giờ lại bị xé rách, đau đến chảy máu.

Anh bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhìn cái giường chăm chăm, không thể không chế tưởng tượng bọn họ đã làm cái gì trên giường.....

Lấy chìa khóa lao ra khỏi nhà, đi đổi gió một chút, sự yên tĩnh chung quanh làm cho tâm tình cũng bình tĩnh trở lại, hai chân lại bắt giắc đi đến công viên nhỏ!

Công viên nhỏ này, bọn họ đã hẹn hò ở đây được hai tháng!

Khi đó, cô còn không hiểu được như thế nào là chuyện trai gái, mỗi ngày đều chỉ làm những việc giống nhau, cúi đầu vẽ cảnh. Thật là kỳ, khi đó da mặt anh cũng dày, tuyệt không để ý chuyện cô im lặng không để ý tới anh, nếu là người bình thường, có lẽ cảm thấy mình bị ghét bỏ, tự mất mặt thối lui! Nhưng anh thì không, có lẽ là vì, thỉnh thoảng cô lại cười ầm ập với anh.

Cô cười một cái, có thể làm cho anh sống lại, kiên trì tin tưởng gấp trăm lần.

Bây giờ ngẫm lại, thật hoài niệm quãng thời gian đó, kỷ niệm nối tiếp kỷ niệm, ngồi ở băng ghế dài đó, anh thay cô che dù, đuổi muỗi, thỉnh thoảng cô mang theo đồ ăn vặt cho anh, có khi cô cả đêm không ngủ, còn nằm ở trong lòng anh ngủ, không chút phòng bị anh.

Đột nhiên muốn ăn đồ ngọt, anh vào cửa hàng ăn nhanh mua một cây kem từ từ thưởng thức, hương vị ngọt ngào lưu mãi trong miệng.

Anh đã từng nghĩ, từ nay về sau sẽ mãi cùng cô như vậy, tâm tình không tốt thì đi ăn đồ ngọt, lúc hạnh phúc nhất là lúc ngồi ăn kem cùng cô.

Bước chậm chậm vào công viên, vốn định ngồi ở băng ghế dài đó trong chốc lát, đáng tiếc nơi đó đã có người!

Còn chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra, mắt bỗng hoa, thất lưng bị ôm chặt, môi bị một lần môi ầm ập ầm vào, cảm giác mềm mại khiến anh bị dọa cho chấn kinh.

Ai dám đánh lén lão tử! Dù bề ngoài anh rất mạnh mẽ đội trời đạp đất, nhưng tâm hồn lại là cậu con trai ngây thơ, không phải ai cũng có thể dâm loạn — đang muốn chửi ầm lên, thấy rõ người trước mắt, lại làm cho anh kinh ngạc.

Tranh, Tranh Tranh?

Khiếp sợ nhìn cô, anh chật vật thối lui mấy bước. “Em, em, em!”

Lắc đầu không kịp suy nghĩ, anh lại ngu xuẩn phọt ra câu này: “Cái này không phải đồ ngọt đâu.....”

Làm ơn, đừng dọa anh như vậy, anh mua cho cô cái khác được không.

“Vừa rồi không phải là ăn đồ ngọt.....” Cô thấp giọng cãi lại, tiến lên muốn ôm, lại bị anh lảng tránh.

“Không, không ăn à.....” Câu hỏi ngu ngốc, hoàn toàn không có chỉ số thông minh.

“Là anh đó.....” Âm thanh trầm thấp mơ hồ.

Rất nhớ anh.....

“Hả?” Không nghe rõ.

“Em, chờ chút, đừng chạy, đợi anh với!” Cô muốn làm gì vậy? Về mặt anh hoang mang, nhìn cô đi được ba bước lại quay đầu lại, thấy anh còn đứng ở đó, mới nhanh chạy đi. “Này, chờ chút.....” Còn không kịp dặn dò cô chạy chậm lại, cẩn thận té ngã, cô đã chạy không thấy bóng người, không hiểu được là làm sao.

Anh ngồi xuống vừa ngắm bọn trẻ con chơi đánh cầu lông trước công viên, vừa chờ cô.

Quả cầu bay qua đỉnh đầu, mắc vào nhánh cây.

Mấy đứa trẻ với lấy cành cây, khiến anh bất giác nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô ở công viên, tự nhiên cười ra tiếng, đứng dậy đi về phía trước.

“Đến đây nào, chú giúp các cháu lấy.”

Phạm Như Tranh ôm tập vẽ vội vàng trở lại, không thấy anh đâu, kích động hô to: “Sinh Sinh”

Không có tiếng đáp lại.

Nếu là anh trước đây, nhất định sẽ đáp lại cô, anh lại bỏ đi rồi sao!

Cô ngồi xổm xuống đất, rất sốt ruột, bối rối khóc rống. Anh không chờ cô, anh lại bỏ đi, lúc này đây, không biết là đi bao lâu..... Mỗi ngày cô đều đợi, chờ anh trở về, để nói cho anh, cô đã cố gắng học tập, nhưng mà, vì sao anh không nghe? Anh còn tức giận sao?

Hà Tất Sinh lấy cầu xong trở về, thấy cô một mình ngồi xổm khóc thê thảm, nước mắt giàn dụa.

“Sao vậy? Sao vậy? Tranh Tranh? Ai bắt nạt em?” Anh bị dọa, nhanh tiến lên hỏi.

Anh..... không bỏ đi?

Tiếng khóc tạm dừng giây lát, sau đó cô ôm lấy anh, tiếp tục khóc lớn.

Hà Tất Sinh vỗ vỗ lưng cô, ôm lấy cô ngồi ở băng ghế dài, tựa như trước đây vậy, cô bị một người đàn bà vô lý buộc tội cũng đã khóc như vậy, cô ghé trên vai anh khóc, để anh ôm ấp an ủi.

“Ngoan, ai bắt nạt em, nói cho anh biết được không?”

“Không ai.....” Không có ai bắt nạt cô cả..... Cô khóc đến nấc thành tiếng.

Anh không có ở đây, cô một giọt nước mắt cũng không dám chảy, sợ mọi người lo lắng, sợ mình không đủ kiên cường thì anh sẽ không cần cô Giờ anh đã trở lại, cô lại không nhận được khóc, bởi vì cô biết anh sẽ an ủi cô, giúp cô lau đi nước mắt, cô có thể khóc, có thể làm nũng

Cô gạt lệ, lấy bản vẽ trong lòng ra. “Cho anh, cho anh xem! Anh đừng.....anh đừng đi nữa nhé!”

Hà Tất Sinh cúi đầu nhìn qua một cái, cười khổ: “Không cần.”

Không phải vì cô không cho anh xem bản vẽ anh mới bỏ đi.

Cô cũng thực cố chấp, anh không lấy, cô sẽ không thu tay lại.

Anh đành phải nhận, mới lật qua hai trang, lập tức khép lại, nhìn trái nhìn phải một hồi, sắc mặt không không chế được đỏ lên.

“Em, em.....” Cô đổi nghề về “tranh người lớn” sao? Bên trong..... Anh có đưa cô xem truyện tranh thiếu nữ, nhưng mà rõ ràng không có truyện H mà?

“Ai dạy em?” Anh đột nhiên có ý muốn giết người, cái này tuyệt đối không phải từ Tranh Tranh thuần khiết nghĩ ra, mà chỉ có thể là con chuột kia...

Cô hấp háy cái mũi.“A Vần.”

Quả nhiên là nó!

Anh nhứt chí cúi đầu. Người ta muốn dạy dỗ bạn gái chuyện thân mật của bọn họ, không tới phiên anh quản

“Loại chuyện này em thảo luận riêng với A Vần là được rồi, không cần cho anh biết...”

“Không phải với A Vần, là anh.” Cô đáp lại.

“Cái gì?” Đang đau lòng thì bị dọa chết khiếp, anh vội vàng liếm vết thương, dùng vẻ mặt đại ra nhìn cô.

“Em muốn học cái này, là vì muốn làm vợ của anh.” Vợ chồng mỗi tối không phải là làm chuyện này sao..... Chuyện thân mật, cô hai mươi một tuổi rồi, cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là..... Chỉ là thấy hơi lạ lẫm mà thôi.

A Vần lấy sách người lớn, phim người lớn cho cô mượn nghiên cứu, tuy rằng rất thẹn thùng, nhưng mà cuối cùng cũng đã biết rồi.

Hà Tất Sinh há mồm, ngậm miệng, thử vài lần đều phát không ra tiếng. Anh biết giờ phút này nhìn mình nhất định rất ngu ngốc, nhưng vẫn phải lẳng lặng lặp lại.“Em nói, em làm cái này, là vì anh?”

Cô gật đầu.“Không chỉ có cái này, còn học nấu cơm..... Còn học rất nhiều. Anh không ở nhà, em tới nhà anh ở tạm, học hỏi mẹ anh, làm vợ của anh, chờ anh về nhà.”

Chỉ có vài từ ngữ, nhưng anh lại hiểu tất cả, hốc mắt nóng lên.

“Vậy, mì xào trong nhà là em làm sao?”

“Àn, ăn ngon không?”

“Ăn ngon. Tờ giấy cũng là em viết ?”

“Đúng.” Mỗi ngày cô đều viết, vì không biết khi nào thì anh về nhà.

“Anh không ở nhà, em thay anh chăm sóc mẹ, chăm con cả mấy con chó nhỏ?”

“Chó thì một con đã tặng người khác.” Ba con thì hơi nhiều, hơi ầm ỹ, mẹ không ngủ được.

“Buổi tối em ngủ trên giường của anh, chờ anh trở về?”

“Anh trở về, thì cùng nhau nằm.” Những gì anh từng nói, cô không quên.

Cô làm nhiều việc vì anh như vậy, giống như một người vợ nhỏ hiền lành, ở nhà bọn họ, chờ anh trở về, anh lại lang thang một mình bên ngoài, còn tự cho là mình thất tình! Hà Tất Sinh, mày bị ngu à?

Giờ khắc này, anh thật đã hiểu.

Cô đột nhiên không còn dựa vào anh, một mình ngồi xe, một mình giải quyết công việc, anh đã bận, cô so với anh càng bận hơn, kỳ thật cả hai người đều vì tương lai của bọn họ mà chuẩn bị, chỉ là cách thức cố gắng không giống nhau.

Cô độc lập không thuận theo, là vì cô không muốn ỷ lại.

Không cho anh xem tranh, không phải là không muốn cùng anh chia sẻ tâm sự, anh rồi cuộc vẫn không hiểu lòng cô, cô là một cô gái e lệ! Loại tranh này dù anh là đàn ông cũng còn biết xấu hổ huống chi là cô.

Nhưng cô vẫn cố gắng vẽ lại, bởi vì A Vần nói điều này có thể làm cho anh vui sướng.

Tự nhiên không cho anh chạm vào, là vì, nghĩ đến lúc anh cùng cô làm chuyện này, cô đương nhiên..... thẹn thùng!

Anh tự ảo tưởng, anh nghĩ mình bị cự tuyệt, cô không cần anh !

“Vậy, A Vần thì sao? Không phải em nói, em thích nó sao?”

“Anh ta, là thích, còn anh, là yêu...” Cô biết thích và yêu khác nhau, làm sao anh có thể không biết? Cô thực cố chấp chỉ gọi anh là “Sinh Sinh”, một người đàn ông bị gọi với cái tên đáng yêu như vậy, nhất định sẽ cười ngất, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng phản đối, kỳ thật anh cũng thích cô gọi mình như vậy.

Tựa như mọi người gọi cô là Tranh Tranh, cô cảm nhận được tình yêu thương trong đó, cho nên cũng dùng hình thức xưng hô như thế với anh, cho anh biết cô cũng yêu thương anh.

Cho tới bây giờ cô chỉ dùng phương thức này xưng hô với chỉ một người là anh, độc nhất vô nhị, anh lại chấp nhất cho rằng cô tới bây giờ đều không có ý với anh, kỳ thật mỗi khi cô gọi anh, mỗi một hành động nhỏ, lúc nào cũng đều đang nói là cô yêu, anh lại không phát hiện ra.

Hà Tất Sinh động lòng ôm chặt cô. “Anh thật ngốc đúng không?”

“Sinh Sinh không ngốc, em yêu anh.”

Đúng, cô nói là yêu, không phải thích.

Sống đến ba mươi tuổi, cô là người con gái đầu tiên nói với anh như vậy, anh nhiệt huyết sôi trào kích động, chỉ muốn hóa thân thành cằm thú.....

“Cái này..... Chúng ta về nhà được không? Nhà của chúng ta!”

“Được.” Con thỏ trắng dịu hiền gật đầu, hoàn toàn không phát hiện con sói hoang đang mở lớn miệng, chuẩn bị đem cô nuốt mất.....

“Ừ..... Sinh Sinh...” Bị hôn đến thở không nổi, từ công viên lan đến trên giường, cảnh tượng diễn ra quá nhanh, ý thức có chút mơ hồ, lại vẫn theo bản năng đáp lại anh.

“Ừm.....” Được cánh môi mềm hôn lại, anh thoải mái mà rên rỉ.

Quả nhiên so với những người khác không giống nhau, anh có chết cũng cảm tạ trời đất .

Cái lưỡi thơm tho thẹn thùng liếm anh, hôn anh đến hưng phấn. Hình như.....cô so với anh còn chủ động hơn nhiều.....

Anh thở dốc hồng hộc, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời cởi sạch quần áo, trở lại trên giường.

“Mau, thừa dịp thú tính của anh còn chưa lặn ất lý tính, cho em lựa chọn, lần đầu tiên em muốn tư thế nào? Tư thế này thì sao?” Luống cuống tay chân bóc trần thân thể anh thêm nhỏ dãi đã lâu.

Vừa nãy ở công viên nhìn thấy, anh thiếu chút nữa đã phun máu mũi, thật sự rất kích thích, rất mê người !

Mặt cô hồng đến cháy lên, nho nhỏ đồng ý: “Được.....”

“Em nói đó! Là em nói nha!” Anh như trúng thầu, hưng phấn mà cắn cô, bắt đầu từ từ thưởng thức trái hồng ngon miệng.

“A!” Cô cười, bị anh gỡ trò, toàn thân dẫu hôn trải rộng, vừa thẹn lại vui sướng.

Cô chưa từng cho ai xem thân thể mình, thân mật như vậy, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh, cảm nhận nhiệt độ da thịt của anh.

Anh liếm láp mỗi một tắc da thịt trắng hồng, lướt tiếc không buông, hôn môi, đụng chạm, lúc dịu dàng, lúc say đắm, bao nhiêu kỹ xảo tán tỉnh đều dùng trên người cô, đánh thức nữ tính ngủ say trong thân thể cô, cô đáng được đối xử như vậy –

Xác định cô đã động tình, đã chuẩn bị tốt, anh thông thả xâm nhập, thông thả chờ đợi cô thích ứng.

“Đau.” Cô nhúu mày.

“Anh biết.” Anh bất động, dừng lại ở trong chỗ sâu của cô, chờ đợi cô thích ứng.

Cô giơ môi, ôm gáy anh. “Em cảm nhận được anh.” Anh ở trong này, dùng phương thức thân mật như vậy cùng cô hòa hợp.

“Đúng, chúng ta ở cùng một chỗ.” Anh giật giật, “Có thể rồi chứ?”

Cô then thùng gật đầu.

Anh không dám làm càn, từng tí từng tí phóng thích dục tình, cô rất non nớt thuần khiết, quá mức mạnh mẽ cô sẽ không chịu được.

“Không giống thế kia.....” Cô cúi đầu nói, hình như không giống như trong tranh.

Anh cười nhẹ, dịu dàng hôn cô. “Lần đầu tiên không thoải mái, không thể thấy kích thích.”

Trước cứ theo khuôn cũ rồi sẽ từ từ làm, ban đầu cần kỹ thuật, tạm thời làm cho cô thích ứng, lần sau! Lần sau anh nhất định đòi đủ!

Sự tình qua đi, bọn họ dựa sát vào nhau, điều hoà hơi thở, đầu tựa vào nhau, một câu cũng không nói, chia sẻ dư vị ân ái còn vương lại.

“Đen quá.” Cô sờ mặt anh, mới phát hiện trên người anh có rất nhiều dấu hồng hồng, cả vết tróc da.

“Anh đi đến nhiều nơi, gió biển làm cảm mạo, phơi tẩm nắng để làm săn da, ai ngờ chỉ làm đen đi.” Thì ra tâm trạng đã không tốt, cảnh đẹp gì cũng thành khổ hình.

Anh ghé vào giường, hưởng thụ xúc cảm trơn trượt trên lưng từ giai nhân, thuốc mỡ mùi bạc hà trên da thịt, mang đến cảm giác mát lạnh.

Cô dừng động tác lại, ngón trở dính thuốc mỡ đọng nhẹ vào mũi anh, còn dặn dò: “Lần sau dẫn em đi cùng, không được quên.”

Anh tiến lên, cắn ngón tay cô.

“A, đừng!” Cô cười né tránh, anh lại tiến lên, hai người ở trên giường cười đùa.

Chăm chú nhìn cô, ôm thân hình nhỏ nhắn vậy khốn trong ngực, anh cúi đầu hôn nhẹ. “Anh thật vui vì em vẫn còn ở đây, thật vui vì em không ghét bỏ anh, tuy rằng anh không có sự nghiệp gì lớn lao, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng cho em hạnh phúc.”

“Em biết.” Cô cảm thấy anh tốt, tốt lắm, luôn luôn là thế. Cô không cần sự nghiệp lớn lao gì, cũng không cần biết anh thế nào, trong mắt cô, người kia luôn ôm ấp bảo vệ cô, bất luận chuyện gì xảy ra đều canh giữ bên người cô, toàn tâm toàn ý yêu thương cô, đó mới là quan trọng nhất.

“Tay trong tay, một hai ba bốn cùng ngắm bầu trời, ngắm nhìn một, hai, ba ngôi sao xếp thẳng hàng, tựa lưng thì thầm lời ước nguyện, ngôi sao phương xa kia, phải chăng cũng nghe thấu.....” Dựa vào vai anh, cô thì thào. (Bài Sao sáng của Jay Chou, lời dịch cop trên mạng xD)

Hà Tất Sinh kinh ngạc nhướn mi. “Em đang hát tình ca?”

Gương mặt cô đỏ hồng. “Nghe không hay à?”

“Không, rất êm tai, rất hay!” Cho dù ngũ âm không được đầy đủ, vào tai anh cũng là tiên âm.

Tranh Tranh của anh hát tình ca cho anh nghe... Thật là thích..... Lâng lâng còn hơn cả hít thuốc phiện...

“Cũng là A Vãn dạy?”

Cô mặt nhẩn mày nhíu. “Ồ trên radio, em không cần A Vãn dạy.”

Anh cất tiếng cười to.

Đúng, em cần gì nó dạy, làm tốt lắm! Về sau chuyện của Tranh Tranh cứ giao cho anh là được rồi.....

Cơ mà, cái bài nhạc nhẹ “Ốc đảo” kia cũng được đó chứ! Trước kia vài tên đàn em mỗi ngày đến tìm anh, rủ anh đi “nơi đó” thực nhằm chán....., anh biết Tranh Tranh nhà anh thông minh, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, nếu ngay cả cô cũng hát cho anh bài “Ốc đảo”, anh hẳn là sẽ học máu mũi mắt.

Biến cố bất ngờ qua đi, quầy thuê sách rốt cục cũng mở cửa. Ngày đó, mấy người tụ tập cùng một chỗ, dùng ly rượu giải mọi hiểu lầm ân oán, nói đến chuyện Hà Tất Sinh ăn dấm chua, mấy người nhàn rỗi không có việc gì lấy ra đùa cợt một phen.

Ngày khai trương, Phạm Như Diễn cũng tiện đường đến chúc mừng, hỏi anh: “Cậu có sách gì?”

“Có Kim bình mai à? Có người từng chê tôi không đủ bác học biết nhiều biết rộng thì phải.”

“Chờ, chờ một chút.” Tranh Tranh nghiêm trang ngồi trước máy tính tìm kiếm, bắt đầu có dáng bà chủ rồi.

Người tới cười to: “Giờ tôi mới biết cái gì gọi là anh em, huyết thống quả nhiên là kỳ diệu.”

Hà Tất Sinh sờ đầu cô, thay cô giải đáp nghi hoặc: “Anh ta hay nói giỡn ấy mà.”

Tranh Tranh học tập rất khá, hiện tại đã học xong một số chương trình máy tính, nhưng ngôn ngữ vẫn còn thực hành phiên diện, chưa thể bày tỏ khúc chiết tâm tư của mình.

Nhưng đối với cảm xúc của người khác, cô đã cố gắng học hỏi, hơn nữa còn biết lý giải, giả dụ nếu anh hỏi cô: “Anh em có quan trọng hơn anh không?”

Cô đã học được cách nói ngọt trả lời anh: “Anh trai ở trong này.” Chỉ vào đầu. “Anh, ở trong này.” Chỉ vào tim.

Một người ghi nhớ trong đầu, một người khắc vào trong lòng.

Trả lời chung chung! Anh nhin không được bắt đầu hoài nghi sau lưng có quân sư theo dạy cô.

Anh mỗi ngày đều bị cô dụ dỗ, cậu trai ngây thơ cảm thấy hình như mình đã yêu một tiểu yêu tinh.

“A!” Nghe được tiếng thở nhẹ, anh vội vàng quay đầu lại, phát hiện cô ôm một chồng sách, ôm bụng nhúu mày: “Sao vậy, Tranh Tranh?”

“Đau, bụng.”

“Anh rẽ cả, giúp em trông tiệm một chút, em đưa Tranh Tranh đi bác sĩ.” Bỏ lại những lời này người đã chạy ra ngoài cửa.

“Để tôi đưa đi chứ.....” Phạm Như Diễn đỡ ra thì thào: “Cậu ngay cả cửa tiệm cũng không màng.....”

Rõ ràng em gái là của anh, tiệm là của người kia, vì sao anh phải ở lại trông quầy?

Giữa trưa, rốt cục cũng đợi được bọn họ trở lại: “Có việc gì không?” Phạm Như Sâm quan tâm hỏi.

Về mặt Hà Tất Sinh đại ra, lắc lắc đầu.

Nhạc San San nhin không được thở dài: “Biến cô bất ngờ, ngày mở tiệm bà chủ tương lai lại thành bệnh nhân, nên đổi tên tiệm thuê sách Đa Mệnh đi – anh đừng có há mồm, em biết thừa chữ Mệnh anh không biết viết, cũng không trông cậy vào anh.” Cô trực tiếp chặn miệng ông chủ tiệm.

“Ai nói tôi không biết!” Anh không phục lắm lấy bút viết chữ “Mệnh”.

Bầu không khí yên tĩnh.

Phạm Như Diễn lẳng lặng nhận lấy cây bút viết xuống một chữ “Mệnh”, lại vỗ đầu của anh.

Nhất thời mọi nhân vật tại hiện trường đều cười nghiêng trái ngả phải.

“Trời ạ, ngay cả hiểu biết Quốc văn Tranh Tranh cũng còn hơn cậu!”

“Cho dù như vậy, tên bé cưng tôi đã quyết định, ai cũng không thể thay tôi.....” Người nào đó mặt xám mày tro thì thào tự nói.

Lại một trận yên tĩnh!

“Cậu nói cái gì?” Phạm Như Diễn tiến lên kéo áo anh.

“Có thể thế sao, nếu không phiền xin lặp lại lần nữa?”

“Đừng khách khí, anh rể cả à, anh đã làm cậu, em đã làm cha !” Như vậy là ngoài ý muốn sao? Tranh Tranh ba ngày hai lần đều qua đêm ở nơi đó, đây là chuyện đã tính trước chăng? Chẳng lẽ bọn họ thật sự chỉ đắp chăn nằm ngủ thôi ư?

“Cậu không tránh thai sao?” Phạm Như Sâm cắn răng.

“Vì sao em phải làm thế?” Anh không hề ghét trẻ con. Tranh Tranh cũng vậy. “Cho nên, hai ông anh rể, đã có thể chuẩn bị tiệc vui .”

“Tên này nhất định là cố ý” Phạm Như Sâm thì thào, chịu đả kích quá lớn, nhất thời không thể hoàn hồn.

“Chúc mừng anh, Tranh Tranh đã làm mẹ .” Nhạc San San tiến lên, khe vuốt mặt cô. “Em cũng muốn tuyên bố một chuyện, em sắp kết hôn .”

“Thật sao? Là anh hai?” Cô theo bản năng nhìn về phía người đàn ông ở đằng kia.

“Phụ nữ nhà họ Nhạc thật giỏi, bao giờ thì tổ chức?” Hà Tất Sinh kinh ngạc. Tốt xấu gì anh cũng đã bồi cô uống rượu vài lần thất tình, lại dám bí mật như thế, cũng không hé răng một tiếng, rất không có đạo nghĩa .

Về mặt Nhạc San San cứng đờ, mà nhân vật nam chính xấu xa trong truyền thuyết kia lại chỉ im lặng đứng vuốt tóc.

Oái, không ổn! Không khí có vẻ là lạ.

“Người ta muốn kết hôn em hỏi anh làm gì, các người nhìn tôi làm gì?” Vậy ra..... chú rể không phải Phạm Như Sâm? Thật đáng kinh ngạc.....

“Không phải hai người muốn kết hôn sao? Đi lấy lịch, nhanh chọn ngày tốt, mang thai nên kết hôn sớm không thể để lâu.” Phạm Như Sâm phá tan sự im lặng, về mặt bình thần, cúi người lật xem lịch.

Hà Tất Sinh quay đầu nhìn cô bạn tốt nhiều năm, tuy rằng thực đồng tình với cô, nhưng anh vợ tương lai anh không có can đảm đắc tội nha.....

“Ngày mười bảy tháng sau, các người thấy thế nào?”

“Hơi gấp, nhưng chắc là kịp. Được không, Tranh Tranh?” Anh hỏi ý kiến cô.

“Được.” Cô dâu tương lai nhu thuận gật đầu.

“Bánh hỏi muốn làm kiểu truyền thống hay kiểu Tây u?”

“Kiểu Tây u! Tranh Tranh thích ăn loại này.”

Người anh vợ trừng mắt. “Cô dâu không thể ăn bánh hỏi của chính mình.”

“Ê, không quan trọng ! Tranh Tranh đáng yêu, các người ai dám ngăn cản cô ấy nói tôi nghe thử xem!”

Cuộc thảo luận nhanh chóng được khơi lửa, không khí ngày một sôi nổi.

...

Ai, thật sự là phải gả em gái, chưa từng đoán được sẽ có một ngày này.....

Hôm nay, là ngày hạnh phúc của em gái.

Theo lý, anh hẳn phải cảm thấy vui mừng.

Đúng vậy, anh rất vui, nhìn em gái đưa tay cho người đàn ông kia, nụ cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc, anh thật sự thấy vui mừng thoải mái.

Người đàn ông kia, theo cách đánh giá thông thường, không phải là đối tượng tốt lắm, lỗ mãng, lang thang, chưa từng vạch kế hoạch cho cuộc đời sau này, nói chuyện có đôi khi pha tính giang hồ, còn từng làm nhân viên đòi nợ của ngân hàng tư nhân, điều may mắn duy nhất chính là không trở thành xã hội đen mà thôi.

Anh từng nghi ngờ người như thế không thể chăm sóc cô em gái nhỏ nhắn mảnh mai của anh, nhưng cậu ta lại làm được, cậu ta dùng hành động chứng minh với mọi người cậu ta yêu nó. Cậu ta nói chuyện hay giờ nắm đấm, cậu ta không biết định ra kế hoạch cho tương lai, cậu ta hành xử tùy tiện, nhưng cậu ta đối với em gái anh lại rất dịu dàng nâng niu.....

Vì bảo vệ tình yêu, em gái anh hoá ra cũng không yếu đuối, tình yêu khiến cho một cô gái trưởng thành.

Nói là làm, đúng là trên đời này chỉ có cậu ta mới có thể bảo vệ em gái anh tốt nhất.

Trên đời này làm gì có ai hoàn hảo, không phải sao?

Cuộc sống này rất phức tạp, tận đáy lòng anh vẫn chưa hiểu có nhiều rất cảm xúc, rất phức tạp.

“Anh ở đây nghĩ ngợi gì vậy?” Nhạc San San đi toilet ra, thấy anh đứng trước cửa sổ trong suốt quan sát ánh đèn ngoài sân.

Bên trong bọn họ đang chúc rượu, định phá không cho chú rể vào động phòng, anh lại một mình trốn trong này, thoát nhìn có vẻ cô đơn thanh tịch.

Phạm Như Sâm quay qua, cười nhạt: “Không. Chỉ nhớ lại chút chuyện trước kia.” Dừng một lát, anh khẽ thì thầm: “Tôi còn nhớ rõ, Tranh Tranh mới đây thôi ngay cả nói chuyện còn nói không rõ ràng, không dám ở một mình trong phòng, là người hay khóc hay làm nũng, tôi và anh cả cẩn thận bảo vệ nó, không để nó bị người khác bắt nạt, thế mà chỉ chớp mắt nó đã lập gia đình.”

“Sao hả? Luyến tiếc sao?” Nghe có vẻ rất giống tiếng lòng của ông bố khi gả con gái.

“Tôi vốn còn tưởng rằng, sẽ không có ngày này, cũng đã chuẩn bị, cả đời này sẽ chăm sóc cho nó. Vậy mà hôm nay! Thực lòng mà nói, ngoài vui mừng thay nó, tôi cũng thấy thoải mái. Nó tìm được hạnh phúc, tôi đã có thể an tâm” Có thể buông xuống khối nặng chất chứa trong lòng nhiều năm.

“Anh nói thật nghiêm trọng. Tranh Tranh cũng không phải là trách nhiệm của riêng anh.” Cho dù không có A Sinh, anh cũng không nên tự tạo cho mình áp lực lớn như vậy, thân là một người anh, những gì anh làm đã quá nhiều.

“Không, nó là trách nhiệm của tôi.” Anh thở dài: “Cô không hiểu. Nó là trách nhiệm của tôi.”

Sau đó?

Căn cứ vào sự hiểu nhau vô cùng ăn ý giữa hai người, cô biết anh có chuyện muốn nói, tuyệt đối sẽ không đơn giản chỉ là mấy lời đó.....

“Cô biết không? Có đôi khi tôi cảm thấy, mình giống như bị nguyên rủa, mọi người thân quanh tôi sẽ gặp bất hạnh. Thực vô căn cứ, nhưng tôi đã để ý, tất cả mọi việc đều chứng tỏ số tôi khắc mệnh, khắc cha, khắc mẹ, khắc anh, khắc em, khắc cả vợ, nhất định tôi sẽ phải cô độc sống quãng đời còn lại.”

“Nói vậy, anh Phạm và Tranh Tranh không phải đến giờ vẫn tốt sao?”

“Đúng vậy, bọn họ vẫn tốt” Cô không biết, nhờ may mắn bọn họ mới có thể sống tốt như thế. “Mẹ từng nói cho tôi biết, chữ Tranh Tranh là điềm lành, có thể gặp dữ hóa lành, cho nên cũng lấy tên phát âm tương tự cho tôi, hy vọng phúc của nó có thể phần chút cho tôi.”

Cô không tiếp lời, mà anh cũng im lặng, một hồi lâu không nói gì nữa.

Nửa ngày sau, anh mới cúi đầu mở miệng: “Kỳ thật, năm đó người bị cha kể của tôi xâm hại, không phải là Tranh Tranh.”

Không phải Tranh Tranh? Vậy chỉ còn có thể là –

Suy nghĩ một chút, cô giật mình hiểu ra, khó tin mở lớn mắt, không nói được ra tiếng.

Anh và Tranh Tranh, đều thừa hưởng dung mạo đẹp của mẹ, Tranh Tranh lúc mười hai tuổi, vẫn còn là trẻ con, còn chưa phát dục hoàn toàn, nhưng cậu con trai mười sáu tuổi tuần tú sẽ không như vậy..... Người cha kia là kẻ biến thái!

” Tranh Tranh là vì bảo vệ tôi.Vì thế lỡ tay giết người kia, cái phúc của nó đổi lấy sự bình an của tôi. Một đứa trẻ mười hai tuổi, không thể chịu đựng cảm giác tội lỗi vì đã huỷ hoại một sinh mạng, bèn nhốt mình trong đáy sâu mặc cảm, ngăn cách với thế giới bên ngoài, anh cả cũng vì bảo vệ Tranh Tranh, mới nhận tội giết người. ”

Mà kẻ khơi mào tất cả mọi việc là anh, lại được bọn họ hết lòng bào vệ.

“Năm đó, nó đã cứu tôi, cho nên sau này, đến lượt tôi bảo vệ nó, cho đến hết cuộc đời.”

Nhạc San San giật mình hiểu ra, cái cảm giác áy náy trong lòng anh nặng nề hơn mọi ai khác, anh luôn luôn cảm thấy Tranh Tranh là vì anh mới trở thành như vậy, khó trách anh luôn bảo vệ Tranh Tranh, bởi vì anh không muốn thấy cô lại bị tổn thương.

“Đã là quá khứ. Tranh Tranh giờ đây đã tìm được hạnh phúc của mình, không phải sao?” Cô không thể tự chủ tiến lên, đầu ngón tay mơn trớn khuôn mặt u sầu của anh.

“Đã là quá khứ.” Cũng đã có thể buông bỏ gánh nặng trong lòng, tới nay, đột nhiên anh rất muốn tìm một người để trút bỏ hết mọi tâm sự nén chặt nhiều năm, nói xong, anh bỗng thấy nhẹ lòng. Cô gái trước mặt này..... Cho dù không còn tình yêu của cô, cô vẫn thương anh như trước, vươn tay an ủi anh, yên lặng lắng nghe anh. Anh biết mình chịu ơn cô.

“Người cô sắp lấy, có tốt không?”

Cô sững lại, rút tay về.“Rất tốt, biết săn sóc, biết chiều chuộng tôi, tôi nghĩ anh ấy sẽ là một người chồng tốt!”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.” Anh nói nhỏ.“Tôi chúc phúc cho cô.”

Sau này, anh sẽ không xuất hiện trước cô nữa

“Cám ơn.” Cô mơ hồ gật đầu.“Không còn việc gì nữa, tôi đi vào đây. Anh đừng nghĩ nhiều, còn nữa, đối xử tử tế với bản thân một chút.”

Bước chân cô hỗn loạn, muốn tạo một dáng vẻ bình tĩnh giả tạo, từng nhịp giày cao gót lại gõ xuống lộn xộn, tiết lộ suy nghĩ nói một đằng nghĩ một nẻo của cô.

“Đợi đã!” Anh ngoái đầu nhìn lại hồ to, giọng dịu dàng trước nay chưa từng có.

Cô dừng bước, không quay đầu.

“Chúc em, nhất định phải hạnh phúc.” Ít nhất, phải hạnh phúc hơn anh.

Cô không lên tiếng trả lời, tiến thẳng một đường đến phòng. Bỏ lại tất cả phía sau, cả tình yêu đau khổ nhiều năm, từ nay về sau, chấm dứt sạch sẽ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moi-tinh-dau-lau-vu-tinh>